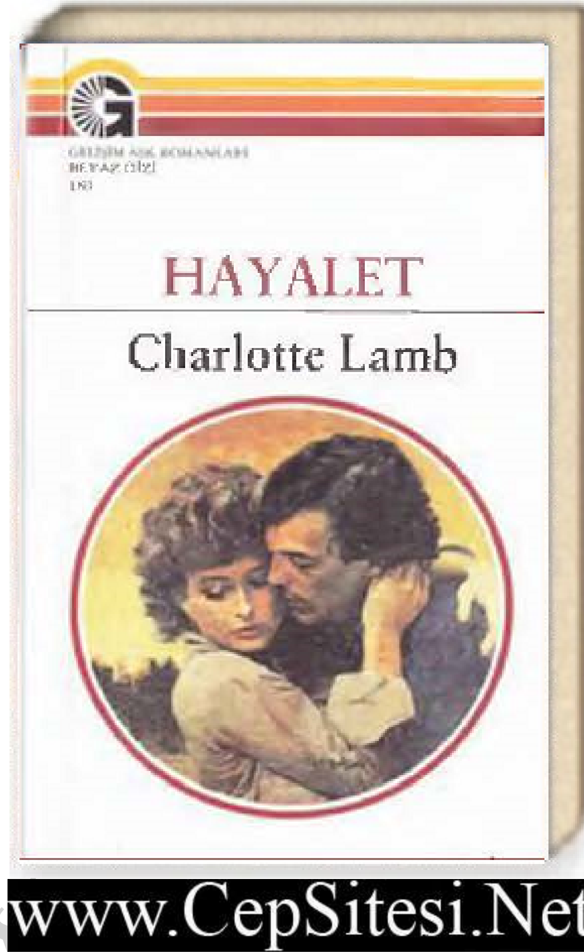
Charlotte Lamb - Hayalet

Elizabeth, Damian Hayes'e deli gibi aşıktı.

Ama genç adamın kıskançlığı çekilmez hale geldiğinden, iki yıl önce ayrılmak zorunda kalmışlardı.

Şimdi, o hayat dolu insanın öldüğünü duymak Elizabeth için ağır bir şok olmuştu.

Bu dayanılmaz acıyı biraz olsun dindirebilmek için, bir zamanlar Damian'la çok mutlu oldukları Loire Vadisi'ne geri döndü. Oysa genç adamın anıları bir türlü peşini bırakmıyor, hayaleti sürekli onu izliyordu.

Üstelik Damian'ın yakın arkadaşı Yves de Lavalle'in, onun ölümüne Elizabeth'in neden olduğunu söylemesi genç kadının kabuslarla dolu yaşamını biraz daha dayanılmaz bir hale getirmişti.

BIRINCI ‘BÖLÜM

lEizabeth, karşısında duran elli yaşlarında, kısa boylu ve durmadan konuşan adamın adını bile hatırlamıyordu. Tanıştırıldıklarından bu yana da yüzüne pek nadir olarak bakmıştı. Gözlerini bir türlü adamın kocaman altın yüzüğünden alamıyordu. İş

çevresine verilen bir partideydiler ve bu adam da müşterilerinden biri olmadığı için Elizabeth nazik davranmasına rağmen onu dinlediği pek de söylenemezdi. Aklı bambaşka yerlerdeydi. Duvarda asılı resimlerden birine bakarken birden soluğunu tuttu. Bu resmi çok iyi hatırlıyordu. Damian bu resmi yaparken, kendisi de nehrin kıyısına oturmuş ve onu izlemişti.

Harika bir tekniği vardı...

Elizabeth yanında duran adama gözlerini açarak şaşkınlıkla baktı.

Efendim?

Damian Hayes... Onun tablosuna bakmıyor musunuz? Bu resmi iki yıl kadar önce yapmıştı. Ondan sonra da tarzını değiştirdi zaten. Daha bir öfkeli olmaya başladı. Ne demek istediğimi anlıyor musunuz?

Elizabeth tabii ki onun dediklerini çok iyi anlıyordu. Gözlerini yeniden resme çevirdi. Damian'ın yüzünün aksini sanki görebiliyordu. Sert bakışlı simsiyah gözler ve gülmeyen bir yüz... Böyle baktığı zamanlarda Damian onu korkuturdu. Bu yüzden de ondan kaçmış ve Amerika'ya kadar gelmişti. Aradan uzun zaman geçmesine rağmen onun resim yapışını daha dünmüş gibi hatırlıyor ve bu durum onu deh ediyordu. İki yıldır onu görmediği halde, zihninin gerilerinde varlığını sürdürüyordu. Ne kadar uğraşsa onu düşüncelerinden silemiyor, Damian'ın da kendisini unuttuğuna inanmıyordu. Zaman zaman gece uyanıyor ve o anda Damian'ın da kendisini düşündüğünü anlıyordu. Garip bir tecrübeydi, sanki Damian uzaklardan ona uzanmaya çalışıyor gibi. Kalkıyor, yatağın içinde titreyerek oturuyordu.

Bu yüzden İngiltere'ye, evine dönmeye cesaret edemiyor, aralarındaki uzak mesafeyi mümkün olduğunca korumak istiyordu. En büyük korkusu da bir gün Damian'ın New York'a gelmesiydi.

Ona Amerika'ya gideceğini söylememiş ve ailesine de sırrını saklamaları için yemin ettirmişti. Şayet Damian onu aramaya gelirse hiçbir şey söylemeyeceklerdi ama bu sırrın uzun süre gizli kalabileceğinden de asla emin olamazdı. New York'ta çalıştığı öğrenilirse, birisi bunu Damian'a anlatabilirdi.

Bir trajedi! dedi yanındaki adam.

Elizabeth onun konuşmasını dinlemediği için daha önce söylediklerini duymamıştı. Dalmış düşünürken bu iki kelimeyi yakaladı ve kibar bir gülümsemeyle adama dönerek,

Ne oldu? diye sordu.

Onun ölümü. dedi adam ve Elizabeth donup kaldı.

Kimin? diye sordu düz bir sesle. Hala Damian'dan bahsetmediklerine emindi.

Ah! dedi adam kaşlarını çatarak. Siz beni dinlemiyordunuz. Gururu kırılmıştı. Artık Damien konusunu unutmuş, sinirle Elizabeth'e bakıyordu. Genellikle erkeklerin Elizabeth'e bakışları çok daha farklı olurdu. Gözleri, onun sakin, oval yüzünden geriye taranmış sarı saçlarında ve esnekçe salınan vücudunda gezindikten sonra sanki bazı soruların cevabını araştırır gibi yeşil gözlerinin derinliklerine dalardı.

Boğuk bir sesle O ölmedi. diyebildi Elizabeth. O olamaz. Bir yanlışlık olmalı. Siz başka birisinden bahsediyor olmalısınız - O daha otuz beş yaşında!

Geçen sene içinde, bir araba kazasında öldü. Bir gazetede gördüm. Tam da onun Paris'teki büyük sergisinin açıldığı sıradaydı. Yeni tarzının nasıl bir hayranlık uyardığından bahsediyordu. Ne üzücü bir kayıp, o büyük bir ressam olabilirdi Dönüp tabloya tekrar baktı ve iç çekip, kafasını salladı.

Elizabeth'in teni buz gibi oldu. Yutkunmaya çalıştı, boğazı o kadar kurumuştu ki, canı acıdı. Doğru olamazdı. Buna inanamazdı. Damian sağ olmalıydı, ona bir şey olsa hissederdi. Geçen yıl defalarca onu düşünmüş, rüyalarında görmüş, varlığını hissetmişti. Ölmüş olamazdı!

Görmeyen gözlerle odaya baktı, yüzü bembeyazdı. Bir grup davetli ile birlikte duran bir adam kısa bir süre onu izledi, sonra gruptan ayrıldı. Elizabeth'in görüşü bulanıktı, ağlamıyordu ama gözleri pusluydu. Max gelip önünde durana kadar onun yaklaştığını fark etmedi.

Kötü bir şey mi oldu, Liz? Bir uyurgezer gibi gözüküyorsun, kendini iyi hissetmiyor musun? Max'in sesi endişeli çıkıyordu ve Elizabeth irkilerek ona odaklandı.

Oh. Merhaba, Max. diyerek güçlükle gülümserken ağzının kenarları titriyordu. Max'i kandırmazdı.

Max, yanındaki adama baktı. Partide eğleniyor musun, Greenham? diye sordu. Sesinde saldırgan bir ton vardı. Elizabeth'in yüzündeki ifadenin adamın söylediği bazı şeylerden kaynaklandığından şüphesi yoktu.

Kesinlikle müthiş derken Mr. Greenham'ın bakışlarından telaş okunuyordu. Max Adams çok önemli birisi, zengin ve daha da zengin olmak niyetiyle belirlediği yönde son sürat devam eden bir adamdı. Tıknaz yapısı, temiz pas rengi saçları ve koyu kahverengi gözleriyle Max, bir kabadayı gibi kavgaya hazır bir edayla hareket eder ve konuşurdu. Büyük ölçüde onun azmiyle başarıya giden ve mantar gibi büyüyen bir tekstil firmasının sahibiydi. Elizabeth de bu başarıda pay sahibiydi. Tasarımları son derede popülerdi ve peynir ekmek gibi satılıyorlardı. Max, Elizabeth'in cüretkar, genç işi, şık kumaş tasarımlarını gördüğü anda ne kadar kaliteli olduğunu anlamış ve Elizabeth'e iki eliyle sarılmıştı. Max'i ilk gören biri onu kaba saba ve sert bir insan olarak tanımlayabilirdi. Ama Elizabeth bu sert görünüşün altında pırıl pırıl parlayan altın gibi bir kalp olduğunu biliyordu. Özellikle kendisi söz konusu olunca. Elizabeth'i üzmemeye, ona karışmamaya özen gösteriyor ve son derece yüksek bir maaş veriyordu. Piyasadaki rakiplerinin Elizabeth'i elinden alacaklarından ödü patlıyordu ve bütün gücüyle onu mutlu etmeye çalışıyordu. Ayrıca ona bir araba vermiş ve Manhattan'ın çok lüks apartmanlarından birinde, işine çok yakın bir daire tutmuştu. Max her şeyi ayrıntılarına kadar düşünüp yerine getirirdi. Sanki kendini Elizabeth'in koruyucusu ilan etmişti. İşte şu anda da zavallı Mr. Greenheim'a kaşlarını çatmış bakıyordu.

Gözlerini tekrar Elizabeth'e çevirerek, Ne oldu, Liz? diye sordu.

Burası çok sıcak... Çok da kalabalık... Elizabeth sözünü bitiremeden sustu. Şu anda tek istediği yalnız kalmaktı. Bu haberin doğru olup olmadığını öğrenmesi gerekiyordu. Acaba kime telefon edip de Damian'ın... Bu sözü kendi kendine bile tekrarlamaya cesareti yoktu. Zaten Damian ölmüş olamazdı. İmkansızdı bu!

Max kolunu onun omzuna attı. Pekala. Seni eve götüreceğim o zaman. Kusura bakma, Greenheim. Hadi, kendine bir içki doldur.

Max, gökdelenlerden birinin en üst katındaki yedi odalı apartmanında sık sık iş çevrelerine partiler verirdi. Buradan New York'un manzarası şahaneydi. İnsan kendini uçaktaymış gibi hissederdi. Max burayı son derece kullanışlı eşyalarla modern bir tarzda döşetmişti.

Sokak kapışma varana kadar birçok kereler durup etraftakilerle ahbaplık etmek zorunda kalmışlardı. Elizabeth kendini toparlamakta ve nazik konuşmalar yapmakta zorluk çekiyordu. Bunu hisseden Max herkesten özür dileyerek onu kapıdan çıkardı.

Asansörle inerlerken, Elizabeth duvara yaslanmış, zorlukla soluk alıyordu. Gözlerini sımsıkı yummuştu. Yüzü ölü gibi bembeyazdı. Max ise onu endişeli gözlerle süzüyor ve hiç sesini çıkarmıyordu.

Elizabeth gözlerini açtığında asansör on ikinci kata varmıştı. Gözlerini dikmiş, kat düğmelerinin bir yanıp bir sönmesini seyrediyordu. Max'in yüzüne bakmadan, Damian Hayes'in resmini ne zaman aldın? diye sordu.

Max cevap vermeden önce bir süre düşünceli gözlerle onu izledi. İki hafta önce gittiğim Londra seyahatinde bir galerinin vitrininde görmüştüm. Beğendin mi?

Evet... Elizabeth bu resmi daha yapılırken beğenmişti. Her fırça darbesini hatırlıyordu. Damian'ın her hareketi gözlerinin önündeydi. Max'in bir şeyler söylemesini, onun hakkında konuşmasını bekledi. Eğer ölmüş olsaydı resmi alırken Max'e haber verirlerdi kuşkusuz. Hayır, hayır! Damian tabii ki ölmemişti!

Çok rahatlatıcı bir havası var.

Evet. O gün resmi yapmaya başladığında Damian'ın da çok rahat bir hah vardı. Karanlık gözlerinin içi gülüyordu. Nehir sakin sakin akıyordu, hava güzeldi ve her ikisi de mutluydu. Ama bu mutluluk devam etmemişti işte! Elizabeth birden içinin ıstırapla dolduğunu hissetti.

Bu tür tablolarından daha almak istedim. Bir tane daha vardı, ama çok değişik bir resimdi. Dediklerine göre resim tarzını bir hayli değiştirmiş. Tarzını devam ettirseydi daha iyi yapmış olacağını söyledim. Kahkahayla gülmeye başladı, İrkilen Elizabeth, şok içinde baktı ona.

Komik olan ne? diye sordu.

Sanat galerisindeki adamın yüzünü hatırlıyorum da, sanki küfretmişim gibi bakmıştı bana. Bir resim satın alabilecek kadar duygularım olabilirdi ama bu bana fikir beyan etme hakkı vermezdi. Sonra ciddileşti Yine de, sanırım o haklıydı. Hayes kesinlikle çok yetenekliydi, bir gün müthiş eserler çıkarabilirdi. Sözünü kesti, duvara doğru sallanan Elizabeth'e yöneldi. Hey, bayılmayacaksın, değil mi? Neyin var, Liz?

Gergin dudaklarının arasından bir Bir şey yok. cümlesi çıktı. Yorgunum, sanırım. Uzun bir sezondu. Şimdi bittiğine göre bir tatile çıkabileceğimi düşünüyorum. Max'e baktı. O... bir trafik kazasında, öyle mi?

Max şaşkın görünüyordu. Kim? Sen neden bahsediyorsun? Kaşlarını çattı. Oh, Hayes mi, demek istedin? Bana söylediklerine göre öyle - yazık, o iyiydi. Bak Liz, niçin birkaç haftalığına benim Miami'deki sahil evime gitmiyorsun? Uzunca bir dinlenmeye ihtiyacın olduğunu söylemeliyim. Ne kadar yorulduğunu fark etmemişim fakat perişan gözüküyorsun.

Bir aylığına İngiltere'ye dönebilseydim dedi Elizabeth. İki yıldır eve gitmedim. Evimi özlediğimi hissediyorum. Ailemi görmek istiyorum.

Max sertçe baktı ona. Elbette, tabii istediğin buysa. dedi, ama bundan hiç hoşlanmamıştı. Sen geri geleceksin, yine de, değil mi? Orada kalmanı istemiyorum. Burada sana ihtiyacım var. Hatırlarsan, sözleşmenin bitmesine daha iki yıl var.

Zorlukla gülümsedi. Unutmadım. Geri geleceğim.

Ne yapacağından emin ol. Max, bodrumdaki araba parkına inen asansöre doğru yürürlerken koluyla Elizabeth'in omuzlarına sarıldı ve onu kendi arabasına götürdü. İri bir

adamdı ama ağırkanlı değildi. Kilosuna göre hızlı ve zarif hareket ediyordu. Rahatlatıcı bir gücü vardı ve Elizabeth onun omzuna başını dayayıp ağlamak istiyordu. Ama yapmadı, kararlı bir şekilde, bembeyaz yüzüyle arabaya yürüdü ve Max, sanki porselenden yapılmış gibi nazikçe onu koltuğa yerleştirdi.

Bir süre sonra yanma oturduğunda, yüzüne bakmadan konuşmaya başladı. Sensiz yürütemem tatlım, bunu biliyorsun. Sen ömrüm boyunca başıma gelen en güzel şeysin. Yüzü kızarmıştı. Elizabeth cevap vermeden arabayı çalıştırdı, Max biraz endişeliydi ve bu duygusundan ötürü de kendisini zayıflıkla suçluyordu. Daha önce evlenmişti ve boşanmak ona epeyce pahalıya mal olmuştu. Kaliforniya'da yaşayan çok güzel, açgözlü ve genç erkeklerle gönül eğlendiren bir kızıla dünya kadar nafaka ödüyordu. Max, evliliğe karşıydı. Daha fazla nafaka ödemeye gücünün yetmeyeceğini ve iflas edeceğini söylerdi. Otuz dokuz yaşındaydı ve kendisini şirketine adamıştı. Güzel kadınlardan vazgeçmiş değildi elbette ama ilişkilerinin hiçbirisinde ciddi olmamıştı, Max bundan emindi. Bahçesinde uçuşan kelebekler gibi gelen kadınları değerlendiriyor, yüzünde bir gülümseme ile onları izliyordu. Bazen tuzak kurup, oyun oynuyorlardı ama tuzağa yakalanmadan onları gönderiyordu. Elizabeth, onun kendisinden hoşlandığını biliyordu, onun zaman zaman kendisini izlediğini fark ediyor ama asla cesaretlendirmiyordu. Onların ilişkileri iş ve dostluk çerçevesinde geçiyordu. Her ikisi de bu tür ilişkiden memnundular.

Uzun bir süre New York'un tenhalaşmış caddelerinde gittikten sonra Max ona dönüp baktı. Ne zaman gitmeyi düşünüyorsun?

Senin için ne zaman uygun?

Aslında şimdi en uygun zaman. Bir iki ay kadar sonra önümüzdeki mevsimin desenlerini yapmaya başlarız. Bundan önce de seni kimsenin özleyeceğini sanmıyorum! Bu yüzden zinde bir şekilde dönüp ağustos ayında da çalışmaya başlayabilirsin.

Pekala. Max bu sırada arabayı evinin önünde durdurmuş ve kolunu onun omzuna atmıştı. Bir süre sonra ortalıkta görünmezsen gelip seni arayacağımdan emin olabilirsin. Sana ve desenlerine ihtiyacım var, Liz!

Elizabeth gülümseyerek arabadan indi. İyi geceler, Max!

İyi geceler, canım!

lEizabeth evin önündeki merdivenleri çıkarken Max de gaza basıp uzaklaşmıştı. Uzun ve sıcak bir günden sonra gecenin serinliği harikaydı. Başını kaldırıp gökyüzüne baktığında gökdelenlerin tepesi görünüyordu. Elizabeth her şeyin dışında buradaki insanların bile üzerinde ne kadar çok baskı yaptığını fark ediyordu. New York'u seviyordu ve burada çok güzel iki yılı geçmişti. Buna rağmen bu gece yorgun ve üzgündü. Birden evini, yemyeşil çayırları ne kadar özlediğini hissetti. Suffolk'da tek duyulan ses, rüzgarın ağaçların dallarında gezinmesi ve denizin mırıldanmasından ibaretti.

Elizabeth eve girince doğruca mutfağa gitti ve kendisine süt ısıtıp bir bardağa koydu. Bir yandan soyunurken, bir yandan da sütünü içti. Daha sonra da çabucak bir duş yapıp, hemen yatağa girdi. Uzun bir süre sonra hala karanlıkta gözleri açık yatıyor ve Damian'ı düşünüyordu. Gözleri alev alev yanıyor, ama bir damla bile yaş akmıyordu. Damian'ın ölüm haberine bir türlü inanamıyordu. Bu kadar canlı, bu kadar hayata bağlı bir insan nasıl olur da ölürdü. Ayrıca bir insan ölünce ortadan tümüyle yok olurdu. Ama Damian koca bir yıl boyunca onun hayalinde yaşamıştı. Bu haberde mutlaka bir yanlışlık olmalıydı.

İKINC1 'BÖLÜM

Ertesi sabah erkenden uyandı, Damian'la ilgili gördüğü rüyalar yüzünden terliydi ve titriyordu. Tutarsız, anlamsız rüyalardı. Gölgeli ağaçlar ve tanımlayamadığı bir yerdeki yankılı, bitmek bilmez odalardan oluşan bir labirentte uçuyor ya da kaçıyordu. Her yerde insanlar vardı. Gözlerini dikmiş ona bakan, o kaçarken fısıldayan yabancılar. Fakat her nereye kaçsa karşısında onu bekleyen Damian'ı buluyor ve bu esrarengiz yüzdeki tehditkar gözlerden tekrar kaçmaya başlamadan önce, onun bakışları altında kalbi ağrıyor, korku ve arzu ile titremeye başlıyordu.

Fısıltılar, yüksek seslere dönüştü ve Elizabeth birkaç kelimeyi yakalayabildi. O öldü, biliyorsun." dedi birisi ve bir diğeri güldü. Sen artık onu asla bulamayacaksın. İşte bu anda Elizabeth sıçrayarak korkuyla uyandı, yatağın üzerinde oturuyordu ve yüzü soğuk terlerle ıpıslaktı. Yataktan zorlukla halktı ve yıkanmak için banyoya gitti. Teni yapış yapış ve saçları karmakarışıktı. Aynada kendi perişan haline baktı acıyla. Saçları ıslanmış ve kafasına yapışmıştı, yüzü solgun ve ter içindeydi. Son iki yılını Damian'dan saklanmakla geçirmişti, şimdi onu görebilmek için her şeyi verebilirdi ama çok geçti. Yaşamın garip bir mizah anlayışı vardı.

İki gün sonra, Kennedy Havaalanında Max onu yolcu ediyordu. Kollarına bir sürü dergi bırakırken, bir yandan öpüyor ve sürekli aynı sözleri tekrarlıyordu. Elizabeth dönüp uzaklaşırken Eğer bir ay içinde geri dönmezsen, seni aramak için oraya geleceğim dedi. Kız son kez el salladı ona. Atlantik Okyanusu üzerinde uçarken görmeyen gözlerle pencereden dışarı bakıyor ve ailesini düşünüyordu.

Onlar çok değişmişler miydi acaba? İki yıl uzun bir süre değildi, oysa o kendisinin hem dış görünüşünün hem de içinin değiştiğinin farkındaydı. Saçları eskisinden daha uzundu. Teni bronzlaşmıştı, çünkü boş zamanının çoğunu sahilde geçirmişti. Kiloda vermişti, artık vücudu da daha güzeldi ve giydikleri ile eskisinden şık görünüyordu. Bu görünümü Max'e borçluydu. New York'un ünlü butiklerinden birisinde onun için bir hesap açtırmakta ısrar etmişti. Ona göre Elizabeth şirketin canlı bir reklam aracıydı. En iyi tasarımcıları zevkli gözükmezken, onların tasarımlarını kim satın alırdı ki?

Kendisi çok değişmişti ama ailesinin değişmemiş olduğunu umuyordu; onları istiyordu, çocukçaydı ama kesinlikle aynı, hatırladığı insanlar gibi olmalarını...

Uçak, sınırsız, ulaşılamaz derin mavi gökyüzünde arkalarından vuran güneş ışığı ile parıldayan beyaz bulutların üzerinden uçuyordu. Dışarıya bakıyor, zihninin Damian'a kaymasına engel olamıyordu.

Damian'ın da ulaşılamaz olduğunu düşünmüştü her zaman. Tanıştıkları andan itibaren genç kadını hep tedirgin etmiş, kafasını karıştırmıştı. O kadar büyülenmişti ki, neler hissettiğini anlayabilmek için çoğu zamanını onun hakkında düşünerek harcamıştı.

Tanıştıklarında kim olduğunu biliyordu elbette; yalnızca onun ne iş yaptığını değil, onunla Loire Vadisi'nin aynı bölgesinde yaşayan halasından duydukları yüzünden sanat dünyasında tanınmış birisi olduğunu da biliyordu. Birbirlerine bağlı, kapalı bir toplumdu ve Damian orada yaşayan en ünlü kişiydi. Fleur halası ondan, sık sık söz eder ve böyle ünlü biriyle komşu oturduğu için adeta gururlanırdı.

Elizabeth, Damian'la, hocalarından birinin verdiği bir partide. Paris'te tanışmıştı. O sıralarda Elizabeth bir sanat okulunda okuyordu ve yirmi bir yaşındaydı. Damian daha kapıdan girer girmez, Elizabeth gözlerini ondan ayıramamıştı. Yarım saat kadar sonra da kendilerini tanıştıracak birini bulabilmişti. Daha sonra bunu Damian'a anlattığında genç adam

gülmüş ve, Telaş etmene hiç gerek yoktu. Ben de içeri girer girmez seni görmüş ve tanışmak için bir fırsat kollamaya başlamıştım bile... demişti.

Elizabeth o zaman Damian'a inanmamıştı. Çünkü hiçbir özelliği olmayan gencecik, sarı saçlarını at kuyruğu yapmış, zayıf ve yeşil gözlerinde acemice makyajı olan biriydi. Üzerinde ise, bir blucinle kazak vardı ve sanat okulunda okuyan kızlardan hiçbir farkı yoktu. Damian'ın da üzerinde bir kazak vardı, ama son derece şıktı ve çok yakışıklıydı. Herkesin gözü onun üzerindeydi ve söylediği tek kelimeyi bile kaçırmak istemiyorlardı. Yanında her kim olursa olsun, hemen Damian'ın ne kadar üstün olduğu açıkça belli oluyordu ve Elizabeth de ilk görüşte ona aşık olmuştu.

Elizabeth sanat konularında konuşmaya başlayınca Damian tebessümle onu bir süre dinlemiş ve, Önce yaşamana bak, daha sonra resim yaparsın. Sanat, hayat tecrübeleriyle gelişir, demişti. Daha sonra güçlü elleriyle Elizabeth'e sanki daha iyi tanımak istiyormuş gibi dokunmuştu. Elizabeth ise birden paniğe kapılmış ve telaşlanmıştı.

Yüzü kıpkırmızı olarak kekelemeye başlamıştı. Seninle yatağa girmeyeceğimi biliyorsun herhalde! Daha yeni tanıştık...

Damian hiç sesini çıkarmamıştı, ama onu okşamaya ve öpmeye devam etmişti. Elizabeth'in vücudu onun elleri altında alev alev yanıyor ve bu yeni duygusunu büyülenmiş gibi izliyordu. Damian'ı çok sevmişti ve bu kadar fazla sevmek de hataydı aslında. Damian'ın aşkında güvensizlik vardı. Sürekli olarak Elizabeth'den kuşku duyuyor ve gittikçe daha ürkütücü oluyordu. Sonunda dayanamayarak onu terk etmek zorunda kalmıştı. Ama bu ayrılık Elizabeth'e çok pahalıya mal olmuş ve kanayan yaralan hala kapanamamıştı.

Öğleden sonra geç bir saatte uçak indi. Londra soğuk ve pusluydu.
New York'un sıcağından sonra burası Elizabeth'i dondurmuştu. Üzerine bir yün kazak giymediğine pişman olmuştu. Yarım saat kadar sonra gümrükten çıktı ve uzun kuyrukların oluşturduğu taksi durağına geldi. Bir arabaya binip de ağabeyinin evine doğru yol alırken artık yorgunluktan bacakları titriyordu. David, merkezi Londra'da olan bir petrol şirketinde çalışıyordu. Uzun saatlerini işte geçirmesine rağmen yüksek bir maaşı ve Islington'da da güzel bir evi vardı.

Araba evin önünde durur durmaz kapı açıldı ve David'in karısı Helen, kucağında bir bebekle kapıda göründü. Genç kadının yüzü geniş bir tebessümle aydınlanmıştı.

En sonunda gelebildin, dedi. Yolculuğun iyi geçti mi? Yeniden eve dönmek nasıl bir duygu, Elizabeth? Aman Tanrım! Güneşi nerede buldun da böyle yanabildin?

Elizabeth taksi parasını verdikten sonra bavullarını alıp eve doğru yürüdü. Merhaba, Helen! Seni gördüğüme ne kadar sevindim bilemezsin!

Bavullarını orada bırak. David gelince hepsini içeri taşır. diye devam etti Helen. Kısacık boyu, dalgalı altın parıltılı kumral saçları vardı. Ve içinde bulunduğu ruh haline göre yeşil, mavi, sarı renklere bürünen sıcak gülen gözleri.

Yavaşça mızıldanarak, huysuzca kendi yumruğunu kemiren bebeğe bakan Elizabeth Bu Greta mı? diye sordu.

Kim olduğunu sanıyorsun? Helen tutup kaldırınca, bebek viyaklayıp çaresizce annesine tutundu. Haydi, al onu, ısırmaz- Yani sık sık ısırmaz, henüz dişleri yok. Olsa da canını yakmaz.

İnanamıyorum. dedi Elizabeth dikkatle bebeği alırken. Greta talk pudrası ve süt kokuyordu. Vücudu hiç kemiği yokmuş gibi yumuşacık ve ılıktı. Yuvarlak, kızgın gözlerle

bakıyor, açık ağzından dişsiz diş etleri gözüküyordu. Güzel değil mi? derken bir yandan da ağabeyine benzer bir yanını bulma çabasıyla bu buruşuk gül yaprağına benzer yüze baktı. Hayal kırıklığıyla Sana benziyor. dedi. Helen incinmiş görünüyordu.

Ben David'e benzediğini düşünüyorum. Onun burnunu ve çenesini almış.

Zavallı ufaklık, ne şanssızlık! diye takıldı Elizabeth. Helen gülerken toparlandı.

Göremiyor musun? Herkes babasına benzediğini söylüyor. Gel, otur. Çay yapacağım. Biraz gerçek çay içmek için ölmüyor musun? New York'a gittiğimde içemedim, Çin çayı yaptılar. Kaynatılmış talaş gibiydi tadı. Rengi de bulaşık suyuna benziyordu.

Küçük mutfağa doğru onu takip edip bebekle masaya otururken Ben çayımı limonlu içiyorum orada diye cevap verdi Elizabeth. Greta Elizabeth'in giysisinin düğmelerinden birisini yemeğe çalışmakla meşguldü. Bunu fark eden Helen dilini şaklatıp bebeği alıp uzaklaştırdı.

Onu bebek arabasına koyacağım. Uyuması için gerekli. Karnını da doyuracağım. İçeri gitti. Geri geldiğinde elleri boştu. Çay yapmaya girişti.

David eve erken gelmeye çalışacak. diye ümit verdi Elizabeth'e. Seni görmeyi sabırsızlıkla bekliyordu. New York hakkındaki her şey anlatmanı istiyorum.—Oh, O kadar şanslısın ki! Orada yaşıyorsun. Müthiş olmalı! Hoşnutlukla odada gözlerini gezdirdi. Yine de yerinde olmak istemem diye ekledi çabucak. İstediğim her şeye sahibim, fakat başka insanların neler yaptığını duymak da güzeldir. Öyle değil mi?

Elizabeth ona baktı ve kıskandığını hissetti. Helen'in yakasında yumurta lekesi vardı ve saçları şekilsiz, karman çormandı. Üzerindeki yeşil elbise rengi solana kadar yıkanmıştı ve Elizabeth iki yıl önce de onu Helen'in üzerinde gördüğünü hatırlıyordu. Helen biraz bakımsız ve yorgun ama mutlu gözüküyordu; Gözleri parlaktı ve her zaman gülümsüyordu.

Senin mektuplarını okurken eğleniyorum, Elizabeth dedi. Max müthiş biri gibi geliyor. Gerçek bir ateş topu. Onun hakkında o kadar çok şey anlatıyorsun ki, David senin sonunda onunla evleneceğini söyleyip duruyor.

Sizin yaşamınızdan çok farklı yürüyor orada her şey. Max seni duysa dehşete kapılırdı, inan bana.

O evliliğe hazır değil mi?

Daha kötüsü, o nafaka ödüyor. Max tekrar evlilikle başedemez.

Zavallı Max. dedi Helen. Sesi şaşırmış gibi çıkıyordu. Fakat sen onu seviyorsun, değil mi?

Onu seviyorum. Çalışmak için harika birisi ama evlenmek için? Olamaz.

Helen, Sen Amerikan aksanını kapmışsın. dedi. Sesinde hafif azarlayan bir ton vardı.

Ben mi? Elizabeth şaşırdı, kendi Amerikan aksanmm farkında değildi. Fakat orada burada geçirdiği 2 yıldan sonra bambaşka tonlamalar kapmış olabilirdi, Buna şaşırmaması gerekirdi.

Helen ne kadar kalacağını sorunca Elizabeth güldü.

Şimdiden benden kurtulmayı mı ümit ediyorsun?

Saçmalama, hepimiz senin eve dönmenden dolayı memnunuz.
Sadece merak ettim, Temelli eve dönmeyi mi planladın yoksa...

Orada çalışmak için bir yılım daha var. - Bu yalnızca bir tatil. Ön kapının kilidine giren bir anahtar sesi duyunca sözünü yarıda bıraktı.

David geldi. diyen Helen, ışıldayan bir yüzle onu karşılamak üzere kapıya yürüdü. Kocasına sarılırken Elizabeth'in geldiğini müjdeledi. David mutfak kapısından girerken eğilip karısını sevgiyle öptü. İki yıllık evli olmalarına rağmen hala balayında gibiydiler. Elizabeth,

David'in evleneceğini haber verdiği zaman annesiyle babasının ne kadar üzüldüklerini hatırlamıştı. Helen'i tanıyalı daha bir ay olmuştu. Bu kadar çabuk karar vermesinin sakıncalı olacağını düşünüyorlardı.

Babası, Helen daha on dokuz yaşında. Neden bir yıl daha beklemiyorsunuz? diye sormuştu.

David kararlı bir şekilde başını sallamış ve, Yaşının ne önemi var? Kağıt üzerinde on dokuz yaşında olabilir, ama çok olgun bir insan. Önemli olan da bu. Birbirimizden emin olduktan sonra beklemenin ne anlamı var? demişti.

David de o sıralarda henüz yirmi dört yaşındaydı. Ama babasıyla evlilik konusunu konuşurken sanki elli yaşında biriymiş gibiydi. İşte, sonunda başarılı bir evlilik olmuş ve her ikisi de mutluluk içinde bu hayatı sürdürebilmişlerdi.

David, kardeşinin yanma gelerek yanaklarından sevgiyle öptü. Harikasın, canım! Seni gördüğüme ne kadar sevindim bilemezsin. Son gördüğümden bu yana çok daha iyisin.

Elizabeth'in tebessümü birden dudaklarında solmuştu. Bunu fark eden Helen, kocasına anlamlı bir şekilde bakarak kaşlarını çattı.

Elizabeth'in güneş yanığı tenine dikkat ettin mi? New York'da bunu nasıl başardığını doğrusu merak ediyorum.

Neredeyse bütün gece Amerika'dan söz etmişlerdi. Gecenin ilerleyen bir saatinde Elizabeth ağabeysiyle bir ara yalnız kalmıştı. Helen, Greta' nın sütünü vermek üzere yukarı çıkmıştı.

Damian'ın öldüğünü duydun mu?

David hemen başını çevirip ona dikkatle baktı.

Sen nereden duydun?

Nereden duyduğum önemli değil. Demek biliyorsun? Neden bana söylemedin?

Mektuplarında ondan hiç söz etmiyordun. Ben de geçmişi pek fazla kurcalamak istemedim, onu tümüyle unutmanın en iyi yol olacağını düşünüyordum.

Elizabeth bir süre şöminede yanan odunları seyretti. Dışarısı soğuk ve yağmurluydu. Sanki Londra kış mevsimini yaşıyordu. Titreyerek David'e baktı. Kaza nasıl oldu, biliyor musun?

Fransa'da bir araba kazası olduğunu duydum sadece. Gazetelerde de çok kısa yazı çıktı. Ayrıntılarını vermedi. Ama orada gömüldüğünü yazdılar.

Flamboise'da mı?

Evet.

Sonbaharda bütün orman alev almış gibidir. Ağaçların yaprakları turuncu ve kırmızı olur. Harika, bir görüntüdür. Damian da bu renkleri çoğunlukla resimlerinde kullanırdı. Nehir kenarındaki eski bir kulede otururdu. Arkası orman... Etrafta kimsecikler yok. Bir ressam için ideal bir yer. Bütün bir gün rahatsız edilmeden resim yapılabilecek bir yer...

Yapayalnız bir yer desene?

Damian yalnız kalmaktan hoşlanırdı... Çok yorgunum, David. Artık gidip yatsam iyi olacak. Bütün gün ayaktaydım. Bu kadar uzun uçak yolculuklarından nefret ediyorum. Hayat boyu sürüyor gibi geliyor insana.

Elizabeth ayağa kalktığında David onu endişeli gözlerle bir süre izledi. İyisin, değil mi, Liz?

Evet, iyiyim. Sadece yorgunum. İyi geceler... İnsanın evine dönmesi ne kadar iyi! Elizabeth büyük bir çaba sarf ederek David'e gülümsüyordu.

İyi ki döndün. Annemle babam da çok mutlu oldular, Seni görmeyi bekleyemediler. Cumartesi hepimizi arabayla oraya götüreceğime söz verdim. Unutmadan, mümkün olduğunca dinlen. Yarın, Helen'in bütün gün seni dışarıya sürüklemesine izin verme. Her gün Greta ile çok uzun yürüyüşler yapıyor. Dediğine göre bir bebek arabasını itmek jogging yapmaktan daha iyiymiş.

Elizabeth çıkarken Her ne yapıyorsa iyi gözüküyor. diye cevap verdi. Greta'nın odasının kapısından içeri baktığında Helen bebeğin üstündeki örtünün köşesini kıvırıyordu. Bir parmağını dudaklarının üzerine koydu. Elizabeth gülümsedi ve odasına gitmeden önce el salladı. Bütün yatak odalarının tavanlarında duvara gömülü koyu renk ağaçtan ahşap kirişler vardı ve zeminde döşeli tahtalar o yürüdükçe gıcırdıyordu. Soyundu ve yatağa girdi, çabucak ışığı söndürdü. Hemen uyudu ve Damian'la ilgili rüyalar gördü. Aralarında belli bir mesafe varken onu görüyor, takip ediyor ve çağırıyordu, fakat o geri dönmedi. Elizabeth'e bakmadı, sanki onun farkında değilmiş gibi yürüdü gitti.

O hafta sonu arabayla Suffolk'a gittiler. Helen bebekle birlikte arkada otururken, Elizabeth, David'in yanındaki koltukta oturdu. Greta yol boyunca çoğunlukla uyudu fakat eve yaklaşırken sabırsızca gürültü yapmaya başladı ve Helen sevdiği oyuncakla onu sakinleştirmeye çalışsa da yemek için yaygarayı koparmasına engel olamadı.

David omzunun üstünden kızına baktı ve onun büyük bir feryatla çıngırağını attığını görünce Huysuz küçük velet dedi.

O aç. diyen Helen araba evin önünde durana kadar kızını kucağına almadı. Sonra yerinden aldı ve Pekala madam, yemeğimiz geliyor. dedi.

Ben onun valizini getiririm. diyen David arabanın bagajına gitti. Greta ile seyahat etmek, onun gereksindiği bebek bezleri, biberonlar, kaseler ve yedek giysilerle dolu büyük bir valizi de taşımak anlamına geliyordu. Elizabeth abisi valizi eve taşırken yüzünde bir gülümseme ile onu izledi.

Liz! Araba sesi duydum sandım. Arkada tavuklara yem veriyordum. Annesi patikadan aceleyle geldi ve ona sarıldı. Hemen sonra ona bakmak için geri çekildi. Çok şık gözüküyorsun- Ne güzel bir elbise! Bronzlaştın mı? Tatilde miydin? Telefonunuzu alınca çok heyecanlandık. İkimiz de. Baban biraz alışveriş yapmak için köye gitti arabayla. Çok sürmez. Birazdan burada olur. Gelin, dışarda durmayın. Oh! Bize geri dönmüş olman ne güzel! İki yıl çok uzun! - Geçen sene neden eve gelmedin? Neyse şimdi buradasın ve çok iyi gözüküyorsun, Amerika kesinlikle sana yaramış!

Geniş, aydınlık mutfağa geçtiklerinde Mrs. Gardiner nefes almadan kurduğu cümleleri bitirdi. Elizabeth, memnuniyetle etrafına bakındı. Geniş pencere eşiğinde ailenin kedisi Samson uyuyordu. Kocaman zencefil rengi kedinin kuyruğunun ucu da beyazdı. Mutfağının işgal edilmesini umursamadı, fakat kuyruğunun ucu oynuyordu ve çaktırmadan bir gözünü yavaşça açıp kimlerin geldiğini kontrol etti. Samson çok dikkatli bir kediydi, özenle yaptığı planlar fareleri tek seferde avlamasını sağlıyordu. Samson etraftayken hiçbir fare kuyruğunu kımıldatmaya cesaret edemezdi.

Kettle'ı açtıktan sonra Mrs. Gardiner Elizabeth'e dönüp, Dur sana bakayım. dedi.

Hayır, ben sana bakayım diye gülümseyerek şakalaştı Elizabeth. Sen de bana iyi görünüyorsun. Annesi aynı görünüyordu. Belki saçları biraz daha ağarmıştı, güneşten yanmış

yüzünde biraz daha fazla kırışık vardı, fakat şakacı ince yüzü aynıydı. Keskin ve akıllı bakan gri gözleri ve narin ağzı da öyle. Mrs. Gardiner mutlu bir kadındı, Suffolk'daki bir köyün kenarında, rüzgara alan bahçesi olan ahşap kaplamalı eski bir evde yaşamayı seviyordu. Evin üst katındaki odalardan deniz görülüyordu. Kocasını ve zaman zaman onlar için endişelense de çocuklarını seviyordu. Her günü dolu dolu yaşıyordu. Bahçeyle uğraşıyor, yemek pişiriyor, yerel kilise yararına satılması için yama işi minderler ve yorganlar yapıyor, köye alışverişe gidiyor ve arkadaşlarını kahve ya da çay içmeye çağırıyordu.

New York'da nasıl yaşayabildiğine şaşıyorum doğrusu. Dünya gittikçe kötüleşmeye başladı. Londra'ya bile gitmiyorum. Burası o kadar güzel ki!

Babamla New York'a beni ziyarete gelmelisiniz, anne.

0 kadar uzun yolu nasıl gideriz biz? Ayrıca dünyanın da parasıdır. Biliyorsun, ancak kendimizi geçindirecek kadar paramız var.

Aslında ben size...

Mrs. Gardiner elini kaldırarak kızını susturdu. Hayır, canım. Zaten bu yolculuk benim için fazla uzun. Burada kalmayı daha emin buluyorum. Hah İşte! Babanın arabası da geldi. Koş da onu karşıla, Liz. Gelmeni heyecanla bekliyordu.

Elizabeth koşarak bahçeye çıktı. Babası da tam bahçe kapısından girmek üzereydi. Kızını görünce birden duraladı. Eli kolu paketlerle doluydu. Liz!..

Merhaba, baba... Kollarını onun boynuna dolayarak yanaklarından öptü. Parmaklarının ucunda iyice yükselmesi gerekmişti. Babasının ne kadar uzun boylu olduğunu unutmuştu. Simsiyah saçları şimdi beyazdı. Sıcacık bakışlarla kızını süzüyordu. John Gardiner'ın hayata bakış açısı herkesinkinden o kadar farklıydı ki! Yerdeki tırtıldan, nükleer silahlara kadar her şeyle ilgisi vardı. Bu araştırıcı kafa yapısı zihnini her zaman parlak tutuyordu.

Eve döndüğüne memnun musun, yavrum? Buraları sana cansız ve ufak görünüyordur herhalde. New York çok farklı bir yer olmalı. Ama yazdıklarından, orayı çok sevdiğini anlıyorum.

Harika bir yer, baba! Her gün benim için yeni bir heyecan oluyor.

Ya patronun? O da heyecan verici mi?

Elizabeth yüzünü buruşturarak babasına baktı.

Helen çöpçatanlık yaptığından söz etmişti zaten!

Babası kahkahalarla gülmeye başladı. Bak hele! Böyle bir düşünce aklımın ucundan bile geçmedi!

İyi o zaman. Aklından geçirmemekte devam et. Max'le ben birbirimizle o şekilde ilgilenmiyoruz.

Eve doğru yürürlerken John Gardiner ihtiyatla kızına baktı. Ya Damian? Onun hakkında neler hissediyorsun?

Elizabeth telaşla yüzünü babasına kaldırdı. Duymadın mı yoksa? Ama ben...

Biliyorsun demek? David mi söyledi?

Hayır, New York'da birinden duydum. Neden bana bir şey yazmadın, baba?

Onu unutmanın en iyi çare olacağını düşünmüştük. Seni ne kadar üzdüğünü biliyorum, Liz. Bir de bu feci kazayı yazıp seni daha fazla üzmek istemedik. Damian Hayes artık hayatta değil. Bunu böylece kabul etmelisin. Bu kadar katı kalpli olduğumu düşünmeni istemiyorum, ama...

Elizabeth'in yüzündeki bütün kan çekilmişti sanki. Evet, baba. Anlıyorum...

Ona karşı duygularında... bir... bir değişiklik oldu mu, Liz?

Elizabeth, Neler hissettiğimi şu anda bilemiyorum, dedi ve hemen eve girdi. Helen, David ve Mrs. Gardiner mutfak masasının başında oturuyorlardı. Masanın üzerinde kocaman bir vazo içinde çiçekler vardı. Etrafına ise, evde yapılmış kurabiyeler, çilekli bir pasta, tabaklar ve fincanlar itinayla dizilmişti. Elizabeth geldiğinden beri ilk kez kendini yuvasında hissediyordu. Herkesin yüzüne tek tek bakıp, Peki ama Vicky nerede? diye sordu.

Annesi onun fincanını doldururken Üniversiteden bir arkadaşı ile kalıyor, fakat yarın evde olacak. diye cevapladı,

Sen onu tanıyamayacaksın. dedi babası John Gardiner. Öylesine büyüdü ki, beni korkutuyor.

Seni korkutan tek şey iştir dedi karısı. Çaydan sonra çimenleri biçmeye ne dersin? - Eğer bir yere gitmeye kalkarsak, bir pusulaya ihtiyacımız olacak, çimenler kulaklarıma kadar büyüdüler çünkü!

Mr. Gardiner, Niçin abartıyorsun? derken bir yandan da çöreğine reçel sürüyordu.

Ve onların hepsini yemeden önce Liz'e de çörek teklif et! diye payladı Mrs. Gardiner.

Tabii ki, Mr. Gardiner bu söze hemen uydu ve Liz ona gülümseyerek bir çörek aldı.

Mrs. Gardiner Greta'nın yanakları kırmızı - Diş mi çıkartıyor, Helen? diye sorunca Helen hevesle bebek hakkında konuşmaya başladı.

Mr. Gardiner reçel kavanozunu David'e verirken, En son kriket skorunu gördün mü? diyerek farklı bir sohbete girişti.

Elizabeth güneşışığının sıcaklığını yanaklarında hissediyordu. Ne kadar sıradan, ne kadar içlidışlı bir ortamdı ve New York'taki yoğun yaşamından ne kadar farklıydı. Bir an için orada olduğuna inanamadı; Ve sonra etrafında çalan polis sirenleri ve araba kornalarının keşmekeşi içinde gökdelenlerin arasında, kalabalığın içinde yürürken neler hissettiğini hatırlayamadı.

gece de hemen uyudu, fakat geceyarısı yine Damian'la ilgili gördüğü karmaşık bir rüyadan boğuk bir çığlık atarak uyandı ve titreyerek oturdu. Onunlaydı, zihninde hala canlıydı: Sert yüz hatları, yüksek elmacık kemiklerinin açısı ve onların üzerindeki teninin rengi, vahşice bakan koyu renk gözleri, kaşlarının saldırgan, alaycı kaş biçimi. Damian'ın yüzü unutulamazdı. Elizabeth asla onun gibi birisiyle karşılaşmamıştı, asla tekrar karşılaşamayacağını biliyordu. O tekti, benzersizdi, kendi kuralları ile yaşayan, patlayıcı duyguları olan bir adamdı.

Fakat onu korkutan, titremesine, nefes alışının düzensizleşip acı çektirmesine neden olan onun yüzü değildi. Onun kararlılıkla, ısrarla bakan kara gözleri ve Gitmene asla izin vermeyeceğim. Sen benimsin. Şayet ben sana sahip olamazsan başka hiç kimse de sahip olmayacak. Duyuyor musun beni? Başka hiç kimse, asla, gitmene izin vermeyeceğim. diyen sesiydi.

Güneş doğmadan önce şafağın ortalığı yarı aydınlatan ışığında otururken, ona bunları söyleyenin Damian'ın kendisi olduğu gibi bir kuşkuya kapıldı. Çok bildikti. Aynı önceden söylediği gibi onu duyduğunu düşünüyordu. Onun korku dolu bir çığlıkla uyanmasına neden oluyordu.

Şimdi de hala kafasının içinde yankılanıyordu: benim, benim, gitmene asla izin vermeyeceğim, asla. Ve Elizabeth'in teni korkudan buz kesmişti.

ÜÇÜNCÜ 'BÖLÜM

yy pazar günü öğleden sonra, tam Helen'la David eve dönmek

üzerelerken gelmişti. Elizabeth'e sımsıkı sarılarak hayran hayran bir süre onu seyretti. Harikasın! Ne kadar şıksın böyle? Haksızlık ediyorsun ama...

Elizabeth kahkahalarla gülmeye başlamıştı. Aklına birden çocuklukları geldi. Vicky ikide birde 'haksızlıkediyorsun ama'deyip dururdu.

Vicky, Greta'yı kucağına alıp sıkıştırdı. Şuna bak! Yiyebilirim seni, biliyor musun?

David onun kucağından Greta'yı kapar gibi aldı. Yamyam ne olacak!

Vicky dönüp ona dilini çıkardı. David, yüzünü buruşturarak, Evleneceğin adama ne kadar acıyorum bir bilsen! dedi. Hayatını cehenneme çevireceksin zavallının!

İşte, iyi niyetli bir ağabey!.. Vicky kendini mutfaktaki sandalyelerden birine attı ve arkasına yaslandı. Erkekleri nasıl idare edeceğimi çok iyi bilirim ben. Modem üniversitelerde neler öğrettiklerinden haberiniz bile yok sizin!

David yüzünü buruşturarak onu bir süre izledi. Senin yerinde olsam bununla fazla öğünmezdim.

Mrs. Gardiner azarlar gibi kızına baktı. Edepsizlik ediyorsun, Vicky!

Helen bu sırada gülmeye başlamıştı. Sizinle dalga geçtiğini hala anlamadınız mı? Sanki Vicky'yi tanımıyor gibisiniz. Espri anlayışına ne oldu senin, David?

Vicky, Meğerse ne kadar kötü bir ünüm varmış, diye mırıldandı.

David ayağa kalktı. Biz gidiyoruz. Liz, eğer Londra'ya gelirsen bizi çok sevindirirsin. Hem biz yokken Greta'ya da bakarsın.

Vicky bir kahkaha attı. Zevke bak! Ne kadar cömert bir ağabeyim var! Misafir davet ediyor, ama köle gibi de çalıştırmak koşuluyla!

David, Greta'nın eşyalarını toplamaya başlamıştı. Kes sesini! Hazır mısın, Helen?

Helen onun arkasından kapıya doğru telaşla koşturdu. Evet, hazırım. Hoşça kalın...

Vicky, Elizabeth'e bakarak göz kırptı. Helen'in üzerinde korkunç bir hakimiyet kurmuş. İşten eve dönünce yemeği hazır olacak, gömlekleri her zaman temiz ve ütülü bir halde dolapta asılı bulunacak... David, gerçekten harika bir iş başarmış!

Ama Helen son derece mutlu görünüyor.

İşin en kötü yanı da bu ya! Zavallı kız, kendini cennette sanıyor. Gece gündüz kocasının etrafında pervane oluyor ve prangalarından da çok memnun.

Mr. Gardiner, Elizabeth'e bakarak göz kırptı. Vicky, kadın hakları koruyucusu olmaya karar verdi. Bir gün annesini de kandıracak ve beni bu evden çırılçıplak sepetleyecekler!

Vicky, Acaba David bunları nereden öğrendi? diye sordu.

Mr. Gardiner, neşe içinde cevap verdi. Tabii ki annenden! Küçüklüğünden beri ona kol kanat gerip, hiçbir iş yaptırmadı.

Vicky memnuniyetle sırıttı. Bak, bu doğru işte! Belki evden annemi atmak gerek.

Hah şöyle, yola gel bakalım!..

Elizabeth muzip bir gülüşle kardeşiyle babasına baktı. Neden ona haddini bildirmiyoruz? Hazırlayacağımız bir akşam yemeği ona vazgeçilemez olmadığını gösterecektir.

Harika fikir diye onayladı Vicky. Spagetti yapalım. Üniversitedeki bir İtalyan erkek arkadaşımdan gerçek bir iştah açıcı sosun nasıl yapılacağını öğrendim. Yaptığı spagettiler ağızda eriyor ve sosu başka dünyalardan sanki: Bir soğan, bir domates ve bir parça domuz pastırması. O şimdi uzaklarda. Pansiyonlarda gerçekten çok ucuza yaşıyor ve krallar gibi yemek yiyor. Kızlar ondan bir randevu alabilmek için kuyruğa giriyorlar.

Kızlar ne yapacaklarını şaşırmışlar diye şikayet etti babası. Bugünlerde her şeyi parayla ölçüyorlar.

Mevcut hükümete izin verdiğiniz zaman, pratik düşünmeyi kısa zamanda öğreniyorsunuz diye cevap verdi Vicky. Eliyle kalçasına vurma hareketi yaptı. Doyurucu bir yemek fiyatına herhangi bir adamla...

David ve Helen'i yolcu eden karısı geri gelirken İğrenç. diye homurdandı Mr Gardiner.

Ne o iğrenç olan? diye sordu Mrs. Gardiner.

Sorma. dedi kocası. Şok geçireceksin.

Şüpheyle Vicky'e bakarak, Ben kolaylıkla şok geçirmem. dedi. Şimdi, babanıza neler anlatıyordunuz?

Niçin sen ve babam gidip TV izlemiyorsunuz? Liz ve ben akşam yemeğini hazırlayacağız.

Mrs. Gardiner şaşkınlıkla onun gibi kollarını salladı. Ne dedin sen? Ne yapmayı planlıyorsunuz? Tost üstünde fasulye mi?1 Sen dert etme dedi Vicky.

Ama dostum. Senin yaşındaki bir lady için kötü kelimeler kullanıyorsun.

Henüz bunamadım diye cevap verdi Mrs. Gardiner. Hala oraya gelip kulaklarınızı çekebilirim Küçük Hanım.

Haydi dedi Mr. Gardiner kolunu tutup çekerken. Mutfaktan gidelim de bırakalım kızlar büyülerini yapsınlar.

Mutfak kapısı onların arkalarından kapanınca Vicky yerinden kalktı, kapının arkasındaki askıdan Mrs. Gardiner'in önlüğünü alıp ince beline bağladı. Boyuna göre mükemmel orantılara sahip ufak tefek bir kızdı. Kıvrımlarını vurgulayan dar bir jean ve parlak pembe, altındaki göğüslerini belli edercesine gerilmiş, ince keten bir tişört giyiyordu. Sarı saçları iki yana ayrılarak pembe saten kurdelelerle bağlanmıştı. David hoşnutsuzlukla Shirley Temple'a benziyorsun. diye yorum yapınca Vicky ona korkutucu bir ifadeyle bakmıştı. Fakat aslında bu stil onun kalp biçimindeki yüzüne çok yakışıyordu. Her ne giyerse giysin, insanlar onu fark ederlerdi. Köşede silikçe duracak birisi değildi.

New York nasıldı? Diye sordu soğanları çıkarırken.

Güzel—Mezun olmayı düşünmüyor musun?

Parmaklarını şans için çaprazlar mısın mümkünse? Lanet bir terslik olmazsa sınavı verdiğimi düşünüyorum. Beklediğimden daha kolay sorular sordular, rahatça cevapladım.

Bunu duyduğuma sevindim.

Çok ümitlenmemeye çalışıyorum diye cevap verdi Vicky. Ve Elizabeth irkildi.

Böyle düşünmen hoş değil, kötümser olma.

Gerçekçi dedi Vicky. Uğursuzlukla ilgili sözleri bilirsin.- Asla tavukları sayma, asla köprülerin altından geçme vs. vs. Son dönem köpek gibi çalıştım. diye ekledi sırıtarak. Kitaplarımın kölesi olmam gerekiyordu.

Tek eğlencem buydu. İnan bana, öldüm. Daha önce hiç bu kadar yoğun çalışmamıştım. Çok yorucu. Tekrar bu şekilde çalışabileceğimi sanmıyorum. Umarım sınavı geçmişimdir. Soğanları doğramayı bitirdi ve bir kase sıcak suyun içinde domateslerin kabuklarını soymaya başladı. Uzunca bir tatile ihtiyacım var. Fleur hala'ya yazmayı düşünüyorum. Bir hafta kalmak için gelip gelemeyeceğimi soracağım - Her zaman beni davet ediyor, sanırım evde kendisini yalnız hissediyor.

Elizabeth pastırmayı kızartmaya başlamıştı, durdu, çatal elinde pencereden dışarıya baktı. Güneş, ufukta ağaçların ardında batıyordu. Gökyüzü turuncu alevlerle bezenmişti. Parlak, kırmızıya çalan ışıklar büyülü bir manzara, bir düş ülkesi oluşturuyorlardı.

Ben Avrupa'ya dönerken onu görmeye gitmeyi düşünüyordum.
dedi.

Niçin ikimiz gitmiyoruz? Onun iki fazla yatak odası var. Annemle babamın ilk seferde onunla kalmamız için bizi de götürmelerini hatırlamıyor musun? Hep birlikte iki hafta kalmıştık orada. - Olağanüstü bir tatildi. Her dakikasını hatırlıyorum.

Elizabeth sessizdi. Vicky doğranmış soğan tabağıyla gelirken ona baktı ve peşinden soyulmuş domatesleri ekledi, Elizabeth sebzeleri tavaya kaydırırken Kendin gitmeyi mi tercih edersin? diye sordu.

Hayır. dedi Elizabeth. Şayet Fleur Hala bizi kabul edebilirse, seninle gitmekten hoşlanırım.

Eğleneceğiz diye cevap verdi Vicky. Loire Vadisini severim, orada yapılacak çok şey var. Bir araba kiralayabiliriz ve Şatoların hepsini ziyaret ederiz. Biraz para biriktirmiştim. Vicky tatilleri sırasında da daima çalışır ve kazancının bir kısmını tasarruf etmeye çok dikkat ederdi. Hayat dolu karakteri biraz yanıltıcıydı. Sabun köpüğü görüntüsü altında davranışları son derece disiplinliydi. Elizabeth, onun sınavını da verdiğinden hemen hemen emindi. Vicky her zaman sınavlarından geçerdi. Helen'in dediği gibi, Vicky'nin ne söylediği ile Vicky'nin ne yaptığı iki farklı şeydi. Vicky gülümseyerek ve konuşarak etrafındaki erkekleri cezbettiğini yakın zamanda keşfetmişti. Erkekler onun dışadönük yüzüne kapılıyorlar ve Vicky de onların taleplerini çok eğlenceli buluyordu.

Bu sırada tenceredeki su kaynamaya başlamıştı. Elizabeth yavaş yavaş spagettileri tencereye atıp karıştırdı. Vicky de mutfaktaki masayı hazırlıyordu. Omzunun üzerinden Elizabeth'e baktı. David, Damian'ın bir araba kazasında öldüğünü söyledi. Ne kadar feci bir olay! Oraya yeniden gitmek istediğinden emin misin? Bir daha aynı yerleri görüp de üzülmeni hiç istemiyorum.

Hayır, canım. Ben zaten Loire'a gitmeyi planlamıştım.

Hayaletlerin tutsağı olmak anlamsız zaten.

Elizabeth bir an tepeden tırnağa kadar ürperdiğini hissetti. Yüzündeki bütün kan çekilmişti sanki. Vicky'ye bu halini göstermemek için kendini toparlamaya çalıştı ve neşeli bir sesle, Hayaletlere inanır mısın sen? diye sordu.

Pek inanmam aslında. Zaten varsa bile ben

hiç görmedim. Ya sen?

Hayır! O kadar şiddetle bağırmıştı ki, Vicky A bir an dönüp ona baktı. Kardeşi bir soru sormasın diye de hemen konuşmasına devam etti, insanların hayal gücünde yarattıkları bir şey bence. Örneğin Hamlet de babasının hayaletiyle konuşurken amcasının suçlu olduğunu zaten biliyordu ve bir başkasının da bunu onaylamasını istiyordu. Bu yüzden de babasını görüp, onunla konuştuğuna kendini inandırmıştı.

Suçluluk duygusu...

Ne?

Hamlet. Babasına olan duygularında suçluluk hissediyordu ve bu yüzden de kabuslar görüyordu. Bütün bu hayal görmeler kendi kafasının yarattığı bir olguydu. Ben böyle düşünmüşümdür her zaman.

Beynimizin ve düşüncelerimizin kendi düşma nrnıız olduğunu bilmek ne kadar ürkütücü!

Bu sırada tenceredeki su kaynamaya başlamıştı. Elizabeth yavaş yavaş spagettileri tencereye atıp karıştırdı. Vicky de mutfaktaki masayı hazırlıyordu. Omzunun üzerinden Elizabeth'e baktı. David, Damian'ın bir araba kazasında öldüğünü söyledi. Ne kadar feci bir olay! Oraya yeniden gitmek istediğinden emin misin? Bir daha aynı yerleri görüp de üzülmeni hiç istemiyorum.

Hayır, canım. Ben zaten Loire'a gitmeyi planlamıştım.

Hayaletlerin tutsağı olmak anlamsız zaten.

Elizabeth bir an tepeden tırnağa kadar ürperdiğini hissetti. Yüzündeki bütün kan çekilmişti sanki. Vicky'ye bu halini göstermemek için kendini toparlamaya çalıştı ve neşeli bir sesle,

Hayaletlere inanır mısın sen? diye sordu.

Pek inanmam aslında. Zaten varsa bile ben hiç görmedim. Ya sen?

Hayır! O kadar şiddetle bağırmıştı ki, Vicky bir an dönüp ona baktı. Kardeşi bir soru sormasın diye de hemen konuşmasına devam etti, insanların hayal gücünde yarattıkları bir şey bence. Örneğin Hamlet de babasının hayaletiyle konuşurken amcasının suçlu olduğunu zaten biliyordu ve bir başkasının da bunu onaylamasını istiyordu. Bu yüzden de babasını görüp, onunla konuştuğuna kendini inandırmıştı.

Suçluluk duygusu...

Ne?

Hamlet. Babasına olan duygularında suçluluk hissediyordu ve bu yüzden de kabuslar görüyordu. Bütün bu hayal görmeler kendi kafasının yarattığı bir olguydu. Ben böyle düşünmüşümdür her zaman.

Beynimizin ve düşüncelerimizin kendi düşmanımız olduğunu bilmek ne kadar ürkütücü!

Vicky ona dönmeden çok hafif bir sesle, Damian'ın hayali seni rahatsız ediyor mu, Elizabeth? diye sordu.

Elizabeth kısık bir sesle gülmeye başlamıştı. Ne biçim soru bu?

Seni rahatsız etmesine izin vermemelisin. Senin hiçbir suçun yok. Çok zor bir insandı, biliyorsun. Kıskançlığı ise hastalık derecesini almıştı. Seni bu denli kıskanmasına neden olacak bir şey yapmadın, değil mi? Vicky başını kaldırıp soran gözlerini Elizabeth'e dikmişti.

Hayır. Hayatımda ondan başka kimse yoktu. Damian'ın beyni de kendi düşmanıydı aslında. Gülümsediğim her erkeğin sevgilim olduğuna kendini inandırmıştı ve ne söylersem söyleyeyim onu fikrinden caydıramıyordum. Artık hiçbir erkekle konuşamaz bir hale gelmiştim. Hiç yoktan korkunç kavgalar çıkarırdı. Ben de sonunda bu şekilde yaşayamayacağımı düşünmeye başlamıştım. Damian'ın hah korkunçtu.

Sana bir şey yaptığı oluyor muydu?

Bir iki kez beni tokatlamıştı, ama bunun hiç önemi yoktu aslında. Yüzü, sesi, bakışları korkunçtu. Sanki benden nefret ediyordu. Bence aşkla nefretin arasında çok ince bir çizgi var ve Damian da bu çizgiyi zaman zaman aşıyordu.

Korkunç bir şey... Spagetti hazır. Gidip annemlere haber vereyim.

Vicky kapıya doğru yürüdü ve bir an durup Elizabeth'e gülümseyerek baktı.

Onu bırakmakla en doğru işi yapmışsın Elizabeth. Yoksa, Tanrı bilir, nasıl sonuçlanacaktı. Bir keresinde Damian buraya gelip bir sürü tehditler savurmuştu. Babam bunu duyunca senin Amerika'ya gittiğine çok sevindiğini ve rahatladığını söylemişti.

Damian'ın buraya geldiğini babam bana söylememişti...

Evet. Düşünüp taşınıp sana söylememeye karar verdiler. Aslında seni korumaya çalışıyorlardı. Ne hoş, değil mi? Annem bir anaç tavuk gibi kanatlarını senin üstüne germişti. Damian'ın seni bulursa parçalayacağını sanıyordu. Neyse, artık bu konuda fazla düşünmemeye çalış. Damian kendi kendinin düşmanıydı ve senin de hiçbir suçluluk duygusuna kapılmana gerek yok.

Vicky çıktıktan sonra Elizabeth boş gözlerle etrafına bakındı. Gerçekten suçluluk duygusuna kapılmasına gerek yok muydu acaba?

lErtesi sabah Vicky kalkar kalkmaz Fleur halasına bir telgraf çekti ve hemen de cevabını aldı.

Çok sevindim. Hemen bekiiyorum.

Herkese sevgiler.

Fleur.

Vicky elindeki telgrafı sallayarak dans ediyordu.

Gidiyoruz... Gerçekten gidiyoruz işte! Harika, değil mi?

Mr. Gardiner, Oraya nasıl gideceksiniz? Uçakla mı? diye sordu.

Bu mevsimde biraz zor bulunur, ama arabalı vapurda bir yer bulmaya bakalım önce. Eğer yoksa, o zaman uçakla gideriz. Bu da bize çok pahalıya patlar. Loire'da etrafı dolaşacaksak aslında bize bir araba gerek.

Mrs. Gardiner, Benim küçük arabayı alabilirsiniz. Nasıl kullandığım yok, dedi.

Vicky heyecanla koşup annesinin boynuna sarılmıştı. Sen harikasın! Bu teklifin şerefine bu gece bulaşıkları ben yıkayacağım.

DÖRDÜNCÜ ‘BÖLÜM

lErtesi çarşamba arabalı vapurda yer bulmayı başarmışlardı. O sabah erkenden yola çıktıklarında bardaktan boşanırcasına yağmur yağıyordu. Yol çok kaygan olmasına rağmen pek fazla trafik yoktu. Elizabeth gözlerini yola dikmiş, dikkatle araba kullanıyordu.

Vicky, keyifsiz bir sesle homurdandı. Pek hoş bir başlangıç olmadı galiba...

Şansımız varsa Fransa'da hava iyi olur.

Umarım. Yoksa tatilimiz berbat olacak. Bu yağmurun altında dolaşmanın hiç tadı yok. Bahse girerim, Amerika'da kalıp tatilini Florida'da geçirmeyi tercih ederdin.

Hayır. Evimi çok özlemiştim. Hepiniz burnum da tütmeye başlamıştınız artık.

Saatlerce kuyrukta bekleyip en sonunda arabalı vapura girebilmişlerdi. Kahvaltı etmek için restorana gittiklerinde Elizabeth'in yorgunluktan iştahı kesilmişti. Ama kendini zorlayıp bir şeyle atıştırdı. Hatta bir süre sonra da güverteye çıkmayı teklif etti. Fransa kıyıları yavaş yavaş görünmeye başlamıştı. Hava hala yağmurluydu. Kocaman dalgalar gemiyi oradan oraya atıyordu. Yolculardan çoğu alt katlarda oturmayı tercih etmişlerdi.

Öğle saatini biraz geçe Calais'den hareket ettiler. Hala yağmur yağdığı için Elizabeth bütün dikkatini yola vermişti.

Öğle yemeği yemek ister misin, Vicky? Yoksa yolumuza devam mı edelim?

Vicky, koltukta kaykılmış, başını arkaya dayayıp gözlerini kapamıştı.

Ben aç değilim. Fırtınadan bütün midem allak bullak oldu.

Elizabeth göz ucuyla kardeşine bakıp içini çekti. Vicky şanslı bir insandı doğrusu. Hayatı çok ciddiye almaz, kendisine sıkıntı olacak ilişkilerden her zaman kaçınırdı. Aklından geçenleri karşısındakine içtenlikle söylemek gibi güzel bir alışkanlığı da vardı. Eğer durumu

düzeltemezse bir kenara itiverirdi. Elizabeth 'keşke ben de onun gibi olabilsem' diye düşündü. Çok çaba göstermesine rağmen birçok şeyi unutamıyordu. Biraz mantıklı düşünebilse ve Damian'ı aklından silebilseydi keşke! Ondan iki yıl uzak kalmasına rağmen hala kafasından çıkarıp atamıyordu. Her baktığı yerde onun yüzünü görüyor, düşlerinde onun sesini duyuyor ve birlikte oldukları anları düşünüyordu. Belki de onun öldüğünü duymak ve resmini Max'in evinde görmek şokundan ileri geliyordu. Neyin neden olduğunu bilmiyordu ama Damian bütün canlılığıyla kafasının içindeydi ve orada da kalacaktı.

Öğleden sonra Normandy'yi geçmişler ve Loire kasabasına girmişlerdi. Yağmur dinmiş, hava pırıl pırıl açmıştı. Elizabeth güneşten korunmak amacıyla gözlüklerini taktı. Uzun bir yolculuktan sonra başı hafifçe ağrımaya başlamıştı.

Vicky koltuğunda doğrularak şaşkınlıkla etrafına baktı.

Neredeyiz? Daha çok yolumuz var mı?

Sanırım yarım saat sonra oradayız. Acıktın mı?

Açlıktan ölüyorum. Neden bir yerde durup, bir şeyler yemiyoruz?

Şu yakındaki köyde dururuz.

Birkaç dakika sonra Elizabeth arabayı park ettikten sonra Vicky de homurdanarak sürüklenir gibi dışarı çıktı.

Ayaklarım tutulmuş. İkisini de kıpırdatamıyorum...

Tabii. Uzun zamandır yoldayız. Bak, şurada bir kafeterya var. Oraya gidelim mi?

Olur. İyi bir yere benziyor. Ama konuşmaları sen yapacaksın. Ben, daha birkaç gün Fransızca duymalıyım ki, hepsini hatırlayayım. Vicky, kafeteryaya doğru yürürken bacaklarını ovuyordu. Birkaç kişi bira içiyor ve sohbet ediyorlardı. Kendilerine doğru yürüyen iki kızı dikkatle incelediler.

Elizabeth, barın arkasında duran kadını başıyla selamladı ve Bonjour, madamel dedi.

B'jour...

Elizabeth her ikisine de birer sandviç ve kahve ısmarladı. Kadın hiç sesini çıkarmadan başını sallamıştı. Birkaç dakika sonra da oturdukları masaya mis gibi kokan kahveyle sandviçlerini getirdi.

Vicky hemen yemeye başlamıştı bile. Hımm... Harika kokuyor...

Elizabeth kahvesinden bir yudum alarak yüzünü buruşturdu. Keşke kendime bir bardak süt isteseydim. Fransız kahvesinin ne kadar koyu olduğunu unutmuşum!

İki kardeş karınlarını iyice doyurduktan sonra Fleur halanın oturduğu Flamboise köyüne doğru yola çıktılar. Yolun iki yanı kesif bir ormanlıktı ve her yönden kuş sesleri duyuluyordu. Saat oldukça ilerlemiş, hava hızla kararmaya başlamıştı. Ormandaki bu daracık yol Elizabeth için o kadar tanıdıktı ki! Bu yolda Damian'la beraber sık sık yürüyüşe çıkarlar ve böğürtlen toplarlardı. Bir keresinde de bir ağacın altına oturmuşlar ve topladıkları yaban çileklerini büyük bir iştahla yemişlerdi. Elizabeth nereye baksa onu hatırlıyordu. Özellikle burada Damian'ı unutmasına imkan yoktu. Belki de buraya gelmekle aptallık etmişti. Her yerde onu göreceğini biliyordu. Ama yine de buralarda yürümek ve bu tanıdık yerlerin kendisini etkisi altına almasını beklemek istiyordu. Onun ölümünü duyduğu andan itibaren, belki çok daha önceleri bile, Damian'ın kendisini çağırdığını hissediyordu. Kim bilir kaç kez düşlerinde onu görmüştü? Uzaklara kaçmış ama, kendini bir türlü tümüyle özgür hissede-memişti. Ne yazık ki aralarındaki her ne ise hala devam ediyordu ve gelecek hayatını da etkilemekte devam edecekti. Bir gün karşılaşacaklarından o kadar emindi ki! Oysa Damian artık hayatta değildi

ve bir daha da onu göremeyecekti. Yine de tümüyle bu ölüm olayına kendini inandırmış değildi. Eğer Damian ölmüşse, neden kendisini sürekli olarak çağırıyordu? Neden kafasında hayali dolaşıp duruyordu? Yoksa hastalıklı bir hayal gücünün etkisi altında mıydı?

Fleur halanın evi nehrin kenarındaydı. Karanlıkta ateş böceklerinin ışığı fark ediliyor ve akan nehrin gürültüsü duyuluyordu. Elizabeth, halasının evine giden yola dönmeden köşe başında bir an durdu. Vicky yine koltuğunda kaykılmış uyukluyordu. Elizabeth arabayı yeniden çalıştırmak üzereydi ki, nehrin kenarında birinin yürüdüğünü gördü. Fazla dikkat etmeden bir göz atmıştı, ama birden kaskatı kesildi. Sanki biri yüzüne tokat atmış gibi aniden soluğunu tuttu.

Hayır, hayır! Olamazdı! Sık ağaçların arasına gözlerini dikerek vitesi kıracakmış gibi sıktı. Uzun boylu gölge bir görünüp, bir kayboluyordu. Hareket ettikçe saçları rüzgarda uçuşuyor ve yüzünü görmesini engelliyordu.

Elizabeth, delilik olduğunu düşünmesine rağmen, gözlerini ondan alamıyordu. 'Damian öldü... Olamaz! Aklımı kaçırmaya başladım galiba. Nehir kenarında yürüyen her adam Damian olamaz ki! Keşke ona biraz yakın olsam, keşke onu daha iyi görebilsem! Bu tarafa bir baksa,' diye düşünüyordu.

Bu sırada adam durdu ve başını kaldırıp uçan bir kuşa gözlerini dikti. Bu hareket o kadar tanıdıktı ki! Damian da aynı böyle başını kaldırıp bakardı. Elizabeth onun Damian olduğundan emindi artık.

Emniyet kemerini açarak kapıdan deh gibi fırladı ve koşmaya başladı.

Damian!... Damian!...

'BESİNCl BÖLÜM

Jiz Ne oldu? Nereye gidiyorsun? Vicky arabanın penceresini açmış arkasından bağırıyordu. Ama Elizabeth aldırmadı bile. Sendeleyerek, tökezleyerek nehrin kenarına doğru hızla koşuyordu. Ağaç dallarının her tarafını kestiğinin farkında bile değildi. Şu anda onu göremiyordu, ama sanki hemen oradan geçmiş gibi ağaç dallarının kıpırdadığını fark ediyordu. Nehrin kenarına iyice yaklaştığı için hızını biraz kesti. Kalbi yerinden fırlayacakmış gibi atıyordu.

Damian! Damian bekle...

Birden onu gördü. Arkasını Elizabeth'e dönmüş, bir ağaca yaslanmıştı. İyice karanlık bastığı için Elizabeth görmekte güçlük çekiyordu.

Damian? diye fısıldadı.

Adam yavaş yavaş ona doğru dönmüştü. Elizabeth artık emindi. Ona doğru hızla koştu ve kollarını boynuna doladı. Birden içini bir sevinç ve rahatlık kaplamıştı. Onun geniş göğsüne başını dayayarak ağlamaya başladı. Ellerini omuzlarında ve sırtında gezdiriyor, gözlerini sımsıkı yummuş, mutluluktan ağlıyordu.

Bir an başını kaldırıp gözyaşları arasından onun yüzüne baktı. Bu alacakaranlıkta yüz hatlarını göremiyor, sadece parlayan siyah gözlerini seçebiliyordu. Parmaklarının ucunda yükselerek onun buz gibi dudaklarına dudaklarını değdirdi. Bir yandan özlemle öpüyor, bir yandan da, Damian, sevgilim... Damian... diye hıçkırıyordu. Genç adamın dudakları bir süre hissiz kalmıştı, ama daha sonra Elizabeth'in çok yakından tanıdığı kızgın bir ihtirasla cevap vermeye başladı. Her şey eskisi gibiydi işte! Elizabeth bir yandan korkuyor, diğer yandan ise tatlı bir arzunun bütün benliğini kapladığını duyuyordu. Gözlerini kapamış, bütün benliğini

ona vermişti. Kalbi yerinden çıkacakmış gibi atıyordu. Birden Damian onu sert bir şekilde itti ve Elizabeth arka üstü sendeleyerek yere düştü.

Titreyerek soluk soluğa düştüğü yerde hiç kıpırdamadan duruyordu. Dudakları bu sert öpüşten berelenmiş gibi sızlamaya başlamıştı. Bu sırada nehrin kenarından bir at sesi duyuldu. Söğüt ağaçlarının arasından birden beliren at, Elizabeth'i korkutmuştu. Tam bu sırada da Vicky soluk soluğa yanma geldi.

Liz! Neler yapıyorsun burada? Neden deli gibi koşup buralara geldin Tanrı aşkma?

At da birden durmuş ve binicisi Elizabeth'i görebilmek için iyice eğilmişti. Elizabeth, atın üzerindeki kadının Fransızca konuştuğunu hayal meyal fark etti. Fakat o kadar hızlı konuşuyordu ki, bir tek sözcük bile anlamasına imkan yoktu.

Elizabeth, Vicky'nin genç kadına bir şeyler söylediğini duydu ve etrafına araştıran gözlerle baktı.

Damian? Hiç kimse yoktu.

Yeniden, Damian? diye bağırdı ve söğüt ağaçlarının arasında deli gibi koşmaya başladı. Nehrin bütün kıyısında gözlerini dolaştırdı, ama ortalıkta Damian'dan eser yoktu.

Damian... Neredesin? Lütfen, benden kaçma... Sesi son derece boğuk çıkıyor, kendisi bile tanımakta güçlük çekiyordu. Nereye gitmiş olabilirdi? Başını çevirip yol istikametine doğru baktı. Ama Damian'ın oraya kadar tırmanacak vakti yoktu. Ortalıkta kıpırdayan tek bir dal bile görünmüyordu.

Bu sırada Vicky yanma geldi. Öfkeli bir sesle,

Liz? Neler yapıyorsun böyle? diye bağırdı.

Elizabeth, yaşlarla dolu şaşkın bakışlarını ona çevirmişti. Damian... Gitti...

Liz! Vicky birden ablasının haline üzülmüştü, ona sımsıkı sarıldı.

Onu bulmalıyım. Nereye gitti acaba?

Atın üzerindeki kız Vicky'nin tam arkasında duruyordu. Bir eliyle dizginleri hafifçe tutmuş, Elizabeth'e garip bir ifadeyle bakıyordu. Vicky başını çevirerek, kızın bir şeyler söylemesini bekliyormuş gibi yalvaran gözlerle ona baktı.

Elizabeth, atın üzerindeki kıza gözlerini dikmişti. Nerede o? Siz de görmüş olmalısınız... Nereye gitti?

Kız, bu kez daha yavaş konuşmaya başlamıştı. Ben kimseyi görmedim. Burada sadece siz vardınız. Bir de bu küçük hanım. Ama bir erkek görmedim.

Elizabeth şiddetle başını salladı. Ama vardı işte!.. Daha sonra Vicky'ye dönerek, Gördüm onu, konuştum. Hatta beni öptü. Buradaydı. Vicky! Damian ölmemiş... Hayatta olduğunu biliyordum zaten!.. diye bağırdı.

Artık gitsek iyi olacak. Vicky, ona sarılarak uzaklaştırmaya çalıştı ve Fransız kıza dönerek gülümsedi. Hoşça kalın!

Bir şeyi yok ya? Fransız kız meraklı gözlerle Elizabeth'i süzüyor, bu durumdan eğleniyormuş gibi hafifçe sırıtıyordu. Herhalde Elizabeth'i kafadan çatlak biri sanmıştı.

Vicky bir an önce buralardan uzaklaşmak telaşındaydı. Hiç merak etmeyin. Bir şeyi yok onun...

Elizabeth, Fransız kıza aldırmadan Vicky'ye döndü. Hayal filan görmedim, Vicky! Beni öptüğünü söylüyorum sana! Ona dokundum, onun varlığını somut olarak hissettim. Böyle bir şeyi hayal etmeme imkan var mı? Bana inanmalısın, Vicky!

Vicky, onu titreyen ellerinden tutmuş, yamaçtan yukarı çıkmasına yardım ediyordu. Fransız kız ise, atın üzerinde hiç kıpırdamadan durmuş, arkalarından bakıyordu. Uzun siyah saçları atının yelesi gibi rüzgarda uçuşuyordu. Elizabeth arkasını dönüp bir kez daha nehir kıyısında gözlerini dolaştırdı. Damian orada duruyordu demin. Kesinlikle de hayal görmemişti. Deli filan da olmadığından emindi. Bir an gözleri Fransız kızın koyu renk bakışlarıyla karşılaştı. Kız hala o garip ifadeyle kendisine bakıyordu.

O da Damian'ı gördü mutlaka. Beni gördüyse, onu da görmemesi için bir neden yok.

Ama görmediğini söyledi, Liz.

Yalan söylüyor o zaman.

Neden sana yalan söylesin? Onu tanıyor musun? Daha önce hiç görmüş müydün?

Elizabeth bir an düşündü. Hayır... Onu hayatımda hiç görmedim.

Çok yoruldun. Sabah karanlığından beri direksiyon başındasın. On dakika sonra halamın evinde olacağız. Hemen yatağa girip güzel bir uyku çekersin. Yarın sabah kendini iyi hissedeceğinden hiç kuşkum yok.

Ben daha delirmedim, Vicky! Akımı oynatmış biri gibi davranma bana!

Öyle davrandığım filan yok!

Öyle mi? Hepsini uydurduğumu düşünüyorsun... Damian'ı da gördüğüme inanmıyorsun. Ona sarıldım, Vicky! Kalp atışlarını ve vücudunun sıcaklığını duydum. Yaşıyordu! Bu yüzden bana 'hayal görüyorsun' filan deme!

Vicky sabırsızlıkla içini çekti. Seninle konuştu mu? Bir şeyler söyledi mi?

Elizabeth kaşlarını çatıp bir an durdu. Hiç sesini çıkarmadan Vicky'ye bakıyordu.

Ne söyledi sana, Elizabeth?

Ben... benimle konuşmadı. Sadece öptü beni... Bu sözlerin pek zayıf kaçtığını Elizabeth de fark ediyordu. Damian ağzını açıp da tek kelime bile söylememişti. Hatta kendisi bile, onu karşısında canlı görünce konuşamayacak kadar şaşırmış, sadece ona dokunmakla yetinmişti. Acaba gerçekten hayal mi görmüştü? Yoksa deliriyor muydu gerçekten?

Hadi, otur şuraya, Elizabeth. Arabayı ben kullanacağım.

Ama sen...

Nasıl kullanılacağını biliyorum. Daha ehliyetimi almadım, ama evin çok yakınındayız ve dikkatli olacağıma da söz veriyorum. Sen, araba kullanacak halde değilsin, Liz.

Benim bir şeyim yok. Saçmalama! Elizabeth direksiyon başına yeniden geçti. Vicky de yanındaki koltuğa oturmuş endişeli gözlerle onu izliyordu. Elizabeth arabayı çalıştırarak yola çıktı. Ortalık iyice kararmıştı. Farların ışığında uçan sinekler bulut halinde görünüyordu. Görünürde hiçbir ev yoktu. Yollar bomboş, yabancı ve onları tehdit eder bir havadaydı.

Vicky, derin derin içini çekti. Belki de seni buralara kadar sürüklememem gerekiyordu... İşte, halamın evi şu değil mi? Görür görmez hatırladım!

Elizabeth hiç sesini çıkarmadan yavaşladı ve arabayı durdurdu. Alt katlarda ışık vardı ve müzik sesi duyuluyordu. Halasının evi iki katlı, taş bir yapıydı.

Vicky öne doğru eğilmiş eve bakıyordu. Hatırladığımdan daha küçükmüş burası...

Her zaman öyle olur zaten.

Elizabeth'in sesi son derece cansız çıkmıştı. Yorgunluktan her tarafı ağrıyordu. Bu kadar gerçek olarak yaşadığı bir sahneden bile şu anda artık pek emin değildi. Gerçekten Damian ona sarılıp öpmüş müydü acaba? Yoksa, onun hala hayatta olmasını istediği için hayalinde böyle bir olay mı canlandırmıştı?

Bu sırada evin ön kapısı açıldı ve ufak tefek bir kadın dışarı çıktı. Vicky de hemen dışarı fırlamıştı. Fleur hala! İşte geldik!

Fleur Perret ona koşup sarıldı. Vicky! Gözlerime inanamıyorum. Ne kadar değişmişsin! Daha iki yıl önce küçücük bir kızdın!

Vicky gülmeye başladı. Yakında işe bile başlayacağım. Aslında kendi paramı kazanmaya başlamadan büyümüş sayılmam.

Mezun oldun mu?

Daha birkaç hafta öğrenemeyeceğim. Sonuçları ilan etmeleri epey zaman alıyor. Ama umarım mezun olmuşumdur. Dört yıl boyunca deliler gibi çalıştıktan sonra...

Tabii, canım. Mutlaka diplomanı alacaksın. Baban da çok çalıştığını bana yazmıştı. Seninle nasıl gururlanıyor bilsen!

Vicky'nin yanakları kıpkırmızı oldu. Bu sözlerden çok memnun olduğu anlaşılıyordu. Sahi mi? Gerçekten böyle söyledi mi?

Bu sırada Elizabeth arabadan çıkmış ve bagajı açmıştı. Bavulları dışarı çıkardı ve bagajı tekrar kilitledi.

Fleur hala onu görünce yüzü büyük bir tebessümle aydınlanmıştı.

Liz! Yavrum!..

Elizabeth ona sımsıkı sarılarak yanaklarından öptü. Halası her zamanki gibi lavanta kokuyordu. Yanakları da iyice buruşmuştu. Zamanının çoğunu açık havada geçirdiği için rengi bronzlaşmıştı. Uzun bir süredir burada kaldığı için tipik bir Fransız olup çıkmıştı. Kimse onun İngiliz olduğuna inanamazdı artık. Babasından tam on yaş büyüktü. On sekiz yaşındayken, yani aşağı yukarı kırk yıl önce Jacques Perret'yle evlenmişti. Kocası ölünce onun İngiltere'ye dönmesini teklif etmişler, ama Fleur hala bu fikre gülüp geçmişti. Burası artık onun yuvasıydı ve kendini de bir İngiliz olarak göremiyordu. Ayrıca oraya gelirse neyle geçinirdi?

Fleur hala Elizabeth'in yüzüne keskin gözleriyle baktı. Sen çok solgun görünüyorsun.

Çok yorgun da ondan. Bu sabah saat beşte evden çıktık ve arabalı vapuru saymazsan, o zamandan beri Elizabeth direksiyon başında. Kızcağız çok yoruldu tabii.

Hadi içeri gelin. Burası oldukça serinledi. Şu bavulu bana ver, Liz... Saçmalama bir bavulu taşıyamayacak yaşta mıyım ben?

Vicky, ablasının elinden bavulu hemen kaptı. Ben taşırım.

Evin içi mis gibi çiçek kokuyordu. Gelişigüzel seçilmiş eşyalar neredeyse etrafta yürüyecek yer bırakmıyordu. Duvarlar tablolarla ve porselen tabaklarla doluydu.

Karnınız aç mı?

Evet, ama birer sandviç yapar yeriz.2

Harika bir et yemeği ve mantar çorbası var. Yanma bir de salata yaparız.

Harikasın, hala! Dünyayı yiyebilirim.

Hadi, yukarı çıkıp odalarınıza yerleşin ve banyo yapın. Daha sonra da aşağı inip yemeğinizi yersiniz.

Elizabeth bavulunu alarak her zamanki odasına çıktı. Vicky de odasına gitmiş ve Fleur hala da onunla birlikte içeri girmişti. Elizabeth onların mırıltılar halinde konuştuklarını duyuyordu. O kadar yorgundu ki, yemek bile yiyebileceğinden emin değildi. Aynaya doğru yürüyüp yüzüne baktı. Rengi kağıt gibi bembeyazdı. Odasından çıkıp banyoya doğru giderken Vicky'nin sesini duydu.

Hayaller mi görüyor sence?

Başka ne olabilir? Damian öldü, Vicky!

Ama Liz o kadar emin konuşuyordu ki...

Vicky, Damian o arabanın içindeydi ve bu evden beş dakika ötede öldü. Kazayı duyunca evden dışarı fırladım ve alevleri gördüm. Birkaç dakika sonra da araba bomba gibi patladı. Kimse o arabadan sağ çıkamazdı. Damian da hemen ölmüş olmalı.

Elizabeth bembeyaz bir yüzle kapının pervazına tutunmuş, düşmemek için büyük bir çaba sarf ediyordu. Uzun bir sessizlikten sonra Vicky'nin sesi yeniden duyuldu.

Arabayı Damian mı kullanıyordu? Eğer ölen kişi...

Vicky, onu direksiyonda gördüm ve el salladım. Pancurları kapamak üzere üst kata çıkmıştım. Dışarı bir göz attığımda direksiyonda Damian'ı gördüm ve ona gülümsedim. Daha sonra pancurları kapayıp aşağı indim. İner inmez de korkunç bir gürültü duydum. Daha dünmüş gibi hatırlıyorum. Nasıl dehşete kapıldığımı tahmin edebilirsin. Hemen bahçeye koştum, bir de baktım ki alevler ağaçlar boyunca yükseliyor. Evet. Vicky, direksiyonda oturan Damian'dı ve o da öldü.

Yeniden uzun bir sessizlik oldu. Sonra Vicky' nin sesi duyuldu.

Peki biraz önce nehrin kıyısında ne oldu dersin? Liz'in böyle şeyler uyduracağına tabii ki inanmam. O kadar kendinden emin görünüyordu ki... Mutlaka bir şeyler oldu, birini gördü. Peki Damian değilse, kimdi o adam?

Sana söyledim, canım. Herhalde hayaller görüyordu. Ne de olsa büyük bir baskı altında. Çok da yorgun. Damian'm ölümüne de daha yeni yeni alışmaya başladı herhalde. Ah Tanrım! Neden böyle şeyler hep bizi bulur? Jacques öldükten sonra evin her yerinden acayip sesler duymaya başlamıştım ben de. Yalnız yaşamaya neden sonra alışabildim. Bu kadar çok sevdiğin biri ölünce dengeni kaybediyorsun adeta. Liz de uzun bir tatilden sonra eminim kendini toparlayacaktır.

Elizabeth yavaş bir sesle kapıyı açarak banyoya girdi.

Liz, sen misin? Vicky'nin şaşırmış bir sesle bağırdığını duyuyordu.

Elizabeth banyo kapısını kapamadan önce, Evet, canım. Banyo yapacağım, diye seslendi.

Bir iki dakika sonra kardeşiyle halasının aşağı kata indiklerini duydu. Banyonun kenarına oturarak yüzünü elleriyle kapadı. Aklını mı kaçırmaya başlamıştı? Damian'ı gördüğünü hayal mi etmişti? Yeniden olanları aklından geçirmeye çalıştı, ama kafası karmakarışıktı. Ne olup bittiğini şu anda düşünemiyordu. Belki de onlar haklıydı. Çok düşünmekten ve yorgunluktan hayaller görmeye başlamıştı herhalde.

Yemeğe oturduklarında Fleur hala, New York da yaşamaktan memnun musun, Liz? Biraz oraları anlat bakalım, diye söze başladı. Yarım saat kadar bu konuda uzun uzun sohbet ettiler. Fleur hala yüzlerce soru soruyor ve hızlı kent yaşamından yıllar boyu uzak yaşadığı için oradaki insanları merak ediyordu.

Kahvelerini içerlerken Vicky esnemeye başlamıştı. Kusura bakmayın. Yorgunluktan ölmek üzereyim ben...

Hadi, ikiniz de yatağa bakalım! Yarın saban da erkenden kalkmak zorunda değilsiniz.

Bir süre sonra Elizabeth odasına çıktığında hemen soyundu ve kendini yatağa attı. Yorgunluktan vücudunun ağrımayan yeri yok gibiydi. Yastığa başını koyar koymaz da uykuya daldı. Sabah erken bir saatte gözlerini açtı ve bir süre nerede olduğunu hatırlayamadı.

Yatağından çıkıp banyoya doğru yürüdü. Evde derin bir sessizlik vardı. Vicky'nin oda kapısı da kapalıydı. Elizabeth çabucak bir banyo yaparak parmaklarının ucunda tekrar odasına girdi. Sabahlığını çıkarıp bir bluzla blucinini giydi.

Perdeleri açtığında koyu bir sisle karşılaşmıştı. Nehrin üzerinden yayılan bu kesif sis tabakasını çok iyi hatırlıyordu. Pencerenin önünde durup saçlarını kuruyana kadar taradı. Sis hala dağılmamıştı. Saat neredeyse sekiz olmasına rağmen etrafta göz gözü görmüyordu.

Yavaş yavaş mutfağa indi, ama orada da kimseyi bulamadı. Masanın üzerinde yeni pişmiş kurabiyeler vardı. Herhalde Fleur hala çoktan kalkmış olacaktı. Elizabeth kendine bir kahve yaparak, mis gibi kokan taze kurabiyelerden yedi. Şu anda ilk kez gerçekten Fransa'da olduğuna inanıyordu.

Fleur hala hala ortalıklarda yoktu. Belki de bir arkadaşını ziyarete gitmiş olacaktı. Acaba Vicky'yi uyandırsa mıydı? Bir süre düşündükten sonra uyandırmamaya karar verdi. Tekrar odasına çıkarak anorağını giydi ve bahçeye indi. Sis yavaş yavaş dağılmaya yüz tutmuştu. Hava oldukça rutubetli ve serindi. Etrafta bir tek kişi bile görünmüyordu. Bu sırada ağaçların arasından bir sincap fırladı.

Elizabeth gülümseyerek sincabı seyrederken bir dalın çıtırdadığını duyunca taş kesilmiş gibi yerinde durdu. Birkaç saniye sonra da bir hareket görmüştü. Birisi patikada yürüyordu. Derken uçuşan siyah saçlar gördü.

Elini gırtlağına götürerek kalbinin dışarı fırlamasını engellemek istiyormuş gibi soluğunu tuttu. Şu anda bir ıslık sesi duyuyordu. Bu melodiyi o kadar iyi tanıyordu ki! Damian'ın çok sevdiği bir Fransız halk şarkıcıydı bu.

İşte bu kez hava pırıl pırıl aydınlıktı. İşte bu kez, Elizabeth hayal görmediğinden yüzde yüz emindi. Ağaçların arasından bir adamın yürüdüğünü görüyordu ve ancak Damian böyle hızlı adımlarla yürür, böylesine ıslık çalardı.

Elizabeth yüzünü, kollarını çizen ağaç dallarına aldırmadan koşmaya başlamıştı. Islak yer, ağaç yapraklarıyla iyice kaygan bir hale gelmişti. Bir ağaca tutunarak biraz ilerisinde yürüyen adama gözlerini dikti. Genç adam ortadan kaybolmasın diye gözlerini ondan ayırmıyordu.

Damian!..

Genç adam durdu ve dönüp Elizabeth'e baktı. Elizabeth bu kez onun yüzünü gün ışığında çok daha iyi görebiliyordu. Şok geçiriyormuş gibi birden sendeledi. Damian değildi! Karşısında duran tümüyle yabancı biriydi. Saç ve göz renginden başka hiçbir benzerlikleri yoktu. Bu renkler de Fransa'da adım başı herkeste görülebilirdi. Damian'm güneş yanığı tenine rağmen bu adamın ki oldukça solgundu. Soğuk bir ifadeyle Elizabeth'i süzüyordu. Elizabeth ise bu yüzü hayatında ilk kez görmesine rağmen garip bir aşinalık varmış gibi hissediyordu.

Farkında olmadan İngilizce olarak, Kimsiniz siz? diye sordu.

Adam onu anladığına dair hiçbir harekette bulunmamıştı. Elizabeth'e bakarak, Fransızca, Buraya gelmemelisiniz, mademeoiselle!
Burası özel bir arazidir, dedi. Gözlerindeki buz gibi bakış Elizabeth'i iliklerine kadar titretmişti. Hafifçe kısık, derinden gelen bir sesle konuşuyordu ve Fransızcası da, buralarda yaşayan bir köylüden çok, bir Parisliyi andırıyordu. Elizabeth genellikle bu yörede yaşayanların Fransızcasını iyi anlardı. Çünkü anlaşılabilsin diye daha yavaş konuşurlardı. Oysa Paris'de herkes makineli tüfek gibi konuşuyordu.

Ö... özür dilerim... Bilmiyordum...

Genç adam eliyle işaret ederek, Yol, öbür taraftadır. Patikayı izleyin, dedi. Yüzünde en küçük bir memnuniyet ifadesi yoktu ve siyah gözleri Elizabeth'i adeta düşmanlıkla süzüyordu.

Teşekkür ederim. Elizabeth arkasını dönüp yürümeye hazırlanıyordu ki, bir havlama sesi duydu. Sık dalların arasından altın rengi, ipek gibi tüylü iki köpek fırladı ve koşarak adamın üzerine atıldılar. Adam da gülümseyerek onları okşamaya başlamıştı.

Bu sırada Elizabeth'in dün gece gördüğü siyah saçlı kız ortaya çıkıvermişti. Bu kez atın üzerinde değildi. Uzun saçlarını açık bırakmış, incecik vücuduna çok yakışan tüvit etekle ceket giymişti. Elizabeth'i görünce birden durdu. Kaşlarını çattı ve hemen köpeklerle oynayan adama baktı.

Yves, bu kadar uzaklara yürüyüş yapmaman gerekiyor. Kendini yormamahsm. Sesi, sanki küçük bir çocuğu azarlar gibiydi. Ama yine de karşısındakini kızdırmamaya dikkat ettiği her halinden anlaşılıyordu.

Genç adam başını kaldırarak ona baktı. Ben çocuk değilim.

Daha soğuk algınlığını atlatamadın. Biliyorsun, doktor, iyileşene kadar dışarı çıkmamanı söylemişti.

Rica ederim, Chantal! Olay çıkarma!

Kızın dudakları titremeye başlamıştı. Elizabeth birden ona acıdı.
Genç adama ne tür duygularla bağlı olduğu her halinden belliydi. Oysa adamın soğuk bakışlı gözlerinde bu ilgiye cevap veren hiçbir şey görünmüyordu. Yüzü bir mermer heykel gibi hissizdi. Sanki etten ve kandan oluşmayan bir yaratıktı.

Kız, bakışlarını Elizabeth'e dikmiş, hiç de dostça görünmeyen gözlerle bakıyordu. Elizabeth kendini zorlayarak gülümsemeye çalıştı.

Merhaba... Dün gece karşılaşmıştık, değil mi? Benim adım Elizabeth Gardiner. Şu anda halamın yanında kalıyorum. Fleur Perret...

Adam sert bir sesle onun sözünü kesti. Kim olduğunuzu biliyoruz!

Elizabeth telaşla gözlerini açarak ona baktı. Daha önce tanışmış mıydık yoksa? Flamboise'a bir önceki gelişinde bu civarda oturan bir sürü kişiyle tanışmıştı. Halası herkesi tanırdı ve Damian'm da evi buradaydı. Ama bu ikisini de daha önce görmediğinden kesinlikle emindi.

Genç kadın, sahiplenmek istiyormuş gibi adamın koluna girdi.

Hayır, daha önce tanışmamıştık. Hadi, geri dönelim artık, Yves. Ses tonundan Elizabeth'le ahbaplık etmek istemediğini açıkça belli ediyordu.

Elizabeth böylesine bir düşmanlıkla karşılaşmayı ummadığı için ne yapacağını şaşırdı. Yanakları kıpkırmızı olmuş bir halde arkalarından bakakalmıştı. Öfkeyle arkasını dönerek halasının evine doğru yürümeye başladı. Nasıl olmuş da bu adamı Damian sanmıştı? Hiç ona benzer bir yanı yoktu. Daha ilk görüşte bile karakterlerinin değişik olduğunu söyleyebilirdi. Bu adam tepeden tırnağa kadar buzdan yapılmıştı sanki. Birden kendini aptal gibi hissetmeye başladı. Durumu pek de iyiye gidiyor sayılmazdı. Böyle her gördüğü adamı ona benzetmeye başladıysa işi vardı doğrusu! Her baktığı karanlık köşelerde Damian'ı mı görecekti? İşte kendi kafası, kendi düşmanı olmaya başlamıştı. Hayaletlerin tutsağı olmak üzereydi neredeyse. Damian ölmüştü ve artık geri gelmesi de söz konusu
değildi. Her şey bitmişti artık. Damian'ın hayali de kendisini izlemekten vazgeçseydi keşke!

ALTINCI BÖLÜM

Elizabeth mutfağa girdiğinde Vicky, koca bir bardak kakao

içiyordu. Üzerinde hala sabahlığı vardı ve saçları da karmakarışıktı. Elizabeth'i görünce esneyerek elini salladı.

Merhaba, sabah gülü! Ne zamandan beri ayaktasın?

Ooo, saatler önce kalktım. Yürüyüş bile yaptım. Fleur hala nerede?

Vicky yeniden esneyerek, Yukarıda, diye homurdandı.

İyi uyuyamadın mı sen?

Hem de nasıl uyudum! Kütük gibi... Kakaosundan bir yudum aldı ve keyifle gözlerini kapadı. Hımm, nefis! Kahvaltıda kakao içmeyeli asırlar oldu herhalde.

Ne kadar şişmanlatıcı olduğunu da biliyorsun tabii!

Boşver!.. Sen köye mi indin?

Hayır, ormanda biraz yürüdüm. Bu sırada Fleur halanın içeri girdiğini gören Elizabeth, başını çevirip baktı. Yaşlı kadın çiçekli basmadan son derece basit bir elbise giymişti. Yüzünün kırışıkları bu sabah daha bir belirgindi. Fleur hala bu haliyle tipik bir Fransız köylüsünü andırıyordu.

Gülümseyerek Elizabeth'e baktı. Demek buradaydın ha? Sabahtan beri nerede olduğunu merak etmiştik. Bu sözler son derece kayıtsız bir ifadeyle söylenmişti, ama Fleur halanın bakışlarından telaşlandığı belli oluyordu. Elizabeth hiçbir şey olmamış gibi gülümseyerek ona baktı.

Sabah kalktığımda kendimi öylesine canlı hissediyordum ki, ormanda bir keşif gezisi yapmaya karar verdim. Bu arada bir kadınla bir erkeğe rastladım. İki tane de köpekleri var. Daha önce onları hiç görmemiştim. Buraya yeni mi taşındılar? Adamın adı da Yves'di galiba.

Fleur hala hafifçe kendini kastı. Yves mi? Elizabeth'e garip bir şekilde bakıyor, ne söylemesi gerektiğini sanki bilemiyordu.

Elizabeth ise halasının bu halini anlayamamıştı. Kızın adı da Chantal'dı. Beni tanıdıklarını söylediler. Bu yüzden onları tanıyacağını düşündüm.

Başka ne dediler?

Elizabeth omuzlarını silkti. Kendi arazileri olduğu için oraya girmemem gerektiğini söylediler. Yabancıları pek sevmiyorlar galiba. Kim onlar, Fleur hala?2

Adamın adı Yves de Lavalle. Paris'li. Sanırım bankacı. Bildiğim kadarıyla çok zenginler. Bir süre önce de yanımızdaki şatoyu satın aldılar.

Vicky kahkahalarla gülmeye başlamıştı Şaka ediyorsun herhalde... O yıkıntıyı mı satın aldılar yani? Duvarları neredeyse çökmek üzereydi. Hatırladığım kadarıyla damı bile yoktu diyebilirim.

Fleur hala başını salladı. Hala da inşaat devam ediyor zaten. Adam dünyanın parasını harcamış olmalı. Yıllardan beri orada kimse oturmuyordu. Ama çok büyük bir arazisi var. Ta nehrin kenarına kadar geliyor. Şatonun damını yeni baştan yaptırdılar. Bütün camları değişti. Şatonun içinde de epey değişiklikler yaptırdılar. Yeni banyolar eklendi ve büyük bir de mutfak yapıldı. Ustalar hala çalışıyorlar. Tanrı bilir şimdiye kadar az para harcamamışlardır! Vicky büyülenmiş gibiydi. Desene para içinde yüzüyorlar... Nasıl bir adamdı, Liz? Yaşlı mı

Elizabeth kendini tutamayarak birden titredi. Hayır. Otuz beş yaşlarında gösteriyor. Belki de daha büyüktür. Oldukça yakışıklı, ama buz gibi bir adam. Karısına da içim parçalandı. Adamdan çok korkuyormuş gibi bir hali var. Chantal'i onun karısı olarak düşünmek birden Elizabeth'i şaşırtmıştı. Aralarındaki ilişki o kadar garipti ki! Belki de bu hava tümüyle Yves

de Lavalle'den geliyordu. Birden hatırlamış gibi Vicky'ye döndü. Dün gece atın üzerinde gördüğümüz kızı hatırladın mı? Kadın oydu işte!

O muydu? Hayret...

Fleur hala birden yerinden fırlayarak çaydanlığa su doldurmaya başladı. Hadi, birer kahve içelim. Aslında Yves de Lavalle hastaneden evine yeni döndü. Bu kadar ay sonra kocasına kavuştuğu için çok mutlu olmalı kadın.

Vicky gözlerini merakla açarak halasına baktı. Adamın nesi vardı? Yani o döküntüyü alacak kadar deli olmasından başka?

Elizabeth birden iliklerine kadar ürpermeye başladığını hissediyordu. Halasının bu aileyle ilgili garip tutumunu bir türlü anlayamıyordu.

Çok kötü yaralanmıştı. Hatta bir ara yaşayamayacağını bile düşündüler. Yarım düzine kadar ameliyat geçirdi. Chantal de yarı ölü gibiydi adeta. Bütün gün neredeyse hastanede kalıyordu. Zavallı kız! Üzerindeki baskıyı düşünebiliyor musunuz? Fleur hala başını çevirip endişeyle Elizabeth'e bakıp bir süre sustu ve sonra ancak duyulur bir sesle, Kaza olduğunda Damian'la beraber arabadaydı... diye mırıldandı. Vicky de telaşla ablasına bakmıştı. O da sanki Elizabeth gibi şok geçirmek üzereydi.

Fleur hala sıkıntılı bir sesle sözüne devam etti. Bunu söylemek istemezdim, ama Yves'le bir kez daha karşılaşırsan bir şeyler ağzından kaçırırsın diye korktum. Her ikisi için de bu kaza bir kabustan farksız. Bu yüzden sözünü bile etmek istemiyorlar. Yves'in o kadar çok ıstırabı vardı ki, haftalarca morfin iğneleri yapmak zorunda kaldılar. Uzun bir süre Chantal'i bile tanıyamadı. Zavallı kız, bir hayalet gibi dolaşıyordu. Hepimiz onun için endişelenmeye başlamıştık. Ama Yves iyileşmeye başladığından beri bir hayli kendine geldi, yeniden hayata döndü.

Elizabeth konuşmaya başlamadan önce kuruyan dudaklarını yaladı. Kaza olduğunda Damian'ın yalnız olmadığını bana söylememiştin...

Fazla bir önemi olduğunu düşünmedim. Ama Yves'i tanıdıksın sonra... O şatoyu da Damian için satın aldı zaten. Ne kadar acı bir olay aslında. Sanırım ta ilkokul çağlarından beri arkadaşmışlar. Damian şatoda otururken, Yves onu sık sık ziyarete gelirdi. O zamandan beri şatoya hayrandı. Zaten Chantal de Paris'deki yaşamı pek sevmezdi. Bu yüzden şatoyu satın alıp Paris'den ayrılmaya karar verdiler. Bana sorarsanız Chantal Paris'den ayrıldığına çoktan pişman oldu.

Zavallı kız! Onun yerinde olsam ben şimdiye kadar pes etmiştim doğrusu! Ya sen, Liz?

Elizabeth önüne bakarak başını salladı. Ayrıca Yves için de deh oluyor. Her halinden belli. Chantal kocasına nasıl aşık olduğunu gizlemek ihtiyacını bile duymamıştı. Hatta bunu Elizabeth'in görmesi için de özel bir gayret sarfetmiş ve kendi malıymış gibi Yves'in koluna girmişti. Elizabeth genç adamın neler hissettiğini pek anlayamamıştı. Hatta buz gibi bakışlarında hiçbir duygu ifadesi yoktu. İnsan hastanede bu kadar uzun zaman kalırsa ve çok ıstırap çekerse, belki de duygularını gizlemeye alışıyordu. Kim bilir?

O gece geç bir saatte Elizabeth bir gün önce nehir kenarında olanları yeniden hatırladı. Gerçekten bütün olanları hayal mi etmişti acaba? Hala gerçeği kabul edemediği için kafası ona oyun mu oynuyordu? Bir adamın kollarına kendini atmış, onu öpmüş ve sıcaklığını hissetmişti. Bu adam Damian değildi de, kimdi öyleyse? Elizabeth renginin kıpkırmızı olduğunu hissederek hemen bu soruyu kafasından attı. Bilmemesi çok daha iyiydi. Kim bilir hakkında neler düşünmüştü o adam?

'Vcky ünlü Loire şatolarından birini görmeye can atıyordu. Bu yüzden Chinon'a doğru yola çıkmışlardı. İkinci Henry, Fransa'ya her gelişinde burada kalırdı. Şato şu anda harabe halindeydi, ama ana duvarları yerinde duruyordu. Onuncu yüzyılda, Vienne nehrinin kenarındaki dik yamaca inşa edilmişti. Şatonun hemen arkasında ise, Chinon kasabası yer alıyordu. Tepeye tırmanmadan önce Chinon meydanında bir bulvar kahvesine oturdular ve buzlu kakao içerek gelen geçeni seyretmeye başladılar. Vicky ile Fleur hala konuşup gülüşüyorlardı. Hava son derece sıcaktı. Ama Elizabeth o gece tanımadığı bir adamın kollarına atılarak onu öpmesini aklından bir türlü çıkaramıyor ve bu sıcak havada buz gibi terliyordu. Dudakları hala o öpüşün aleviyle yanıyor ve yüzünün dalga dalga kızardığını hissediyordu.

Bu sırada masalarının önünden geçen bir adam birden durdu ve onlara baktı.

Gözlerime inanamıyorum... Ne işin var senin burada?

Vicky genç adama gülerek baktı. Dünya oldukça küçük, değil mi?

Fransa'ya geleceğini bana söylememiştin!

Son dakikada zarar verdim.

Vicky birden kızarmış, gözlerinin pırıl pırıl parlamaya başlaması Elizabeth'in gözünden kaçmamıştı. Kardeşine yeni bir gözle bakıyor ve onun, bu genç adamdan hoşlandığını anlıyordu. Aslmda bu adam pek Vicky'nin tipi sayılmazdı. Çünkü hiçbir özelliği yoktu ve Vicky de erkeklerle ilgili konularda son derece müşkülpesentti.

Nerede kalıyorsun? Genç adam merakla Elizabeth'e ve Fleur halaya bakınca Vicky hemen onları tanıştırdı.

Teddy, okulda ders aldığım hocalardan biri...

Fleur hala merakla, Sadece Teddy mi? diye sordu.

Genç adam hemen atılmıştı. Edward Hertford, Madame Perret! Vicky her zaman ayrıntılardan kaçar zaten.

Dediğim gibi, Teddy hocalarımdan biri... Otursana, Teddy! Önümde dikilip durma öyle! Vicky, Elizabeth'e dönüp sırıttı, Böyle dikilmekte ustadır. Boyunun bu kadar uzun olmasından ileri geliyor herhalde!

Teddy bir sandalye çekerek oturdu ve gelen garsona içecek bir şeyler ısmarladı. Şatoya çıktınız mı?

Vicky başını salladı. Birazdan çıkacağız. Epey dik bir tepeye benziyor. Sen gördün mü?

Birçok kereler. Şehrin dışında bir kamp yerinde kalıyorum. Teddy, Fleur halaya dönerek nezaketle gülümsedi. Çok az eşyayla yolculuk yaparım ben. Bir çadır ve bir iki parça ufak tefek... Dünyanın herhangi bir yerinde de evimdeki rahatı bulabilirim aslmda.

Elizabeth ona bakarak kaç yaşında olduğunu düşündü. Yirmi beş otuz arası gösteriyordu. Yakışıklı değildi. Ama yüzünde her zaman son derece esprili bir ifade vardı ve gözlerinden zeka fışkırıyordu. Kesinlikle Vicky'nin hoşlanabileceği bir erkek değildi.

Fleur hala, Hangi konuda çalışıyorsunuz? diye sordu. Teddy rahat bir şekilde arkasına yaslandı. Kocaman vücudunun altındaki sandalye gıcırdamaya başlamıştı.

Botanik! Herhalde çok şaşırdınız. Bazı insanlar için bitkilerle ilgilenmek çok sıkıcı bir iştir.

Fleur hala gülümseyerek genç adama bakıyordu. Ben de amatör olarak bitkilerle çok fazla ilgilenirim aslında.

Teddy, çok memnun olmuş gibi bütün yüzü aydınlandı. Sahi mi? Aslında bu gezimin bir nedeni de çalışmak. İşle tatili bir arada yürütüyorum. Belki bazı yöresel bitkiler konusunda bana yardımcı olursunuz. Daha bilmediğim bir sürü bitki türü var. Hepsini de belgelemek istiyorum.

Elizabeth, Örnekler topluyor musunuz? diye sordu.

Hayır. Bu işe hiç kalkışmıyorum. Sadece notlar alıp resmini çekiyorum. Bazı çeşitleri özellikle toplamaktan çekiniyorum. Çünkü bir çoğu artık yok olmak tehlikesiyle karşı karşıya.

Vicky yüzünü buruşturdu. Bırakırsanız bu konuda saatlerce konuşur. Sonra uyarmadı demeyin ha!

Teddy yüzünü buruşturmuştu. Gerçekten sizi sıkıyor muyum?

Vicky, gözlerini gökyüzüne dikerek bir süre baktı. Eh, bugünlük pek fena sayılmazsın! Liz, kakaonu bitirdinse artık tepeye çıkalım. Birazdan kapayacaklar çünkü.

Hepsi ayağa kalktıklarında Fleur hala nazik bir ifadeyle Teddy'ye döndü. Eğer yolunuz Flamboise'a düşerse mutlaka bana da uğrayın. İlginç bulabileceğiniz bazı bitki örnekleri göstereceğim size.

Bak buna hayır diyemem işte! Yarın gelebilir miyim?

Tabii... Yemeğe gelin. Fleur hala adresini verdi ve yolu iyice tarif etti. Daha sonra da şatoya çıkan yola tırmanmaya başladılar.

Elizabeth, Vicky'ye dikkatle bakarak, Çok hoş bir çocuk, diye mırıldandı.

Sahi mi?

Fleur hala da söze karışmıştı. Ben de ondan çok hoşlandım.

O da yaşlı kadınlara bayılır zaten!

Halası kahkahalarla güldü. Ah, Vicky! Ne biçim şeyler söylersin sen!

Elizabeth kardeşini dikkatle süzmeye devam ediyordu. Evli mi?

Hayır. Ama yakında evlenirse hiç şaşmayacağım. Hocalar arasında bir sürü arkadaşı var. Hele bir tanesiyle her zaman beraberler. Herkes de onların evlenmesini bekliyor zaten. Vicky neşeli bir sesle konuşmasına rağmen Elizabeth onda bir gariplik seziyordu. Ama yükseklere tırmandıkları için Vicky soluksuz da kalmış olabilirdi tabii. Elizabeth yine de bir şeyler olduğundan emindi.

Öğleden sonra güneşi hala cehennem gibi sıcaklığını koruyordu. Buna rağmen şatonun içi serin ve rutubetli olduğu için Elizabeth bir an ürperdiğini hissetti. Vicky ile Fleur hala rehberin arkasında yürüyerek onu dinliyorlardı. Elizabeth ise geri dönüp dışarı çıkmak istedi. Bu karanlık yerde soluk alamıyormuş gibi bir duyguya kapılmıştı. Sanki duvarlar üzerine doğru geliyor, dayanılmaz baskı yapıyordu.

Birden ensesine dolanan saçları titreyen elleriyle iterek durdu. Diğerleri yürümesine devam ediyordu. Tam arkalarından gitmek üzereydi ki, ıslık çalar gibi hafif bir ses duydu. Elizabeth ne olduğunu bir an anlayamamıştı. Ama ses, arkasındaki karanlıklardan geliyordu sanki. Diğer insanların sesi bir anda yok oldu ve Elizabeth sadece bir fısıltı duydu. Seni hiçbir zaman bırakmayacağım... Hiçbir zaman...

Elizabeth gözlerini sımsıkı yummuş açmaya cesaret edemiyordu. Soğuk bir şey yüzüne değer gibi oldu ve birden bağırdı. Gözlerini tekrar açtığında kendini dışarıda buldu. Nerede olduğunu bir an anlamayarak etrafına şaşkın gözlerle bakındı. Bu sırada üzerine eğilmiş, endişeli gözlerle kendisine bakan Fleur halasını gördü. Nasılsın, yavrum?

Elizabeth boş gözlerle bir süre halasına baktı. Vicky'nin yüzünü ise hayal meyal seçebiliyordu. Ne., ne... diye fısıldadı.

Vicky telaşla, Bayıldın, Liz! Hatırlamıyor musun? diye sordu.

Kapalı yerlerin sana böylesine sıkıntı verdiğini bilseydim, seni buralara getirmezdim, yavrum...

Bizimle geliyorsun sandık, Liz! Sonra bir ses duyup arkamıza baktık ki, sen yerde yatıyorsun. Ödümüzü kopardın doğrusu!

Elizabeth kendini zorlayarak ayağa kalktı. Dışarı nasıl çıktım peki?

Rehber seni taşıdı. Zavallı adam... Elinde öleceksin diye ödü patladı herhalde. Şimdi de doktor çağırmaya gitti.

Etraflarında, kendilerini dikkatle izleyen küçük bir kalabalık oluşmuştu. Elizabeth bu kadar insanın gözlerini üzerinde hissedince, yanakları kıpkırmızı oldu. Artık iyiyim. Doktora filan da ihtiyacım yok. Eve dönmek istiyorum.

Fleur hala kesin bir sesle, Doktorun seni bir görmesi gerek, Liz! Klostrofobia olduğundan eminim, ama yine de bir baksın, dedi.

Beş dakika sonra yörenin doktoru gelip Elizabeth'i kısa bir muayeneden geçirdi. Bu sırada da şato kapanmak üzereydi. Hep birlikte yavaş yavaş arabaya doğru yürümeye başladılar. Elizabeth rahat bir soluk alarak arabanın arka koltuğuna kendini attı. Eve varınca da Fleur halasının zoruyla odasına çıktı ve yatağa girdi. Anında da uykuya dalmıştı. Güneş neredeyse batmak üzereydi ve odanın içi garip gölgelerle doluydu. Dışarıda, ağaçların üzerindeki kuşların fısıltı halinde sesleri ve nehrin gürültülü akışı duyuluyordu. Bütün bunlar Elizabeth'e bir ninni gibi geldi ve yıpranmış sinirlerini sakinleştirerek uykuya daldı.

Uyandığında odası dayanılamayacak kadar sıcak ve havasızdı. Mehtap çıkmış ve odasının duvarlarına gümüşten izler bırakmıştı. Elizabeth yataktan kalkarak pencereyi açtı. Ama hiçbir değişiklik olmamıştı. Hava son derece sıcak ve rutubetliydi. Sanki her an büyük bir fırtına kopmak üzereydi. Ama gökyüzünde de bir tek bulut görünmüyordu. Pencerenin kenarına dayanarak derin derin soluk aldı. Acaba sabah olmak üzere miydi? Sanki saatlerce uyumuş gibi kendini son derece canlı hissediyor ve yatarsa uyuyamayacağını biliyordu.

Çabucak bluciniyle bluzunu giyerek mutfağa indi ve kendisine bir kahve yaptı. Biraz da ekmek alıp, üzerine halasının yaptığı reçellerden birini sürüp yedi.

Saat neredeyse beş olmak üzereydi ve havada hafif bir aydınlık göze çarpıyordu. Evin içinde kimseden bir ses çıkmıyordu. Elizabeth evde daha fazla kalamayacağını hissederek dışarı çıktı.

Ormandaki daracık patikayı izleyerek nehrin kenarına kadar indi. Alacakaranlıkta yolunu ancak görerek kumda biraz yürüdü. Etraftaki ağaçların sanki soluk aldığını duyuyordu. Bu sırada bir tavşan. Elizabeth'ten ürkerek yanından hızla geçti ve bodur çalıların arasında kayboldu. Kuşlar çığlıklar atarak tepesinin üzerinde uçuşuyorlardı. Bu şafak vaktinde doğayı onunla paylaşıyorlardı sanki. Günün bu saatinde hava genellikle daha serin olurdu. Ama şu anda boğucu bir sıcaklık vardı. Şimdiden saçları yapış yapış olmuş ve bluzu tenine yapışmıştı.

Ağaçların arasından geçerek nehrin kenarına kadar geldi. Su burada oldukça sakin akıyordu. Suyun yüzü kapkaranlıktı ve parlayan birkaç yıldızın yansıdığı görülüyordu. Elizabeth bir süre daha yürüdükten sonra ıslak yere oturdu. Dizlerini toplayıp başını dayadı ve gözlerini nehre dikti. Taşların arasından hafif hafif akan suyun sesini dinlemeye başladı.

Hava gittikçe daha da ısınıyor ve Elizabeth soyunup nehre girmemek için kendini zor tutuyordu. Ayağa kalkarak bir süre suya bakındı. Etrafta bir tek ev yoktu ve bu alacakaranlıkta kimseyi göremiyordu. Kendi kendine aptalca bir fikir olduğunu söylemesine rağmen, nehirde yüzme fikri gittikçe aklına daha fazla yatmaya başlamıştı.

Birden ne yaptığını anlayamadan blucinim ve bluzunu çıkardı. Sutyeni ve küloduyla suya doğru koştu. Bir kez daha dikkatle etrafına bakındıktan sonra iç çamaşırlarını da çıkarıp çimenlerin üzerine bıraktı. Nehrin buz gibi suyunu vücudunda hissedince aniden ürpermişti. Nehrin ortasına kadar yavaş hareketlerle yüzdü.

Bu karanlık sularda tembel bir balık gibi yüzmek harika bir duyguydu. Saçları arkasında bir demet yosun gibi dalgalanıyordu. Arka üstü yatarak kendini nehrin akıntısına bir süre bıraktı. Gökyüzü alev almış gibi kıpkırmızıydı ve bu kızıllık yavaş yavaş pembeleşmeye başlamıştı. Hiç istemeden yüz üstü döndü ve kenara doğru yüzmeye başladı. Dışarı çıktığında da titriyordu. Saçlarını kavrayıp suyu süzülene kadar iyice sıktı. Bu sırada ağaçların arasından çıkan bir gölge görünce taş kesilmiş gibi kalakaldı.

Ellerini kavuşturarak vücudunu kapamaya çalıştı ve yerinden bile kıpırdayamadı. Şafağın pembe ışığında vücudu pırıl pırıl parlıyordu. Birden çamaşırlarına atılarak titreyen elleriyle çabucak giyinmeye başladı. Ayak seslerinin kendisine doğru geldiğini duyuyordu. Başını kaldırıp bakmadı bile. Çamaşırları ıslak vücuduna yapışmıştı. Buna rağmen rahatlamış gibi pantolonunun fermuannı aceleyle çekti ve ondan sonra da başını kaldırıp baktı. Gelenin yüzünü görememişti, ama Yves de Lavalle olduğundan emindi.

Özür dilerim. Yine arazinize girdiğimin farkındayım. Hemen gidiyordum zaten. Elizabeth başını kaldırıp ona baktığında yüzünde hiçbir ifade görememişti. Ama gözleri yine buz gibi bakıyordu. Bu gözlere bakan Elizabeth birden korkuyla ürperdi.

Bu nehirde yüzmek çok tehlikelidir. Özellikle de yalnızken. Başınıza bir şey gelse, kimse sizi duymaz. Buralara kimse gelmez çünkü. Genç adamın sözleri son derece mantıklıydı, ama bu buz gibi seste sanki tehditkar bir hava vardı. 'Belki deyine hayal gücüm fazla çalışmaya başladı/ diye düşündü.

Yves yolunun tam üzerinde durduğundan Elizabeth geçemiyordu. Kısık bir sesle, Çok ani bir karar oldu benimki... Uyuyamadım... diye mırıldandı.

Suçluluk kompleksi ha?

Elizabeth başını kaldırıp ona baktı. Sorduğu soruyu duymazlıktan gelmeyi tercih etmişti. Hava o kadar sıcak ve sıkıntılıydı ki!

Buradan kuleyi rahatlıkla görebilirsiniz. İşte...

Elizabeth birden kaskatı kesildi. Etrafına bakmadan öne doğru bir adım attı, ama Yves de Lavalle hala önünde duruyordu. Demirden bir pençe gibi Elizabeth'in bileğine yapıştı ve yüzünü döndürmeye çalıştı.

Eski taştan kule ağaçların arasından heybetli bir şekilde görünüyordu.

Yves, Şu anda bomboş duruyor. Buranın yerlileri içerde hayaletler olduğunu söylediklerinden kimse yanına bile yaklaşamıyor, diye mırıldandı.

Elizabeth zorlukla yutkunarak ürperdi. Ben hayaletlere inanmam. Söylediği gerçekti aslında. Hayatı boyunca böyle hurafelere inanmamıştı. Ama şu günlerde kendisine neler olduğunu bir türlü anlayamıyordu. Acaba kafasının kendisine oynadığı bir oyun muydu, yoksa Damian'ın aşkı karanlıklar içinden hala onu izliyor muydu? Acaba ölümden sonra, duygular ve düşünceler gerçekten kalıyor muydu?

Sahiden inanmıyor musun? Yves buz gibi bir sesle sorusunu tekrarladı ve sonra uzun parmaklarını Elizabeth'in yanaklarında gezdirdi. Yüzün ıslak...

Evet. Nehirde yüzüyordum. Ayrıca çok üşüdüm. Bırakın beni lütfen! Eve gidip üzerimi değiştirmek istiyorum.

Yves'in dudaklarında garip bir tebessüm dolaştı. Üşüdün mü?.. Evet... Gerçekten üşümüşşün!

Elizabeth bu garip sesten çok korkmuştu. Kolunu bükerek ondan kurtulmaya çabaladı. Ama bir adım bile atamadan Yves onu iyice kendine yaklaştırdı ve dudaklarını eğdi. Bu buz gibi dudaklar alev alev yanabilir miydi? Bu temastan Elizabeth şok geçiriyormuş gibi sarsılmıştı. Yves uzun bir süre dudaklarını çekmedi. Ama yaklaştığı gibi aniden onu bıraktı ve, Evet, gerçekten üşümüşşün, diye tekrarladı. Elizabeth, bütün vücudu titreyerek, neredeyse düşecekmiş gibi ondan koşarak uzaklaştı.

YEDİNCİ BÖLÜM

O sabah yakındaki bir markete, alışveriş yapmaya gitmişlerdi.
Elizabeth ve Fleur hala, Vicky'yi bir mezeci dükkanının önünde bırakarak fırına gittiler ve sıcacık ekmekler aldılar.

Elizabeth içinde çikolata parçaları olan bir çöreğe bakarak. Şunlardan da alalım. Vicky'nin aklı gider bunları görürse, dedi.

Bu sabah sen çok erken kalktın galiba, değil mi?

Elizabeth, sakin bir sesle, Evet, diye mırıldandı ve hemen konuyu başka tarafa çekmek amacıyla. Bugün öğle yemeğine Teddy Hertford geliyor. Unutmadın, değil mi? diye ekledi.

Tabii ki unutmadım. Öğleyin ormana gidip bir piknik yemeği yiyelim diyordum. Ne dersin? Teddy'ye birtakım bitki örnekleri göstermek istiyorum. Fleur hala fırıncının parasını ödedikten sonra Elizabeth'le birlikte dışarı çıktılar. Dükkandakilerin hepsi birden onları uğurlamıştı. Elizabeth Fransa'ya ilk geldiğinde bu tür formalitelere çok şaşırmıştı. Bir keresinde bir dükkandan Damian'la beraber çıkarlarken, Bu Fransızları bir türlü anlayamıyorum. Bana düşmanmışım gibi baktıklarını gördün mü? diye sormuştu.

Damian ise kahkahalarla gülüyordu. Bak, canım. Fransa'da bir dükkana girdiğinde içerideki herkesi selamlaman gerekir. Çıkarken de mutlaka 'Hoşça kalın' demelisin. Yüzlerine bile bakmazsan seni kabalıkla suçlarlar ve ne kadar kötü yetiştirildiğini düşünürler. Bu davranış sana çok resmi gelebilir, ama Fransa'da bir lahana almak bile bir olaydır. Hemde önemli bir olay. İnsan ilişkileri bakımından... İnsan ilişkileri de, birbirlerine saygı göstermeleri bakımından çok önemlidir.

Damian aslmda İngilizdi. Ama hayatının çoğunu Fransa'da geçirdiği için, bir Fransızdan farkı yoktu.

Fleur halanın onu merakla süzdüğünün farkında bile değildi. Ne derin düşüncelere daldın böyle? Neler düşünüyorsun?

Fransızların birbirleriyle olan ilişkilerinin ne kadar garip olduğunu düşünüyordum.

Fleur hala gülmeye başladı. Ne kadar iyi ama, değil mi? Dış dünya gittikçe küçülmeye başladı. Batıya da gitsen, doğuya da, aynı geniş yollar, aynı gökdelenler, hamburgerler, daha aklına gelen bir sürü şey görürsün. Günün birinde bütün insanların bir robottan farkı kalmayacak bana sorarsan. Ama Fransa'da insanlar bazı özelliklerini hala korumaya çalışıyorlar. O alelacele pişirilen yemekler... Nasıl yiyebiliyorlar anlamıyorum. Tadı tuzu yok! Manzarası bile bir şeye benzemiyor. Ben, emek ve zaman harcanıp pişirilen yemeklerden

hoşlanıyorum. Manzarası seni çekecek ve yediğin şeyin ne olduğunu, tadını ala ala anlayacaksın.

Bugün artık her şeyin çabucak olması gerek. İnsanlar yemek için çok zaman harcamak istemiyorlar. Çünkü zamana ihtiyaçları var.

Peki geri kalan zamanlarında ne yapıyorlar? Nasıl geçiriyorlar boş zamanlarını?

Elizabeth gülmeye başladı. Televizyon seyrediyorlar!

Aman ne güzel bir boş zaman uğraşı! Neden bu kadar sinirli olduklarını şimdi anlıyorum. Bu sırada mezecinin önüne gelmişlerdi. Vicky yol kenarındaki ağaçların altında oyun oynayan iki ihtiyarı seyrediyordu. Önünden geçen bisikletli bir delikanlı Vicky'nin daracık pantolonundan belli olan güzel vücuduna hayranlıkla bakıp ıslık çaldı.

Vicky de ona hafifçe gülümsemişti. Delikanlı az kalsın yol kenarındaki ağaçlara tosluyordu.

Elizabeth gülmesini zor tutarak kaşlarını çattı. Yabancılarla flört etmeye utanmıyor musun? Zavallı, neredeyse ağaca çıkıyordu!

Gözünü yoldan ayırmaması gerektiğini öğrensin o da! Fleur halanın salata için istediği her şeyi aldım. Başka bir şey var mı?

Sanırım alışverişimiz bitti.

Fleur hala kasaptan çıkınca Elizabeth elindeki ağır sepeti aldı.

Hadi, bir yere gidip kahve içelim...

Meydanın karşısında küçük bir bulvar kahvesi vardı. Kaldırımlara üzeri kırmızı örtülü küçücük masalar çıkarmışlardı. Güneş pırıl pırıl parlıyordu, ama zaman zaman derinlerden bir gök gürültüsü duyuluyordu ve hava da alabildiğine rutubetliydi. Kahvelerini bitirirken de ortalık kararmaya başlamıştı. İri yağmur damlaları düşmeye başladığında ancak arabaya varmışlardı.

Vicky yağmurdan sırılsıklam olmuş sokaklara baktı.

Teddy bu havada gelemez sanıyorum. Zaten biz de gelmesini dört gözle beklemiyoruz ya, değil mi?

Fleur hala gökyüzüne bir an baktıktan sonra, Belki de biraz sonra açar, dedi.

Ne iyimsersin ama...

Eve vardıklarında elleri kolları paketlerle dolu bir halde telaşla içeri koştular. Elizabeth hole girdiğinde saçlarından sular süzülüyordu. Elindekileri mutfak masasının üzerine bıraktı ye üstünü değiştirmek için odasına koştu. Bugün ikinci kez kıyafetini değiştirmek zorunda kalmıştı. Nehirden dönerken de pantolonuyla bluzu adeta çamurlu bir hal almıştı. Şansı vardı ki, eve döndüğünde ne Vicky'yi, ne de Fleur halasını görmüştü.

Bugün bir ara çamaşır yıkaması gerektiğini düşündü. Neredeyse giyecek bir şeyi kalmamıştı.

Mavi çiçekli elbisesini giydi ve kuruyana, kadar da saçlarını taradı. Gökyüzü kurşun rengini almıştı. Ağaçlar rüzgardan iki yana savruluyor, nehrin suları patikaya kadar geliyordu, Elizabeth pencereden bakarken birden üşüdüğünü hissetti. Aklına, Yves de Lavalle'in buz gibi dudaklarla kendisini öptüğü gelmişti. Neden böyle davranmıştı acaba? Bu öpüşte bir düşmanlık, bir nefret vardı sanki. Ama şu anda garip bir erotizmi olduğunu da fark ediyordu. Damarlarındaki kanın hızla aktığını hissederek bir an kendinden utandı.

Yves de Lavalle evli bir erkekti ve kendisine çılgın gibi aşık olan da bir karısı vardı. Ama neden böyle öpmüştü onu? Amacı neydi? Acaba Eiizabeth'ten ne kadar çok nefret ettiğini göstermek mi istiyordu? Çok az konuşmuş olmasına rağmen, her kelimesi buzdan bir kamçıydı sanki!

Halası, Damian'm arkadaşı olduğunu söylemişti. Acaba Damian hiç kendisinden söz etmiş miydi? Hakkında neler biliyordu? Bir yabancının Damian'la olan özel hayatını bilmesi Elizabeth'i utandırıyordu. Daiman'ın ona neler söylediğini çok iyi tahmin edebiliyordu. Korkunç kıskançlığıyla hiç kuşku yok ki, onu kötüleyen birtakım şeyler anlatmıştı.

Bu konuda Yves'le konuşmaya kalksa bile kendisine inanmayacaktı. Çünkü Damian onun iyi arkadaşıydı ve şu anda da ölmüştü. Aynı arabada olmalarına rağmen Damian ölmüş ve kendisi hayatta kalmıştı. Belki de düşmanlığının bir kısmı duyduğu suçluluk kompleksinden ileri geliyordu. 'Suçluluk kompleksi!' Yves de kendisine bu sabah aynı sözleri söylemişti. Şu anda her ikisi de hayattaydılar. Ama Damian yoktu. Ölüm de yaşayan insanların üzerinde korkunç bir baskı yapıyordu.

Teddy Hertford saat tam birde evin kapısını çaldı. Yağmur dinmişti, ama hava hala kapalıydı. Yağmur bulutları tehditkar bir şekilde dolaşmakta devam ediyordu.

Fotoğraf makinemle, dosyalarımı bile yanımda getirdim...

Vicky, onu içeri aldı ve pardösüsünü astı. Şu anda hiçbir şeye ihtiyacın yok. Çünkü bitkilerin hepsi çamur altında!

Birazcık yağmurdan korkacağımı mı sanıyorsun?

Bu kadar sabit fikirli olmak ne kadar güzel, değil mi?

Sen de denesen fena olmaz. Hayatın renklenir biraz.

Çocuklar... çocuklar! Hadi gelip hemen sofraya oturun. Yoksa birazdan dövüşmeye başlayacaksınız.

Teddy masanın üzerindeki yiyeceklere bakarak dudaklarını yaladı. Harika şeyler bunlar! Ev yemeğine hasret kalmıştım. Uzun bir süredir çadırımın içinde peynir ekmekle idare ediyorum. Yemek pişirmesini de bilmiyorum...

Vicky kaşlarmı kaldırdı. Bilmiyor musun?

Elizabeth güldü. Vicky, her zaman yemek pişirmesini bilen erkeklerle çıkar zaten! Bu sözleri söyler söylemez birden sustu. Vicky, onu öldürecekmiş gibi bakmaya başlamıştı.

Teddy olanların farkında bile değildi. Demek bir yemek kitabı edinmem gerekiyor!

Vicky'nin yanakları hemen pembeleşti. Ne komik! Liz de en olmayacak şeyleri söyler her zaman!

Teddy tabağını doldurmaya başlamıştı bile. Neyse, bunu duyduğuma sevindim. Bir teklif yapacaksam, kendim karar vermek isterim doğrusu!

Yemekten sonra hep birlikte ormanda dolaşmaya çıktılar.
Havadaki bulutlar dağılmıştı, ama rüzgar hala esiyor, ağaçları yaralı bir hayvan gibi inletiyordu. Elizabeth üşümüş, bitkilere olan ilgisini de artık kaybetmişti. Eve dönmek istiyordu, ama düşünceleriyle yalnız başına kalmaktan da çekiniyordu.

Diğerleri ondan ilerideydi. Ellerini ceketinin cebine sokmuş, ağır adımlarla yürüyor ve şu anda bambaşka yerlerde olmayı özlüyordu. Birden, kendini yalnız başına nehir kenarında buldu. Diğerlerinin seslerini uzaktan duyabiliyordu. Nehrin gri sularına baktı. Suyun üzeri yapraklar ve kırılmış dallarla kaplıydı. Gözlerini nehirden ayırarak Damian'in kulesine doğru baktı.

Ne yaptığının farkında olmadan kuleye doğru yürümeye başladı ve birden durdu. Kulenin kapısı açıktı. Acaba burada biri mi oturuyordu? Damian hiçbir zaman geçmişi hakkında Elizabeth'e bir söz söylememişti. Onun, ailesiyle ilgili sorularını da duymazlıktan gelirdi. Şu ana kadar da Elizabeth'in aklına, bu şatonun miras olarak ailesinin bir ferdine kalmış

olabileceği gelmemişti. Damian'ın tek mülkü, yıllardan beri yaşadığı bu kuleydi. Satılmamış resimleri de varsa, bugün için epey bir para ederdi mutlaka.

Elizabeth açık kapının önünde durarak içeriden bir ses gelmesini bekledi. Hiçbir şey duyulmuyordu. Bir süre daha bekledikten sonra içeri başını uzatıp, yukarı çıkan taş merdivenlere baktı. Damian en üst katı depo olarak kullanırdı. İlk katta ise oturma odaları ve yatak odaları vardı. Aslında bu şato asırlar boyunca kullanılmıştı ve zaman zaman da yeni sahipleri tarafından tamir ettirilmişti. Damian ise ilk kattaki pencereleri daha çok ışık alsın diye genişlettirmişti.

Elizabeth biraz bekledikten sonra, Kimse yok mu? diye bağırdı. Cevap veren olmamıştı. Bir kez daha Fransızca olarak seslendi. Yine sessizlik. Uzun bir süre tereddüt ettikten sonra merdivenleri çıkmaya başladı. Damian'm yaşadığı yerleri bir kez daha görme isteğini engelleyememişti.

İçerisi hafifçe rutubet kokuyordu. Duvarları çok kalın olduğu için en ufak bir ıslaklık yoktu. Ayak sesleri derinden duyulan bir yankı oluşturuyordu. Elizabeth kalbinin deli gibi attığını hissediyordu. Elini göğsüne bastırarak bir süre durdu. Yukarıdaki odalardan birinin kapısı açıktı.

Kimse yok mu? Elizabeth o kadar yüksek bir sesle bağırmıştı ki, kendi sesinin boş kuledeki yankısından ürktü. İçeride kimse yoktu ve uzun bir süreden beri de kimsenin oturmadığı belliydi.

Kapıyı iterek sonuna kadar açtı, ama gıcırtısından ürkerek bir adım geriledi. İçeride bir şeyin kıpırdadığını fark edince çığlığını tutamadı. Daha dikkatli baktı ve ince bir kuyruğun kaybolduğunu gördü. Elizabeth gözlerini sımsıkı yummuş, titriyordu. Bir fare! Damian her zaman bu tarla farelerinden şikayet ederdi. Birçok kereler fare kapanları yerleştirmiş, ama faydası olmamıştı. Sonunda fare zehirini denemiş, ama bunun da tehlikeli olduğunu düşünerek vazgeçmişti.

Gözlerini odada dolaştıran Elizabeth, neredeyse ağlamak üzere olduğunu fark etti. Her şey o kadar tanıdıktı ki! Son gördüğünden bu yana hiçbir şey değişmemişti. Yerde halı yoktu. Döşeme tahtası koyu renk cilalanmıştı. Duvarlardan birine dayalı geniş kanepe olduğu gibi duruyordu. Damian lüks eşyalardan nefret eder ve her şeyini eskicilerden alıp kendi tamir ederdi.

Masasının üzerindeki kağıtlar arasında bir eskiz defteri buldu. İçindeki resimleri görmeyen gözlerle bir süre seyretti ve birden taş kesilmiş gibi kalakaldı.

Damian, onun bir resmini yapmıştı. Hem de nehirden çıplak olarak çıkarken! Elizabeth'in birden soluğu kesildi. Kalbi deli gibi çarparak bir kez daha resmi gözden geçirdi.

Damian bu resmi ne zaman yapmıştı?

SRKIZINCI BÖLÜM

Elizabeth sayfayı çevirince kara kalem yapılmış başka resimlerine de rasladı. Blucinli, yürürken, saçları rüzgarda yüzüne kapanmış, durup omzunun üzerinden bakarken... Elizabeth gözleri fal taşı gibi açılmış çeşitli pozlardaki resimlerine hayretle bakıyordu.

Dudaklarını ısırarak akmak üzere olan gözyaşlarını engelledi. Bu ufacık resimlerde nasıl bir canlılık vardı. Sanki hepsi de dün çizilmiş gibiydi. Ne yazık ki bu yetenekli eller bir daha bu resimleri çizemeyecekti.

Elizabeth duvara yaslanarak gözlerini sımsıkı yumdu. Akmak üzere olan yaşlarla mücadele ediyordu. Kendini biraz toparlar gibi olunca elindeki defteri masanın üzerine bıraktı ve tam

yürümek üzereyken garip bir şey dikkatini çekti. Defteri yeniden eline aldı ve dikkatle baktı. Yine mi hayaller görmeye başlamıştı yoksa?

Bir gariplik olduğu kesindi, ama ne olduğuna bir türlü karar veremiyordu. Teker teker bütün resimlere dikkatle bir kez daha baktı.

Birden garipliğin saçlarında olduğunu fark etti. Resimlerden birinde uzun saçları rüzgarda yüzünü örtmüştü. Bir diğerinde ise omuzlarından aşağı bir şelale gibi akıyordu.

İki resimde de saçları uzundu. New York'a gittiğinden bu yana saçlarını kestirmemiş ve berbere bile gitmeye gerek görmeden kendi haline bırakmıştı. Oysa Damian'la beraberken saçları hep kısa kesilmişti.

Elleri titreyerek defteri dik tutmaya çalıştı ve nehirden çıkarken çizilmiş resmine dikkatle baktı Evet, burada da saçları uzundu. Birkaç sayfa geri giderek, daha önce çizilmiş resimlere baktı Kendisininkine rastlamamıştı. Ağaçlar, nehir, kuşlar ve bir de kedinin resimleri vardı.

Kendi resimleriyle daha öncekileri karşılaştırarak Damian'm stilinde bir değişiklik olup olmadığını inceledi. İki yıl önce çizilmiş resimlerle arasında en ufak bir fark yoktu. Bir sanat uzmanı olmamasına rağmen, Damian'ı resim yaparken saatlerce izlediği için bu resimlerin ona ait olduğunu bir bakışta söyleyebilirdi. Tabii çok yetenekli bir ressamın onu taklit etmesi de mümkündü.

Ama neden bir başka ressam böyle bir şey yapmaya kalksındı? Elindeki defteri bırakarak duvarda asılı olan Damian'm diğer tablolarına dikkatle baktı.

Hiç kuşkusuz bu tablolar bugün bir servet değerindeydi. Bir ressamın bunları taklit etmesi de bu kadar çok para için değerdi doğrusu. Ama, bu kadar yetenekli biriyse, neden daha ünlü birini taklit etmemiş de Damian'ı seçmişti?

Yeniden masanın yanma gelerek defteri eline aldı. Yüzü kızararak nehirden çıplak çıkarken çizilmiş resmine baktı. Eğer bu resmi Damian yapmadıysa, kimin işiydi acaba? Bu sabah onu yüzerken kim görmüştü?

Birden bir ses duyarak yerinden sıçradı. Elleri o kadar titriyordu ki, defteri yere düşürdü ve bütün sayfalar yerlere saçıldı,

Yves de Lavalle kapıya dayanmış, Elizabeth'e düşmanca gözlerle bakıyordu. Ne işin var burada? Sana ait olmayan yerlere girmeye ne kadar meraklısın böyle!

Elizabeth, bir süre sesini çıkaramadı. Kalbi yerinden çıkacakmış gibi atıyor, ellerinin titremesini engelleyemiyordu. Burası da size mi ait? Acaba Damian'm ölümünden sonra bu kuleyi de satın mı almıştı?

Buraya giremezsin! Başkasının evine girmeye ne hakkın var senin?

Kapı açıktı... Ben de...

Eee? Ne olmuş? Yves de Lavalle yaslandığı yerden doğrulmuş. odanın içine doğru yürümeye başlamıştı. Elizabeth korkarak bir adım geri çekildi. Üzerine atlamaya hazırlanan vahşi bir kedi gibiydi. Bütün hareketleri Elizabeth'i tehdit eder gibiydi ve gözleri de tehlikeli bir biçimde parlıyordu. Acaba bir yanlışlık var mı diye merak ettin, değil mi? Damian'ı sağ salim burada çalışırken göreceğini mi sandın?

Elizabeth hiç sesini çıkaramadan bembeyaz bir yüzle onu izliyordu.

Genç adamın gözlerinde koyu bir düşmanlık ve sesinde de yılan tıslamasını andıran bir ton vardı. Ben de sık sık buraya gelip, onu bulacağımı umut ederim, diye konuşmasını sürdürdü. Bu kuleyi her görüşümde bu duyguya kapılıyorum. Burası ona ait bir yerdi ve seni

de burada hiç istemezdi! Yves, şimdi ona iyice yaklaşmıştı. Neredeyse vücutları birbirine değecekti.

Elizabeth birden öfkelendiğini hissetti. Böyle şeyler söylemeye hiç hakkınız yok! Nereden bilebilirsiniz ki? Neler hissettiklerini Damian'la kendisinden başka kim bilebilirdi? Bu adam beyinlerini mi okuyordu?

Kendini suçlu mu buluyorsun?

Bu soruyu benim size sormam gerekir!

Yves onun gözlerinin ta içine baktı. Kaşlarını çatması dışında bu yüzde hiçbir ifade yoktu. Bir tek çizgi olmayan bu yüze Elizabeth her bakışında bir maske görüyordu sanki. Bir bakıma çok güzel bir yüzdü, ama nedenini anlayamadığı bir kötülük vardı. Bu derin bakışlı siyah gözlerdeki anlamı çözmeye çabalayarak uzun bir süre baktı. Birden başı dönmeye başlamış ve kafası karmakarışık olmuştu.

Arabayı ben kullanmıyordum. Damian da bu yüzden öldü. Direksiyon göğsüne girdi ve...

Elizabeth birden arkasını dönerek bir çığlık attı. Lütfen... Susun!..

Yves onu kolundan yakalayarak kendisine döndürdü. Üzerine doğru eğilerek yavaş bir sesle konuşmaya başladı. Kaza olduğunda senden söz ediyorduk. Dün Chantal bana hatırlattı. Öğle yemeğini bizde yemiştik ve Damian da senden başka bir konuda konuşmamıştı. Belki de kaza bu yüzden oldu. Senin yüzünden deli gibi bir hali vardı. Yves'in yüzünde rahatsız olmuş gibi bir ifade belirmişti. Elizabeth kendini ondan kurtararak bir adım geri çekildi. Bu sırada yerde duran deftere basmıştı. Yves, gözlerini deftere dikti ve yerden alıp Elizabeth'in nehirden çıkarken çizilmiş olan resmine uzun uzun baktı. Elizabeth elini uzatarak defteri ondan almak istemişti. Yves kaşlarını kaldırarak ona baktı.

Neden kızarıyorsun? Seni daha önce de çıplak gördüm ben! Çok güzel bir vücudun var. Sanırım bunu başkaları da söylemiştir. O yüzden utanmış pozları takınma. Beni hiç mi hiç etkilemez.

Poz filan takındığım yok benim!

Yves bakışlarını hala ondan çekmemişti. Bir sürü erkeği deli edebilirsin sen! Diğerleriyle olan ilişkilerin yüzünden de Damian deliye dönmüştü zaten!

Hayır! Doğru değil bu!..

Değil ha? Canın sıkıldığı için başka erkeklerle flört ediyordun. Damian da sana kızdığı için onu bırakıp gittin. Hepsini biliyorum. Bana yalan söylemeye kalkma!

Anlamıyorsunuz... Damian o kadar baskı...

Yves vahşi bir sesle güldü. Ve bu baskı da seni sıkıyordu, değil mi? Oysa sen eğlenmeyi tercih ederdin! Hayattan yüzeysel olarak zevk almaya bakardın, gerçek duygular seni boğardı, değil mi?

Sözleri ağzıma tıkmaktan vazgeçer misiniz? Olaylar hiç de öyle değildi...

Yves ona bir adım daha yaklaştı. Simsiyah gözler gözlerine dikilmiş parlıyordu. Nasıldı peki? İstediğin neydi? Bakalım iyi tahmin edebilmiş miyim? Yves onu omuzlarından sıkıca tutarak alayla yüzüne baktı.

Birden dudakları Elizabeth'in dudaklarına kapandı. Elizabeth bu buz gibi temastan kaçmak istiyordu, ama bir anda bu buz eridi ve her ikisi de alev alev yanmaya başladı. Yves onun dudaklarını aralamaya çalışıyor, dudaklarının teması gittikçe daha baskılı oluyordu. Elizabeth düşmemek için farkında olmadan onun gömleğine sıkıca tutunmuştu. Yves'in parmaklarını vücudunun her yerinde hissediyordu. Göğüslerine dokununca Elizabeth inledi.

Genç adam diğer elini Elizabeth'in arkasında dolaştırdı ve fermuarını açarak parmaklarını çıplak teninde gezdirmeye başladı.

Yves'in parmaklarının çıplak etine dokunmasıyla, Elizabeth bütün düşünme yeteneğini kaybetmişti. Yves'in neden böyle davrandığını yargılayabilecek durumda değildi. Elbisesinin vücudundan kaydığını fark edemedi bile. Ellerini onun ensesine kilitlemiş, bu alev gibi yanan dudaklardan kendini bir türlü alamıyordu. İki yıldan bu yana hiç kimseyle böylesine öpüşmemiş-ti. Uzun süren bu açlıktan sonra ona dokunmak, onun ateşiyle kavrulmak istiyordu. Yves de Lavalle'in kim olduğu umurunda bile değildi...

Titreyen parmaklarıyla gömleğinin düğmelerini açtı ve ellerini onun omuzlarında ve boynunda dolaştırmaya başladı. Yves onu yerden kaldırıp divana yatırmıştı. Elizabeth şok geçiriyormuş gibi gözlerini iyice açtı ve tümüyle çıplak olduğunu dehşetle fark etti. Alev alev yanan yüzünü kaldırıp Yves de Lavalle'a baktı. Genç adam ayakta durmuş, vahşi gözlerle onu izliyor ve bir yandan da gömleğini çıkarıyordu.

İstediğin buydu, değil mi? Beş dakika içinde sana sahip olabilirim.
Herhangi bir erkek de böyle yapabilir işte? Sen herkesin kucağına düşebilecek birisin.

Elizabeth kendinden nefret ediyor ve o anda ölmek istiyordu. Yves de ondan nefret ediyordu ve bu nefretini, onu ne kadar aşağılık gördüğünü gizlemiyordu bile. Kendinden utanarak bakışlarını ondan kaçırdı ve bu sırada Vicky'nin kendisine seslendiğini duydu.

Yves de Lavalle başını pencereye çevirerek bir süre dinledi. Giyin ve buradan çık! Bir daha da buralara gelme!

'DOKUZUNCU Bölüm

Bu olayın üstünden üç gün geçmişti. O sabah güneş içindeki mutfakta kahvaltı ediyorlardı. Elizabeth dalgın bir şekilde gözlerini mutfağın döşemesine vuran ağaç gölgelerinin kıpırtısına dikmişti. Birden Vicky'nin sesini duyup başını kaldırdı.

Bugün Teddy'yle birlikte Angers'e gideceğimizi unuttun mu yoksa?

Ne?

Yine uzaklara dalıp gitti! Uyansana, Liz! Bugün Angers'a gidiyoruz diyorum.

Ben gelmesem olmaz mı? Dün ayaklanma kara sular indi. Etrafı görmekten baygınlık geçiriyorum artık. Bir önceki gün, yine Loire bölgesinin en ünlü şatolarından birine gitmişlerdi. Catherine de Medici'nin ve Diane de Poitiers'nin yaşadığı yerleri görmüşlerdi. Daha sonra da uzun bir süre parkta dolaşmışlar ve bir sandal kiralayarak şatonun önünde akan nehirde gezmişlerdi. Vicky önceleri son derece keyifliydi, ama bir süre sonra kollarının ağrıdığından sızlanmaya başlamıştı. Sonunda kürek çekmek de Elizabeth'e kalmıştı.

Vicky gülmeken kırılıyordu neredeyse. Zavallı, Liz'im benim! Kürek çekmek seni perişan etti, değil mi? Senin bütün sorunun kondisyonunun yerinde olmaması!

Benim bütün sorunum, kız kardeşim! Kayık kiralamak için başımın etini yiyor, ondan sonra da bana kürek çektiriyor!

Fleur hala Elizabeth'i düşünceli bir tavırla süzüyordu. Eğer gerçekten gitmek istemiyorsan, ben de seninle kalıbım, yavrum. Bütün gün yalnız kalmana gönlüm razı gelmez.

Vicky dudaklarını ısırarak telaşla halasına baktı. Elizabeth onun bu haline gülmemek için kendini zor tutuyordu. Kardeşi Teddy'yle yalnız kalmak istemiyordu. Ne zaman yalnız kalsalar aralarında garip bir hava esiyordu. Vicky'nin onunla yalnız kalmamak için özel bir gayret sar-fettiği, Elizabeth'in gözünden kaçmamıştı.

Ne münasebet! Beni hiç merak etme sakın. Bahçede yatıp kitap okurum, müzik dinlerim. Daha yazmam gereken de bir sürü mektubum var. Annemle babam tatilimizin nasıl geçtiğini merak edip duruyorlar.

Fleur hala hala pek tatmin olmamış gibi endişeli gözlerle Elizabeth'i süzüyordu.

Vicky de rahatlamış gibiydi. Kocaman kız o! Hadi, Fleur hala... Sen hala hazırlanmamışsın. Teddy neredeyse gelir. Angers'deki geyikleri görmeyi dört gözle bekliyorum. Onlara yem atmak yasak mı?

Sanmıyorum, yavrum. Ama yanlarına yaklaştırmıyorlar pek.

Vicky ile Fleur hala dışarı çıktılar. Artık konuştuklarını Elizabeth duyamıyordu. Bahçeye bir şezlong çıkarıp ağacın altına yerleştirdi. Yanma da bir sürü kitap bıraktı. Sonra da odasına çıkıp şortuyla askısız bluzunu giydi ve güneş gözlüklerini taktı. Bir süre sonra da Teddy gelmişti. Arabayla uzaklaşırlarken Elizabeth arkalarından uzun uzun el salladı. Zorla tebessüm etmekten yanaklarına bir ağrı saplanmıştı. Kulede Yves de Lavalle'le karşılaştığından bu yana, tam üç günden beri bu haldeydi. Sabah yataktan kalkıp suratına bir gülümseme takıyor, yatana kadar da bunu sürdürmek zorunda kalıyordu.

O gün kuledeyken Vicky'nin sesini duyduğunda ancak divandan kalkıp giyinecek zamanı bulabilmişti. Vicky'nin sesi son derece sinirli çıkıyordu.

Liz? İçeride misin?

Elizabeth titreyen elleriyle saçlarını düzeltip telaşla aşağı koşmuştu. Olanların yüzünden anlaşılmaması için dua ediyor ve Yves de Lavalle' in bir an önce oradan uzaklaşmış olmasını umut ediyordu. Vicky ile Fleur halanın gözleri üzerindeyken bir kez daha onun yüzüne bakabileceğini hiç sanmıyordu. Ama Yves ortalarda görünmüyordu. Elizabeth derin bir soluk alarak gülümsemeye gayret etti. İşe yarar bitkiler buldunuz mu bari?

Neler karıştırıyorsun burada sen?

Kapı açıktı. Ben de çıkıp bir bakayım dedim. Gülümseyerek Teddy'ye gözlerini çevirdi. Bakacak en emin yer olarak Teddy'nin yüzünü bulmuştu. Genç adam, Vicky ile Fleur halanın telaşla Elizabeth'i aramalarını anlayamazdı kuşkusuz. Ellerini cebine sokmuş, merakla kuleye doğru bakıyordu.

Burası da ne böyle?

Vicky onu dinlememişti bile. Telaşla halasına dönerek, Şu anda burada kimse oturuyor mu? diye sordu.

2Hayır. Kapının neden açık olduğunu anlayamadım doğrusu. Kilitli olmalıydı.

Teddy hala kuleyi merakla süzüyordu. Orta çağlardan kalma bir yere benziyor...

Fleur hala açıklama yapmak ihtiyacını hissetmişti. Evet, doğru. Civarda gördüğün şatolardan dört yüzyıl daha eskidir.

Elizabeth titreyen bacaklarıyla onlardan uzaklaştı. Midesi, ani bir kramp girmiş gibi şiddetli bir şekilde ağrıyordu. Şu anda tek istediği şey yalnız kalmaktı. Ama bu imkanı sadece geceleri, odasına çıktığında buluyordu. 0 zaman da düşünemeyecek kadar yorgun oluyor ve huzursuz bir uykuya dalıyordu. Her sabah da sıkmaktan çeneleri ağrıyarak uyanıyordu. Saatler boyunca neşeli görünmekten yorulmuştu artık. Ama durumunu bu kadar başarıyla sakladığı için de, kendi kendisini tebrik ediyordu.

Şezlonga uzanarak güneş gözlüğünü çıkarıp kitabının üzerine bıraktı. Aslında buraya geldiğinden beri rengi daha da koyulaşmıştı. Kolları, bacakları ve yüzü tümüyle güneş

altındaydı. Şu anda fazla sıcak değildi, ama bir süre sonra güneş yağı sürmek zorunda kalacaktı. Şimdilik bir süre böyle tembel tembel yatacak ve sessizliğin tadını çıkaracaktı.

Yves de Lavalle'le aralarında geçenler ne zaman aklına gelse dehşete kapılıyordu. Nasıl böyle bir şeye izin vermişti acaba? Onu tanımıyordu bile. Ondan hoşlanmıyor, hatta korkuyordu. Böyle bir delilik yapmasına ve tüm kontrolünü kaybetmesine yol açan neydi? Kendisine olan saygısını kaybetmiş gibi hissediyordu. Sanki bir anda Damian'm suçladığı kadın olmuştu.

Aklına bir sürü soru geliyor, ama bu sorulardan hiçbirini cevaplayamıyordu. Kendini nasıl da böyle rezil edebilmişti? Kendini bir türlü anlayamıyor, nasıl böyle kolaylıkla elde edilebilir bir kadın haline geldiğine şaşıyordu. Hiç karşı koymadan, üstelik delice bir arzuyla onunla sevişmek istemişti. Bir yabancıyla! Eğer ona aşık filan olsaydı bir dereceye kadar kendini haklı görebilirdi. Ama Yves de Lavalle'den ölesiye korkuyordu. Ne zaman onunla karşılaşsa, ensesindeki tüylerin diken diken olduğunu hissediyor ve dehşete kapılıyordu. Bu buz gibi bakışlı, yakışıklı çehrenin arkasında neler gizli olduğunu bile iniyordu. Tümüyle bir maskeydi yüzündeki ve kendini kontrol etmesini de çok iyi biliyordu.

Bir an gözlerini açarak şaşkın bir ifadeyle masmavi gökyüzüne baktı. Defterdeki resimleri aklına gelmişti. Onların Damian tarafından yapıldığına yemin edebilirdi. Tümüyle onun çizgileriydi... Peki nasıl yapmıştı onları? Kendisini tanıdığında kısa saçlıyken, neden uzun saçlarıyla çizmişti?

Birisi mutlaka büyük bir başarıyla onun tekniğini taklit ediyordu. Kim? Yves de Lavalle mi? Peki neden böyle bir şey yapsmdı? Halasının dediğine göre çok zengin bir adamdı ve kocaman bir şatoyu satın alıp restore ettirecek gücü vardı. Neden Damian'm resimlerini taklit etmek ihtiyacını duysundu?

Teni güneşten iyice gerilmişti, vücudu alev alev yanıyordu. Ayağa kalkarak güneş yağını aldı ve avcuna biraz dökerek bacaklarını ve kollarını yağladı.

Yves de Lavalle'in bu işe kalkışmasının tek nedeni olabilirdi Elizabeth'i aşağılamak ve onu korkutmak! Ama bu, Elizabeth'e çok uzak bir ihtimal olarak geldiği için birden bu düşüncesinden vazgeçti.

Yves de Lavalle'in kaza dolayısıyla bir suçluluk duyduğundan kesinlikle emindi. Sonuçta, Damian ölmüş, o hayatta kalmıştı. Eğer gerçekten Damian'm çok yakın bir arkadaşıysa, bu olay korkunç bir şok olmalıydı. Belki de bu yüzden onun sevdiği yerlerde dolaşarak, sık sık stüdyosuna giderek ve Elizabeth'e düşmanlıkla karışık cinsel bir yaklaşım göstererek ve onun kişiliğine bürünerek, Damian'ı biraz olsun yaşatmak istiyordu. Belki de bu yüzden onun resimlerini taklit etmeye çalışıyordu... Kim bilir?

Elizabeth güneş yağı şişesini sıkıca kapayarak yere koydu. Kendi kendine sakin olmasını söylüyordu, ama kafasının içinde kopan fırtınalar onu son derece rahatsız ediyordu.

Acaba dengesiz olan kendisi miydi? Böyle şeyler düşünmekle delilik mi ediyordu? Tabii bu arada, kendini de suçlu hissettiği gerçeğini kabul ediyordu. Damian'm ölümünü duyduğu günden bu yana kafası karmakarışıktı. Onu sık sık düşlerinde görmesi ve yanındaymış gibi hissetmesi Elizabeth'i dehşete düşürüyordu. Peki, buraya ilk geldiği gece olanlar neydi? Damian diye koşup sarıldığı, öptüğü adam kimdi?

Damian ölmüştü. Artık yoktu. Nehir kenarında olamazdı, onu öpemezdi... Bütün olanları hayal mi ediyordu acaba? Belki o gece sarılıp öptüğü adam da Yves'di. Chantal'in kimseyi

görmediğini söylemesi bu düşüncesini güçlendiriyordu. Demek ki, Chantal de kocasının garip davranışlar içinde olduğunun farkındaydı.

'Birimizden birimiz dengesizlik ediyoruz, ama kim? Yves de Lavaiie mi, yoksa ben mi?' diye düşündü. 'Bütün oianiarı ben mi kafamda yaratıyorum, yoksa Yves de Lavaiie mi?'

Yere doğru eğilerek kitabıyla güneş gözlüğünü aldı ve kendini zorlayarak biraz okumaya çabaladı. Güneş, gittikçe daha da kızgınlaşmaya başlamıştı. Şezlongunu iyice gölgeye çekti ve saatine baktı. Neredeyse öğle olmak üzereydi. Birazdan içeri girip hafif bir yemek hazırlamaya karar verdi. Daha acıkmamıştı, ama biraz peynirle salata yiyebilirdi.

Yarım saat kadar sonra eşyalarını toplayarak içeri girdi. Güneşin altında uzun saatler yattığı için bütün vücudu ağırlaşmış, uykusu gelmişti. Bir duş yaptı ve dizlerine kadar gelen bir tunik giydikten sonra mutfağa indi.

Yemeğini bitirdikten sonra bir kahve yaptı ve bahçeden gelen sesleri dinlemeye başladı. Hava, dışarı çıkılamayacak kadar sıcak olduğu için biraz uyuklamaya karar verdi ve divana uzandı.

Uyandığında epey geç olmuştu. Gölgeler oldukça uzamış ve hava sıcaklığı da biraz azalmıştı. Elizabeth esneyerek yerinden doğruldu. Saat dört olmuştu. Acaba Vicky ile halası ne zaman döneceklerdi? Herhalde öğle yemeklerini orada yemişler ve daha sonra da alışverişe çıkmışlardı. Canı korkunç derecede sıkılıyordu. Kasabaya inip birkaç tane kartpostal almaya karar verdi. Max'e yollamıştı, ama şirketteki birkaç arkadaşa da yollamak gerekiyordu.

Flamboise, tek bir ana caddesi olan, oldukça küçük bir yerdi. Meydanda on altıncı yüzyıldan kalma bir kilisesi vardı. Kilisenin kenarındaki banklarda oturan yaşlılar Elizabeth geçerken tembel tembel başlarını kaldırıp onu süzdüler.

Elizabeth acele etmeden, yavaş yavaş alışverişini tamamladı. Daha sonra meydandaki bulvar kahvesinde oturdu ve buzlu kakao içti. Kakaosunu bitirdikten sonra da firma giderek yeni çıkmış birkaç çeşit ekmek aldı.

Eve dönerken kestirmeden gitmeye karar vermişti. Daracık yola ancak bir araba sığabilirdi. İki yanda oldukça derin inişlerden sonra üzüm bağları uzanıyordu.

Elizabeth bir araba sesi duyduğunda yolun en darlaşan bir yerindeydi. Arkasına baktı ve küçük bir kırmızı arabanın geldiğini gördü. Direksiyonda Chantal de Lavalle vardı ve gözlerinde Elizabeth'i dehşete düşüren koyu bir düşmanlık görülüyordu.

Araba tam üzerine doğru gelmek üzereydi ki, Elizabeth yana atlayacak zamanı ancak bulabildi. Yolun kenarı oldukça derin olduğu için yüzü ve elleri dikenli çalılara takılıp çizilmişti.

ONUNCU 'BÖLÜM

Bir süre titreyerek olduğu yerde yattı. Araba biraz gittikten sonra acı bir fren sesiyle durdu. Kapısı açıldı ve Elizabeth kendisine doğru koşan ayak sesleri duydu.

Elizabeth birden paniğe kapılarak dizleri üzerinde doğrulmaya çabaladı. Chantal üzerine doğru eğilmişti. Rengi kağıt gibi bembeyaz olmuş, her tarafı titriyordu.

Chantal, dehşetle büyümüş gözlerini açarak uzun uzun Fransızca bir şeyler söyledi. Çok hızlı konuştuğu için Elizabeth bir tek kelimesini bile anlayamamıştı.

Bu kadar deh gibi araba sürülür mü? Yol zaten çok dar! Beni ezip geçeceksiniz sandım bir an

Chantal sesinin en yüksek noktasıyla hemen karşı koydu. Hayır! Bilemiyorum neler oldu... Düşünemedim bile... Tabii ki size bir zarar vermek istememiştim. Beni anlıyorsunuz, değil mi?

Aslında Elizabeth onun İngilizcesini de pek iyi anlayamamıştı. Her tarafı titreyerek ayağa kalktı. Birden başı dönmeye başlamıştı. Chantal ağzının içinde hala bir şeyler mırıldanıp duruyordu. Elini uzatarak Elizabeth'in omzuna sarıldı. Yüzünüze bakabilir miyim? Acaba kanıyor mu? Tanrım! Nasıl böyle bir şey yapabildim? Bir yeriniz ağrıyor mu?

Bir şeyim yok. Biraz oturmak istiyorum sadece...

Lütfen arabaya gelin... Chantal ona yardım ederek arabaya doğru götürdü ve ön koltuğa oturttu. Elizabeth öne doğru eğilip yüzünü elleri arasına aldı. Bayılacak gibi hissediyordu kendini. Yaralanmasından çok, kazanın şoku onu altüst etmişti.

Chantal direksiyon başına oturarak arabayı çalıştırdı. Sizi doktora götüreceğim.

Hayır! Doktora filan gitmek istemiyorum. Birazdan iyileşirim. Biraz sarsıldım, hepsi o.

Chantal yan gözle ona bakarak, Emin misiniz diye sordu. Sesinde rahatlamış gibi bir ifade vardı. Bu kazanın duyulmasını istemediği belli oluyordu. Bu kadar tehlikeli araba kullandığı öğrenilirse ehliyetini elinden alabilirlerdi çünkü. Ayrıca ağır bir para cezasına çarptırılabilir, belki birkaç gün de hapis yatardı.

Tabii eminim... Elizabeth birden öne doğru sendeledi.

Chantal hemen arabayı durdurup telaşla ona baktı. Ne oldu?

Elizabeth doğrulmaya gayret ediyordu, ama başı dönüyordu. Bir iki dakikaya kadar bir şeyim kalmaz. Bir an sustu ve gülerek ekledi: Bütün ihtiyacım olan bir bardak içki!

Chantal arabadan çıkarak Elizabeth'in kapısını açtı ve çıkmasına yardım etti. Elizabeth birden nerede olduklarını fark etti. Chantal onu şatoya getirmişti!

Hole girince Elizabeth bir an durdu. Bu yüksek tavanlı hol oldukça soğuk ve rutubetliydi. Yüksek taş duvarlarda ufacık bir ses bile garip yankılar oluşturuyordu. Duvar kenarlarına birkaç eski deri koltuk konmuştu.

Biraz oturmanız gerekiyor. Chantal onu kolundan tutarak yürütmeye başladı. Yan karanlık koridorun köşelerinde örümcek ağları göze çarpıyordu. Herhalde şatonun bu tarafı henüz tamir, edilmemişti.

Şato gerçekten korkunç bir büyüklükteydi. Tavanlar ulaşılamayacak kadar yüksekti ve ayak sesleri taş duvarlarda yankılanıyordu. Pencereler bel hizasından tavana kadar uzanıyordu. Eski tahtadan pancurları ise pencerelerle aynı boyuttaydı. Hafifçe tozlu camlardan, batmak üzere olan güneşin kızıllığı ve göz alabildiğine uzanan yeşil çayırlar hayal meyal görünüyordu. Burası on sekizinci yüzyılın ilk yarısında yapılmıştı ve iki kanattan oluşuyordu. Elizabeth'in tahminine göre şu anda sol kanada doğru yürümekteydiler.

Koridorun iki yanında kocaman kapılı bir sürü odayı geçtiler. Kapıların hepsi kapalıydı. Koridorun yarısına vardıklarında yukarı kata çıkan dar, tahta bir merdivenin önünden geçtiler. Merdivenin alt kısmında eski, tahta bir dolap vardı. Kapaklarının kulpları pirinçtendi. Üzerinde ise kocaman Çin porseleninden bir vazo vardı.

Elizabeth artık iyice kendini kaybetmiş, şaşkın gözlerle nerede olduğunu merak etmeye başlamıştı. Bu sırada bir köşeyi döndüler ve Chantal bir kapıyı açtı. Burası aydınlık ve modem döşenmiş bir banyoydu.

Siz elinizi yüzünüzü yıkarken ben de içkinizi hazırlayayım.

Elizabeth elini yüzünü iyice yıkadı ve saçlarındaki çalıları dikkatle temizledi. Tüniğinin üzerine bulaşmış çamurları sildi ve sonra da banyodan çıkarak karşıdaki odaya girdi. Burası son derece rahat eşyalarla döşenmiş bir odaydı. Yerde güzel halılar ve duvarda da açık renk bir duvar kağıdı vardı. Kocaman pencerelerden içeri güneş giriyordu.

Buyurun. Şöyle oturun lütfen.

Elizabeth, Kraliçe Anne stili bir koltuğa oturdu. Oturma yeri ve sırtı sarı saten brokar kaplıydı. Bu tür koltuklarda insan bir türlü rahat-layamazdı. Dimdik bir şekilde oturmak zorunda kalırdı. Elizabeth de dimdik oturuyordu ister istemez. Tam karşısına gelen pencerelerde ise koltukların kumaşından ağır perdeler asılıydı. Burası kocaman, aydınlık bir odaydı. Duvarlardan birinde büyük bir ayna asılmıştı ve odayı bir misli daha büyütüyordu adeta. Aynanın içinde, kendi solgun yüzü ve pencerenin dışındaki çınar ağacının dalları görünüyordu. Güneş ışığına rağmen, kendini yarı karanlık dar koridorlardaymış gibi hissediyordu. Her şey gibi bu odada da gerçek dışı bir hava vardı.

Bu sırada Chantal, eline bir bardak içki tutuşturdu. Konyak. Umarım seversiniz.

Elizabeth bir yudum aldıktan sonra öksürdü. Konyak boğazında alevden bir iz bırakarak midesine taş gibi oturmuştu. Chantal onu dikkatle izliyordu. Yüzü kağıt gibi bembeyaz, siyah gözlerindeki bakış ise huzursuzdu.

Size çarpmayı bir an bile aklımdan geçilmemiştim...

Ama öyle bir haliniz vardı. Yüzünüz korkunçtu. Atlamadan önce yüzünüzün ifadesi beni korkutmuştu... Elizabeth, bu yüzde gerçekten kötü bir niyet görmüştü. Chantal'in gözlerinde derin bir nefret vardı ve sanki arabayı bir silah olarak kullanarak onun üzerine atılmıştı.

Chantal sinirli parmaklarını uzun saçları arasında gezdirdi. Ve titreyen bir sesle, Sizi birdenbire karşımda görünce çok şaşırmıştım, dedi.

Şaşırmış mıydınız? 'Kızmıştım' deseniz daha doğru olmaz mı?

Hiç de değil!.. Sizi ezmeye çalıştığımı söylemeniz de... yalan! Bir daha bu sözü tekrarlarsanız avukatıma telefon etmek zorunda kalacağım!

Elizabeth konyak bardağını dudaklarına kaldırarak, bir yudum daha içti, içki yine boğazını yakmıştı. Başı dönmeye ve yanakları hafiften kızarmaya başlamıştı.

Benden nefret ediyorsunuz, değil mi? Chantal dudaklarını sımsıkı kapamış ona bakıyordu. Bu soruya cevap vermedi. Elizabeth de ona bakarak bir yudum içki daha içti. Yves'in karısı ondan nefret ediyordu. Adı gibi emindi bundan. Yarım saat önce direksiyon başında oturan Chantel'i görmesine bile gerek yoktu. Yüzde yüz biliyordu artık. Chantal'in üzerine doğru deli gibi araba sürmesine bile artık şaşırmıyordu. Evet, korkmuş, dehşete düşmüş, ama şaşırmamıştı. Birbirlerini topu topu iki kez görmelerine rağmen Chantal'in bakışlarındaki düşmanlığı hissetmişti. Tıpkı Yves gibi Chantal de kendisinden nefret ediyordu Kendi kendine konuşur gibi,

Bir yabancının benden bu denli nefret etmesi için ne yapmış olabilirim? diye mırıldandı.

Chantal'iti gözleri birden garip bir şekilde parlamaya başlamıştı.

Ne mi yaptınız? Ne yaptığınızı ben söyleyeyim. . Damian, kocamın çok yakın arkadaşıydı, biliyor muydunuz? Sizin hakkınızda her şeyi bildiğimizi hiç düşünmediniz mi? Hiç durmadan sizden söz ederdi... Sarhoşken, ya da ayıkken... Siz gittikten sonra ne yapacağını şaşırmıştı. Ama sizin umurunuzda bile değildi, yalan mı? Onu kıskançlıktan çıldırtmıştınız. Sonunda onu mahveden de siz oldunuz! Kazaya sebep de sizsiniz! Onu siz öldürdünüz! Bunu bile bile nasıl kabuslar görmeden uyuyabiliyorsunuz? Ben görüyorum... Çığlık çığlığa uyanıyorum... Alevler... Alevler... Chantal elleriyle yüzünü kapamış, titriyordu.

Elizabeth onun düşmesinden korkarak ayağa fırlayıp Chantal'i yakaladı. Chantal ise onun temasını hissedince Elizabeth'i hırsla itip kendisinden uzaklaş-tırmıştı.

Dokunma bana! Dokunmana tahammül edebileceğimi hiç sanmıyorum!..

Elizabeth'in elleri havada kalmıştı. Gözlerini ondan kaçırarak ne söyleyebileceğini düşündü.

Özür dilerim... Aptalca bir söz söylemişti sonunda. Böyle düşünerek yüzünü buruşturdu. Chantal etrafına bakarak kahkahalarla güldü.

Özür mü? Özür diliyorsun ha? Hey Tanrım! Bütün söyleyeceğin bu mu? Kaza olduğunda kaç yıllık evli olduğumuzu biliyor musun? Bir yıl! Öylesine mutluyduk ki, korkuyordum. Bu kadar büyük bir mutluluğun olamayacağını sanıyordum! Arzuladığımız her şeye sahiptik. Gerçek dışı bir... bir düştü sanki! Bu şatoyu da benim için satın almıştı, bundan haberin var mıydı? Paris'e adeta tapar ve her zaman yaşamak istediği yerin Paris olduğunu söylerdi. Buraya taşınmayı ben istedim! Damian'ı ziyarete geldiğimizde burayı görmüş ve aşık olmuştu. Bir harabeydi o zamanlar. Dökülüyordu... Ama bu kadar çok sevdiğimi görünce Yves hemen satın aldı ve tamir ettirdi. Sanki cennette gibiydik burada!

Elizabeth, dudaklarını ısırarak onu dinliyordu. Huzursuz bir sesle, Yine eski günlere dönebilirsiniz... diye mırıldandı.

Chantal ona büyük bir düşmanlıkla bakıyordu.

Hayır. Bir daha öylesine mutlu olmama imkan yok. Bütün düşlerimizi sen öldürdün!

Daha güçlendiği zaman... Bir gün bu kazayı unutacağından eminim. Kulede Yves de Lavalle'in kendisiyle sevişmeye kalktığını hatırlayarak suçluluk duygusuyla birden kendini hasta gibi hissetmeye başlamıştı. Birbirlerini tanımadıkları bir yana, o an Yves de Lavalle'in evli olduğu aklına bile gelmemişti. Kendisine böylesine dokunmasına izin verdiği için şu anda içi nefret duygusuyla dolmuştu. Kendine lanetler yağdırıp duruyordu. Acaba Chantal anlamış mıydı? Belki de Yves karısına her şeyi söylemişti bile!

Chantal birden kapıya doğru yürüdü ve ardına kadar açtı.

Kendini daha iyi hissediyorsan seni eve götüreyim.

Teşekkür ederim. Elizabeth, onun arkasından, iyice karanlık olmaya başlayan koridorda yürüyordu. Chantal huzursuz adımlarla hızlı hızlı yürümekteydi. Çiçekli elbisesinin içinde o kadar ince ve zarif bir hali vardı ki, bu atmosfer içinde Elizabeth bir an onun hayalet olabileceğini bile düşündü.

Chantal arabayı şatonun yanındaki çınar ağaçlarının altına bırakmıştı. Hiç sesini çıkarmadan direksiyona geçti ve arabayı çalıştırıp Elizabeth'in binmesini bekledi. Hiç durmadan öten ağustosböceklerinin sesi duyuluyordu. Uzaklarda bir yerde bir köpek var gücüyle havlamaktaydı. Chantal farları yakınca bir tavşanın zıplayarak uzaklaştığı görüldü.

Şato iki kişi için fazla büyük değil mi?

Chantal bir an başını çevirip ona baktı. Çenesini meydan okur gibi havaya kaldırmıştı. Bizim hoşumuza gidiyor.

Demek hoşunuza gidiyor? Acaba Yves gerçekten burayı seviyor muydu? Yoksa sadece genç karısını memnun etmek için almış ve sonradan pişman mı olmuştu?

Yves de burayı gerçekten seviyor mu?

Chantai'in gözlerindeki bakış birden sertleşmişti. Bütün yüzü birden gerildi.

Yves hala hasta. Bazen ne söylediğinin ve ne yaptığının farkında olmuyor. Üst üste geçirdiği o ameliyatlar onu çok zayıflattı. Güçlü bir erkek gibi görünüyor, ama... ama pek kendimde değil aslında. Ondan uzak dur! Damian'm ona hatırlatılmasını istemiyorum. Duydun mu beni? Yves'den de, benden de uzak dur! İngiltere'ye dön ve bir daha da buralara gelme!

ON BIRINCI BÖLÜM

O hafta sonu Teddy onları arabasıyla Le Lude'a götürdü. Gezilecek bir sürü tarihi eser ve ünlü şato vardı. Şatolardan biri de küçük köye giden yolun üzerindeki yamaca inşa edilmişti. Sanki masallardaki şatolardan biriydi. Ortaçağda civarı korumak için yapılmıştı. Şu andaki huzur dolu havasını görenler, bir zamanlar burada kanlı savaşların olduğuna adeta inanamazlardı.

Köy ziyaretçilerle dolup taşıyordu. Ama Teddy daha önceden en iyi lokantalardan birinde yemek için masa ayırtmıştı. Şatoyu gezmeye gitmeden önce oturup iyi bir ziyafet çektiler.

Teddy halinden memnun bir tavırla yemek listesini okudu. Buradan gitmeden önce kendime şahane bir Fransız yemeği yemek için söz vermiştim.

Vicky gözlerini yemek listesine dikmiş, hiç konuşmuyordu. Fleur hala telaşla bir Vicky'ye, bir de Teddy'ye bakıp duruyordu. Ne zaman gitmeyi düşünüyorsun?

Gelecek haftanın ortalarında. Ekmeğim tükenmek üzere çünkü!

Fleur hala şaşkınlıkla, Ekmeğin mi? diye sordu.

Param yani...

Yaa...

Vicky hala yemek listesinden başını kaldırmamıştı. Kendini hippi sanıyor. Öğrencilere de onların tarafından olduğunu hissettirmeye bayılır zaten.

Teddy ona doğru bir öpücük yolladı. Yine aramız bugün çok iyi anlaşılan! Ağzından bal akıyor adeta!

Vicky başını kaldırıp Teddy'ye baktı ve bir kahkaha attı. Kusura bakma, ama söylediklerim doğru.

Şimdi ne yiyeceğine karar ver ve çeneni kapa, olur mu, tatlım?

Elizabeth şaşkın bakışlarla Vicky'yi süzüyordu. Teddy ile aralarında ne vardı acaba? Bazı anlarda Vicky'nin, Teddy'ye aşık olduğuna yemin edebilirdi. Bazen de davranışlarına bakıp bu fikrin komik olduğunu düşünüyordu. Tabii ki, ilişkileri kendi üzerine vazife değildi ve Vicky de onun bu ilgisini hoş karşılamazdı. Vicky hiçbir zaman özel hayatı hakkında konuşmaz, Elizabeth de buna saygı gösterirdi. Şu anda her ikisine de bakıyor ve ne hissettiklerini anlamakta güçlük çekiyordu. Ama bir tek şey çok açıkça belliydi. Birbirlerini çekiyorlardı. Elizabeth onları ne zaman yan yana görse, havadaki elektriklenmeyi fark ediyordu.

Harika bir yemekten sonra tatlıdan vazgeçip biraz peynir yediler. Daha sonra da çok lezzetli bir kahve içtiler. Zaman çabucak geçtiği için acele ediyorlardı.

Etrafı dolaştıktan ve şatoları gezdikten sonra hepsi de çok yorulmuşlardı. Eve kadar epey yolları vardı. Elizabeth pencereden bakıyor ve karanlıkta önünden çizgi gibi geçen tarlaları seyrediyordu. Fleur hala uyuklamaktaydı. Elizabeth ön koltuğa bir göz attı. Vicky'nin başı yavaş yavaş kaymış ve Teddy'nin omzunu bulmuştu. Derin derin soluk alıyor, uyuduğu belli oluyordu. Araba trafik ışıklarında durunca Teddy arkaya bakıp Elizabeth'e gülümsedi.

Vicky derin bir uykuya daldı...

Elizabeth başını sallayarak gülümsedi. Teddy çok iyi bir insandı ve Elizabeth de onu çok seviyordu. Ama Vicky'yi incitecek olursa onu param parça edebileceğini hissediyordu. Tabii bu aptalca bir duyguydu. Vicky'yi kendine aşık etmek için Elizabeth'in gördüğü kadarıyla hiçbir şey yapmamıştı. Son derece samimi ve arkadaşçaydı. Hepsi bu. Eğer Vicky kırılırsa Teddy'nin hiçbir suçu olamazdı. Aşk, o kadar aniden oluşan ve o kadar özel bir duyguydu ki, nasıl olup bittiğini kimse anlayamazdı ve taraflardan birini de suçlamaya kimsenin hakkı

yoktu. Her neyse, şu anda Vicky'nin aşık olup olmadığından da emin değildi zaten. Vicky de kendisine bir tek kelime söylemiş değildi. Elizabeth'inki sadece bir tahminden ibaretti ve kuşkusuz yanılmış da olabilirdi. Kişisel ilişkilerdeki gerçeği anlamak çok zordu. Çok bilinmeyenli bir denklem çözmek gibi bir şeydi bu.

Araba Fleur halanın evinin önünde durunca Vicky oturduğu yerde esneyerek uyandı ve gözlerini kırpıştırdı.

Fleur hala da birden gözlerini açmıştı. Geldik mi yoksa?

Elizabeth arabadan inmiş, bacaklarını ovuşturuyordu. Yorgunluktan gözleri yanmaya başlamıştı. Fleur hala da onun yanma gelerek Teddy' ye el salladı. İyi geceler, Teddy. Çok teşekkür ederiz.

Herkes birbiriyle vedalaştıktan sonra Elizabeth kendini hemen odasına attı ve soyunup yatağa girdi Teddy ile Vicky'nin birbirlerine anlamlı bir şekilde bakıp gülümsemelerini adeta kıskanmıştı. Hatırlamak istememesine rağmen, aklına hemen Damian gelmişti. İçi birden acıyla burkuldu. O zaman için Damian'ı terk etmesinin haklı nedenleri olabilirdi, ama şu anda zamanı durdurup eski günlere dönmek için neler vermezdi...

Ama artık böyle bir şeyin imkanı yoktu Damian ölmüştü. Bir daha geri dönemezdi. İçindeki özlemin hiçbir zaman sona ermeyeceğini çok iyi biliyordu. Hiç umut kalmadığını idrak etmek ve onun yerinin hiçbir şekilde doldurulmayacağını bilmek içini yakıyordu. Damian'm öldüğünü duyduğundan beri kendini kilitli bir odaya hapsedilmiş gibi hissediyordu. Kapıları, duvarları yumrukluyor, sessizce haykırıyordu. Delilik olduğunu bile bile birinin kapıyı açmasını umutla bekliyordu. Damian ölmüş olamazdı! Hayır! Onun ölümüne dayanamazdı. Bu çaresizliğinin bir tedavisi olduğundan emindi. Ama bir yolunu bulabilseydi keşke! Onun ölmüş olmasını bir türlü kabul edemiyordu.

Sürekli değişen bir ruh hali vardı. Bir an, kendi kendine mantıklı olmasını öğütlüyor ve Damian'm öldüğünü durmadan tekrarlıyordu. Bir yanlışlık söz konusu olamazdı. Yıpranmış sinirleri bir süre sükûnete kavuşuyor ve sakinleşiyordu. Derken ta içinden bir ses ona işkence eder gibi bazı şeyler fısıldıyordu: 'Damian gerçekten öldü mü? Nasıl olabilir?'

O gece her zaman gördüğü rüyayı bir kez daha görmüştü. Kocaman bir salondaydı. Tanımadığı bir insan kalabalığı vardı. Uzun, karanlık koridorlarda koşup Damian'ı arıyordu. Orada olduğundan emindi. Her köşeden sanki karşısına çıkacakmış gibi geliyordu. Ama ne zaman onu uzaktan görse ve birisi orada olduğunu fısıldasa, Damian'ı elinden kaçırıyordu. Çaresizlik içinde inatla koşuyor, koşuyor, insanların ona baktığını hissediyor, ama hiçbirine aldırmıyordu.

Sonunda onu çok yakınında görüyordu, ama arkası dönüktü. Bir çığlık atarak sevinç içinde. ‘Damian!' diye bağırıyordu.

Damian ona dönmüştü, ama birden yüzü erimeye ve yeni bir yüz oluşmaya başlamıştı. Karşısında duran artık Damian değildi. Yves de Lavalle'di. Bir kahkaha alarak Elizabeth'in koluna yapışmış, üzerine doğru eğilerek Damian'm çok sevdiği bir Fransız halk şarkısını söylemeye başlamıştı.

Elizabeth bir çığlık atarak uyandı ve yatağın içinde oturdu. Ellerini uzatmış, Yves de Lavalle'i itmek için büyük bir çaba harcıyordu.

Odanın içi şafağın ilk ışıklarıyla dolmuştu. Soluk gri bir renkteydi.
Elizabeth ellerini yüzüne kapatarak titremeye başladı.

Bir iki saniye sonra o ıslık sesini yeniden duydu ve damarlarındaki kanın donduğunu hissetti. Hala rüya mı görüyordu yoksa? Titreyen ellerini yüzüne bastırdı. Hayır, tümüyle uyanıktı artık! Ellerini saçlarına kaldırdı ve sertçe çekti. Evet, canı yanmıştı. Kesinlikle rüya filan görmüyordu. Ama hala o ıslık sesini duyuyordu. Hemen yataktan fırlayarak pencereye koştu.

Deli gibi pencereyi açtı ve aşağı eğildi. Bahçe yarı aydınlıkta yavaş yavaş iyice seçilmeye başlamıştı. Nehirden yükselen sis dağılıyor ve yapraklardan sular damlıyordu. Elizabeth gözlerini bütün civarda dolaştırdı. Kimsecikler yoktu. Bütün görebildiği sis ve ıslak ağaçlardı. Ama ıslığı şu anda bile duyabiliyordu. Islık yavaş yavaş uzakta kaybolmaya başlamıştı. Elizabeth uzaklaşan ayak seslerini duyamıyordu.

Buradan geçen Yves miydi yoksa? Ya da yine hayaller görmeye mi başlamıştı?

Gardırobuna koşarak blucinini ve sarı kazağını çıkarıp giydi. Kimseye duyurmamaya gayret ederek evden yavaşça çıktı ve dar patikada yürümeye başladı. Etrafta kimseler yoktu. Civardaki evlerin hiçbirinden ışık bile sızmıyordu. Yorulana kadar yürüdü. Kafası o kadar meşguldü ki, geri dönmeyi akıl bile edemiyordu.

Sis artık iyice dağılmış ve güneş pırıl pırıl parlamaya başlamıştı. Kasabaya vardığında fırıncı, dükkanının kepenklerini açıyordu, İçeriden pişen ekmeklerin mis gibi kokusu geliyordu.

Elizabeth biraz ekmek ve çörek almak üzere fırına girdi ve içerdekileri selamladı.

Eve vardığında Fleur hala kapının önündeydi. Elizabeth'i görünce telaşla ona doğru koştu. Elizabeth! Seni çok merak ettim...

Sabah çok erken uyandım ve kendimi evde duramayacak kadar enerjik hissettiğim için biraz yürüyüş yapmaya karar verdim. Fırından da ekmek ve çörek aldım. Mis gibi kokuyordu.

Fleor hala hala telaşlı gözlerle onu süzüyordu. İyisin, değil mi, canım? Biraz solgun görünüyorsun da...

Elizabeth içinden, 'Hayalet kovalamaya çıktım' diye düşündü, ama bunları halasına anlatamazdı tabii! Biraz başım ağrıyordu. Dün gece epey şarap içmişim. Ama şimdi çok daha iyi. Temiz hava ve yürüyüş iyi geldi.

Bu sırada patikadan gelen bir ses duyunca ikisi de dönüp baktılar Chantal ata binmiş, nehir boyunca gidiyordu. Siyah bir binici kıyafeti giymiş uzun saçlarını arkadan bağlayarak siyah bir kasket takmıştı. Olduğundan çok daha ince ve narin görünüyordu.

Fleur hala tebessümle ona baktı. Günaydın, Chantal!

Chantal atının dizginlerini çekti ve Fleur halayı başıyla selamladı. Buz gibi gözlerle de Elizabeth'e baktı.

Sen hala burada mısın? Tatilin ne zaman bitiyor?

Gelecek hafta.

Fleur hala, Yves nasıl, yavrum? diye sorunca, Chantal gözlerini Elizabeth'den ayırarak yaşlı kadına baktı.

İyi. Biz de yakında güneye doğru bir seyahat yapmaya karar verdik. Bir iki hafta kalacağımızı sanıyorum.

Çok sevindim, yavrum. Güneşli bir yerde dinlenmek Yves'e de çok iyi gelecektir.

Chantal yine hafif bir baş hareketiyle onları selamladıktan sonra atını mahmuzladı ve oradan uzaklaştı.

Elizabeth onun arkasından bakakalmıştı. Bu seyahat konusunu özellikle açtığından edindi. Yves'i buradan kaçırıyordu. Elizabeth'i sık sık görme tehlikesinden uzaklaştırıyordu. Acaba Chantal onu kaybetmekten mi korkuyordu? Birden yanaklarının kıpkırmızı olduğunu fark etti. Chantal'in kendisine kızmakta çok haklı olduğunu biliyordu. O gün kulede olanlardan dolayı Elizabeth kendinden iyice nefret etmeye başlamıştı. Kendisi Yves'in evli olduğunu unutmuştu, ama ya Yves? Kazadan sonra bu genç karı kocanın arasında neler olmuştu? Uzun süren ıstıraplı bir hastane hayatı ona aşkını mı unutturmuştu? Eğer gerçekten böyleyse Chantal'in neden bu kadar öfkeli ve mutsuz olduğunu anlayabilirdi. Kaza olana kadar şatolarında mutlu bir hayat sürmekteydiler. Ama kazadan sonra her şey birden yıkılmıştı. Ölen sadece Damian değildi. Yves de Lavalle'in de evlilik hayatı tehlikeye girmişti. Chantal'in bütün hayatı altüst olmuştu. Bu kadar acımasız bir kadın haline geldiği için onu kimse suçlayamazdı.

Eve doğru yürürlerken, Elizabeth, Chantal evlenmeden önce ne yapıyordu? diye sordu.

Sanırım moda evlerinden birinde çalışıyordu. Modellik mi yapıyordu acaba? Hatırlamıyorum. Neden sordun?

Merak ettim sadece. Şehir hayatından uzakta çok daha mutlu olabilir gibi bir hali var. Sanki buralara ait biri.

Gerçekten de öyledir. Ne kadar güzel ata biniyor, değil mi? Sanki eyerin üzerinde büyümüş! Köpeklerle de arası çok iyi. İnsanın sevdiği ve ait olduğu yerlerde yaşaması ne kadar büyük bir mutluluk! Chantal de bu şatodan başka bir yerde mutlu olamazdı.

Böyle zengin bir adamla evlendiği için de talihli. Acaba Yves'in ailesi, Paris'ten ayrıldıklarında ne düşündüler?

Bir kez onlarla tanışmıştım. Çok hoş insanlar. Ama Chantal onlarla pek iyi anlaşamıyor galiba. Herhalde Yves'in bankayı bırakıp buralara gelmesini hoş karşılamadılar. Yves'in annesi de kazadan sonra bir kalp krizi geçirip öldü. Zavallı kadın!.. Babası da iyice içine kapanık bir hal aldı. Aylardan beri oğlunu ziyarete gelmiyor. Bir ailenin böyle darmadağın olması ne acı!

Yves'den başka çocukları var mıydı?

İki de kızları var. Biri kocasıyla birlikte Afrika'da. Diğer ise Amerika'da. Sanırım hastaneye, Yves'i görmeye gelmişler. Bir tanesi o sıralarda hamileydi. Üstüste bu kötü haberleri alınca az kalsın çocuğunu düşürüyormuş. Ama sonunda bir şey olmadı. Erken doğum yaptı ve çocuğun adını da Yves koydular. Chantal bu duruma pek memnun olmamıştı. O da ilk doğacak oğlunun adını Yves koymak istiyordu çünkü.

Yine de koyabilir aslında. Elizabeth bu sözleri söylerken içinde kıskançlığa benzer garip bir his duydu. Ama Chantal'in bir çocuğu olması düşüncesine neden kıskançlık duyduğunu bir türlü anlayamıyordu. Belki de gıpta ediyordu ona. Şimdi Damian'dan bir çocuğu olsaydı ne kadar mutlu olurdu! Acaba kime benzerdi? Belki de babası gibi siyah saçlı ve iri siyah gözlü olurdu... Birden derin derin içini çekti. Bunları düşünmenin bir anlamı yoktu. Damian hayatta değildi artık. O yüzden Damian'm da çocuğunu düşünmemeliydi.

gün öğleden sonra Vicky ve Teddy'yle birlikte ormanda yürüyüşe çıktı. Teddy hiç bıkmadan her çalıyı dikkatle tetkik ediyordu. Elizabeth, Vicky'nin onu bekleyeceğini düşünerek onlardan biraz uzaklaştı. Arkasına dönüp baktığında birbirlerine çok yaklaşmış olduklarını gördü. Teddy elindeki bir çiçeği Vicky'ye gösteriyor, Vicky de tatlı bir tebessümle onu dinliyordu.

Elizabeth arkasını dönerek onlardan uzaklaştı. Karaçalı gibi aralarına girmek istemiyordu. Hava korkunç sıcaktı. Ağaçların arasından duyulan nehir sanki bir insanın şarkı söylemesini andırır bir sesle akıyordu. Sahile inerek büyük bir söğüt ağacının altına oturdu. Gözlerini kapamış, güneşi yüzünde hissetmenin zevkine kendini kaptırmıştı. Ayağında kısacık bir şort ve üzerinde de askısız bir bluz vardı. Güneşlenmek için oldukça çıplak sayılırdı yani. Açık havada dolaşmak ve güneşlenmek teninin iyice bronzlaşmasına neden olmuştu. New York'a döndüğünde güzel bir tatil geçirdiği için herkes onu kıskanacaktı.

Amerika'ya dönmeden önce annesi ve babasıyla da birkaç gün geçirmek niyetindeydi. Sonra da tatili sona eriyordu. Şu anda New York o kadar uzaklardaydı ki! Şortuyla nehir kenarında oturmuş, suyun sesini dinlerken oralara sanki hiç ulaşamayacakmış gibi geliyordu. Uzaklardan Vicky ile Teddy'nin yavaş yavaş konuştukları duyuluyordu. Gözlerini dikerek söğüt ağaçlarının hafif rüzgarda dalgalanmasını zevkle seyretti.

Bu sırada çok yakınında bir ayak sesi duymuştu. Birinin soluk sesini hissetti. Yüzüne doğru bir şey eğilmiş ve hafifçe dokunmuştu. Elizabeth gözlerini açmadan gülmeye başladı.

Vicky, yapma! Gıdıklanıyorum...

Bir yaprak uzun uzun yüzünde gezindi ve dudaklarının üzerinde dolaştı. Elizabeth uykulu gözlerini ağır ağır açıyordu. İlk önce gökyüzünün derin maviliğini gördü. Bir çiçek kirpiklerine süründüğü için gözlerini kırpıştırarak baktı ve birden karşısında Yves de Lavalle'in yüzünü gördü. Bütün vücudu ani bir şokla kasılmıştı.

Bazıları bu çiçeğe ‘kaplan boğan,'bazıları da 'bıldırcın otu' derler!

Elizabeth öfkeli bir sesle, Bazıları da 'Kurt tuzağı' adını takarlar, diye söylendi.

Elizabeth uzun dallar üzerindeki bu koyu mavi çiçekleri bu isimle tanırdı. Damian'm en sevdiği çiçekti bu. Tam rengini yakalayabilmek amacıyla bir sürü resmini çizmişti. Yazın ormanda yetişirdi ve genellikle ağaç diplerinde bulunurdu.

Çok güzel bir isim... Yves bembeyaz dişlerini göstererek gülümsedi. Gözleri avına atlamayı bekleyen bir kurt gibi parlıyordu.

Zehirli bir çiçek olduğunu da biliyor muydun?

Öldürücüdür de... Yves, simsiyah gözleriyle Elizabeth'in çıplak bacaklarına ve çıplak omuzlarına dikkatle bakıyordu. Yumuşacık bir sesle, Ama çok güzeldir... diye fısıldadı ve çiçeği Elizabeth'in üzerinde dolaştırmaya başladı. Boynundan başlayarak, yarı çıplak göğüslerinde, oradan da okşar gibi bacaklarında gezdirdi.

Elizabeth sinirli bir tavırla elini kaldırarak çiçeği üzerinden itti. Bana dokunma! Karma geri dön. Seni isteyen o, ben değilim!

Yalancı! Yves'in sesi iyice kısık çıkıyordu, ama yüzünde ani bir ifade de belirmişti. Şaşkınlık olabilir miydi bu? Ya da kuşku? Elizabeth hangisi olduğunu çıkaramıyordu.

Sen evlisin ve evli bir erkekle de ilişkiye girmeye hiç niyetim yok. Zaten karın oldukça mutsuz bir insan. Haksız da değil hani. Ona gerçekten acıyorum.

Chantal'in bu işle hiçbir ilgisi yok! Yves birden öfkelenmişti. Yanaklarına doğru hafif bir kızıllığın yayıldığı görülüyordu.

Senin karın o! Zaten çekmediği kalmamış, bir de ben başına bela olmak istemiyorum! Elizabeth birden ayağa fırladı, ama Yves onu kollarından yakalayarak kendine döndürdü ve gözlerinin içine baktı.

Sanki Elizabeth'i suçluyormuş gibi bir sesle, Seni bir türlü aklımdan çıkaramıyorum, diye bağırdı.

O zaman düşünmemeye çalış! Elizabeth gözlerini kaçırmaktan korktuğu için ona bakıyordu. Onu gözaltında tutmak ve her hareketini kontrol edebilmek istiyordu.

Damian'a gerçekten aşık miydin? Yoksa Damian'm aşkı tek taraflı mıydı?

Elizabeth'in içi ıstırapla burkuldu. Ona aşıktım!..

Yves kaşlarını çatmış, delici bakışlarını onun gözlerinin içine dikmişti. O zaman neden...

Damian'm kıskançlığıyla yaşayamayacak bir hale gelmiştim! Mantıksız bir kıskançlık gösteriyordu. Kıskanmasını gerektirecek hiçbir hareket yapmadım. Hayatımda ondan başka bir erkek yoktu. Tabii kafasının içinde yarattıkları dışında... Bir erkekten bile söz edemez hale gelmiştim. Sinirinden küplere biniyordu. Bu hale artık dayanamıyordum, beni korkutuyordu. Elizabeth kısık bir sesle hızlı hızlı konuşuyordu. Söylediklerine Yves'in de inanmasını istiyordu. Damian'm kendisini kötülemesinin hiçbir anlamı olmadığını anlamasını istiyordu.

Sanki herkesten uzak bir dağın tepesinde yaşıyordu ve diğer insanların onun soluduğu havayı almasına imkan yoktu. Örneğin ben!.. Ciğerlerimde Damian'm havasını taşıyamıyordum. Sarhoş gibiydim ve kafam karmakarışıktı. Bu da beni korkutuyordu kuşkusuz!

Ben de seni görünce aynen böyle oluyorum işte

Hayır!

Ama Yves'in onu dinlediği yoktu. Gözlerini Elizabeth'in dudaklarına dikmiş, derin derin soluk alıyordu. Elizabeth birden kendi soluklarının da hızlandığım hissetti. Ani bir heyecanla midesi düğümlenir gibi olmuştu.

Titrek bir sesle, Hayır!.. diye tekrarladı ve ondan kurtulmak için çabalamaya başladı. Yves onu sımsıkı tutarak sıcak çimenlerin üzerine yatırmıştı. Elizabeth, onun dudaklarından kaçabilmek amacıyla başını deli gibi iki yana sallıyordu. Yves, üzerine yatmış, bütün ağırlığıyla onu eziyordu adeta. Elizabeth'in yerinden bile kıpırdamasına imkan yoktu.

Seni istiyorum... Tanrım! Seni o kadar çok istiyorum ki!.. Yves dudaklarının arasından hafif bir sesle mırıldanıyordu. Elizabeth çığlık atmak için dudaklarını aralamıştı ki, Yves birden başını eğerek onun dudaklarını örttü. Elizabeth damarlarındaki tüm kanın tutuştuğunu hissediyor, bütün vücudu alev alev yanıyordu. Istırapla inleyerek dudaklarını daha da araladı. Gözlerini sımsıkı yumdu ve kollarını deli gibi onun boynuna doladı. Yves'in vücudunun her zerresini duymak istiyordu. Onun ağırlığını duymak öylesine bir zevk veriyordu ki, adeta soluğunun kesildiğini hissediyordu. Sanki boğulmak üzere gibiydi. Son kez de bunları hissetmişti, ama o zaman düşünebilmek yeteneğini de kaybetmişti. Bütün duygularından arınmış bir hayvan gibiydi o gün. Aslında Yves'i o kadar az tanıyordu ki! Hakkında öğrendikleri ise hiç de hoş şeyler değildi. Ama şu andaki duyguları bir anda oluşuvermişti. Sanki kuru otların aniden alev alması gibi... Bu duygusunu çok iyi tanımlıyordu ve kendinden nefret etmesine rağmen, elinden de bir şey gelmiyordu.

Yves evli bir erkekti ve Elizabeth'i arzulamasına rağmen, ondan nefret ediyordu. Elizabeth, nefretle arzunun aynı çatı altında pekala da yaşayabileceğinin farkındaydı. O da Yves'i vahşice bir arzuyla istiyor ve bütün vücudu alev alev yanarak titriyordu. Yves de aynı kendisi gibi titriyordu. Dudaklarını Elizabeth'in boynunda gezdiriyor ve yanan yüzünü onun yüzünde dolaştırıyordu.

Ellerini deli gibi Elizabeth'in vücudunda gezdirdi. Sana sahip olmalıyım. Yoksa aklımı kaçıracağım... Senin ne kadar ahlaksız bir cadı olduğunu biliyorum! Ama kancana takıldım bir kere... Ne gündüz, ne gece...

Seni aklımdan bir türlü çıkaramıyorum!

Elizabeth birden ani bir şok geçiriyormuş gibi vücudunun kaskatı kesildiğini hissetti. Ne dedin? diye fısıldadı, ama Yves onu dinlemiyordu bile. Başını Elizabeth'in göğüsleri arasına sokmuş, inliyordu. Yves'in söyledikleri birden aklını başından almış, başı dönmeye başlamıştı. Bu sözler... Bu ses...

'Neler oluyor bana böyle? Yine bir kabus mu görüyorum yoksa?' diye düşündü. İki yıl önce Damian da ona aynı şeyleri söylemişti. Kelimesi kelimesine... Hem de aynı sesle... Yves, bir elini şortunun fermuarına götürmüş, onu deliler gibi öpüyordu. Elizabeth'in aniden buz gibi olduğunun farkında bile değildi. Elizabeth birden onu iterek ayağa fırladı.

Neden bana böyle davranıyorsun? Yoksa bir çeşit işkence mi bu? Belki de beni deli etmeye uğraşıyorsundur? Ama başaramayacaksın! Onun için boşuna uğraşma... Ne yapmaya çalıştığının farkındayım, ama işe yaramayacak!

Yves ayağa kalkmış, gözlerini ona dikmişti. Yüzünde hiçbir ifade yoktu. Elizabeth, bembeyaz bir yüzle, dudakları titreyerek bir süre ona baktı.

Sen Damian değilsin! Beni delirtmeyi amaçlıyordun, değil mi? Neler yaptığını fark etmeyeceğimi mi sandın? Onun sevdiği şarkıyı ıslıkla çalmak, resim tekniğini taklit etmek, onun konuştuğu gibi konuşmak...

Elizabeth başını eğip yattığı yerdeki çimenlere baktı. Koyu mavi çiçek orada duruyordu. Altında kaldığı için ezilmiş, şekli bozulmuştu. Yerden çiçeği aldı ve var gücüyle nehre doğru fırlattı. Çiçek suya düşer düşmez akıntının gücüyle hemen uzaklaşmaya başlamıştı.

Damian'm bu çiçeği sevdiğini biliyordun! Durmadan resmini çizerdi. Yıllardır onun en iyi arkadaşı olduğun için her şeyini biliyordun.
Sen hayatta kaldığın ve Damian da öldüğü için suçluluk duyuyorsun. Bu suçu da tek başına yüklenemiyorsun, değil mi? Bu yüzden de suçu paylaşacak başka birini arıyorsun. Buna en uygun düşen kişi de benim tabii... Kendini cezalandıramadığın için beni cezalandırmak işine geliyor. Ayrıca benim hakkımda Damian'm anlattıklarından sonra da bu cezayı yüzde yüz hak eder biri haline geliyorum. Beni korkutmanın yollarını bulmak herhalde senin için güç olmadı. Akıllıca birtakım oyunlar tertipledin. Nehirden çıkarken benim resmimi çizmek filan gibi... Basit bir resmi taklit etmek sana basit geldi herhalde? Onun nasıl çalıştığını, neler düşündüğünü, nasıl konuştuğunu çok iyi biliyordun. Benimle nasıl konuştuğunu da sana anlattı mı yoksa? Başka neler söyledi?

Elizabeth birden sustu. Soluk soluğa kalmış, yanakları kızarmıştı. Acaba Damian nasıl seviştiklerini de ona anlatmış mıydı? Neler fısıldadığını, onu nasıl öptüğünü ve nerelerini okşadığını söylemiş miydi?

İki sevgili arasında geçen birtakım özel şeyler bir başkasına anlatılamazdı. Acaba Damian bunları nasıl söylemişti? Nasıl söyleyebilirdi?

Bu sırada her ikisi de konuşma ve gülüşme sesleri duydular. Birkaç metre ötede yürüyenlerin sesleri onlara kadar geliyordu.

Yves ne yapacağını bilemiyormuş gibi pantolonuna yapışan çimenleri silkelemeye başladı Bir an Elizabeth'e vahşi gözlerini dikip baktı ve hemen ortadan kayboldu.

Vicky soluk soluğa ağaçların arasından görünmüştü.

Neyse buradasın... Birden nerelere kayboldun? Biz ormanda seni arayıp dururken, sen burada sakin sakin güneş banyosu mu yapıyordun yoksa? Bütün suratım çizik içinde kaldı. Nerelere girdim, bir bilsen!

Teddy kendini tutamayarak güldü.

Şu kadınlar neden her şeyi abartırlar acaba?

Bu sözlerden sonra da uzun bir söz düellosuna giriştiler. Elizabeth yeniden çimenlerin üzerine ne yatmış ve gözlerini kapamıştı, Teddyy'le sözde kavga eden Vicky'nin sesinde mutluluk pırıltıları oynaşıyordu. Elizabeth onları dinliyor ve bir an önce New York'un karmaşasına dönmeyi özlüyordu. O gürültülü caddelerin seline kendini kaptırmayı ve kendini biraz olsun unutmayı istiyordu.

ON İKİNCİ 'BÖLÜM

Ertesi akşam Fleur hala arkadaşlarını yemeğe çağırmıştı. Bahçede soğuk büfe hazırlamışlardı. 0 güne kadar Vicky ve Elizabeth, halalarının birkaç tane arkadaşını tanımışlardı. Çoğunlukla alışveriş ederken rastlaşıyorlar ve ayaküstü sohbet ediyorlardı.

Elizabeth, halasına bakarak, Arkadaşlarınla sık sık buluşuyor musun? diye merakla sordu.

Yazın pek olmuyor, ama kışın sürekli olarak birbirimize çaya veya yemeğe gideriz. Kocam öldükten sonra bu toplantılar benim için pek kolay olmuyor tabii. Herkes karı koca olduğu için ben genellikle tek başıma kalıyorum. Hatta birkaç kez... Fleur hala gülümseyerek sustu. Vicky hemen neler döndüğünü anlamış gibi sırıtarak halasına bakıyordu.

Birileriyle aranı bulmaya mı kalktılar yoksa?

Onun gibi bir şey işte...

Bütün uygun bekarları seninle tanıştırmaya kalktılar, ama senin de onları bir dövmediğin kaldı, değil mi?

Fleur hala yüzünü buruşturdu. Edepsize bak. O sivri dilini bir gün keseceğim, bilmiş olasın. Aslında siz de buradayken bir parti verip bütün arkadaşlarımı davet etmek istiyordum.

Vicky ellerini çırptı. Harika! Partilere bayılırım ben!..

Teddy de partiye davetliydi. Fransa'daki son gecesiydi ve çok fazla kalamayacağını, ertesi gün çok erken kalkıp yola çıkacağı için erkenden yatması gerektiğini söylemişti.

O sabah Elizabeth mutfakta kahvaltı ediyordu. Vicky henüz kalkmamıştı. Tatil günlerinde neredeyse öğleye kadar uyuyordu. Bu sırada telefon çaldı. Fleur hala koşup telefonu açtı ve birkaç dakika sonra asık suratla mutfağa geldi.

Telefon eden Chantal'di. Bu gece gelemeyeceklermiş.

Elizabeth birden kaskatı olmuştu. Onları davet ettiğinden haberim yoktu.

Sana söylemedim mi? Haa, sahi! Aslında gelmelerini beklemiyordum, ama nezaketten bir kere söyledim işte, Chantal'den telefon gelince de pek şaşılmadım doğrusu. Telefonda sesi bir garip geliyordu. Ya soğuk algınlığı filan vardı, ya da ağlıyordu.

Elizabeth başını kaldırmadı, ama yanaklarının kıpkırmızı olduğunun farkındaydı. Birden kendi kendine kızdı. Bir an önce buralardan gitmesi hepsi için daha iyi olacaktı. Chantal de Lavalle' m mutsuz olmasını istemiyor ve kocasıyla da bir ilişkiye girmeyi hiç arzu etmiyordu. Halası gözlerindeki suçluluk duygusunu anlamasın diye başını hala önüne eğmiş oturuyordu.

Birkaç hafta güneşin altında hiçbir şey düşünmeden tembellik etmek umarım ikisine de iyi gelecek.

Elizabeth kahve fincanını dikkatle masaya bıraktı. Güneşin altındamı?

Güneye gidiyorlar ya! Chantal söylemişti. Hatırlamadın mı?

Haa, evet... Demek gidiyorlar, öyle mi?

Evet. Bugün gidiyorlarmış. Fleur hala yerinden kalkarak kahvaltı masasını toplamaya başladı. Tabakları musluğun içine koyarak sıcak suyu açtı. Chantal'in dediğine göre, dün gece

Yves aniden gitmeye karar vermiş. Birden Chantal'in aklına bize davetli oldukları gelmiş. Sabah ersenden kalkıp bavullarını hazırlamışlar. Yves fikrini değiştirmeden bir an önce gitmek istiyormuş... Çok garip bir adam aslında. Bu kaza onlar için çok acı oldu. Yves hiçbir zaman eskisi gibi olamadı. 0 günden bu yana da Yves'de bir gariplik var. Sanki her şeyin yabancısı gibi... Onu kazadan önce bir tanısaydın! O kadar çok değişti ki! Böyle bir olaydan sonra insanlara neler olabileceğini kimse kestiremiyor.

Elizabeth saatine bir göz attı. Saat epey geç olmuş. Vicky bütün gün uyumayacak herhalde! Gidip onu kaldırayım. Akşam için yapılması gereken bir sürü iş var. O da yardım etsin biraz. Elizabeth çabucak mutfaktan çıkarak, üst kata koştu, ama Vicky'nin odasına gitmedi. Doğruca odasına girdi ve ayakta bir süre durarak derin derin soluk aldı. Sonunda Yves gidiyor ve Elizabeth de ondan kurtuluyordu. Ama içinde bir burukluk, garip bir boşluk hissediyordu. Fleur hala bir şeyler anlamadan buradan bir an önce gitmeliydi. Gözünden hiçbir şey kaçmazdı çünkü. Kaç kez kendisini düşünceli gözlerle izlerken yakalamıştı halasını

Fleur hala, Yves'deki değişikliği bile fark etmişti. Hatta Chantal'in düşmanlık dolu davranışı bile dikkatli bakışlarından kaçmamıştı. Bu düşmanlığının nedenini anlamak için de Yves'le Elizabeth'i beraber görmesi yeterdi. Hatta partide konuşurken bile görse hemen notunu verirdi. Sonra da vardığı sonuçtan dehşete düşebilirdi. Fleur hala oldukça eski kafalıydı. Eğer yeğeninin evli bir erkekle ilişki kurduğunu sanırsa hayatının sonu filan olurdu bu herhalde. Elizabeth de her zaman evli bir erkekle ilgilenme-meye özen gösterirdi. Yves'le aralarında geçenler ise onu dehşete düşürüyordu. Buna izin verdiği için kendinden nefret ediyordu. Ama onunla ne zaman birlikte olsa kendini tanıyamayacak bir davranış içine giriyordu. Eğer koşullar daha farklı olsaydı kendini Yves'e aşık olmuş sanabilirdi. Ama durum çok farklıydı.

Elizabeth neler hissettiğini bir türlü anlayamıyordu. Bildiği tek şey Yves'in onu adeta hipnotize ettiğiydi. Kendisine ne zaman baksa, ne zaman dokunsa, kafası bulutlanıyor, kendini iyice güçsüz hissediyordu.

Yves'le ilk karşılaştıklarında, son derece resmi ve soğuk bir adamdı. Elizabeth neler olduğunu anlayamadan bu kişiliği yavaş yavaş değişmiş ve maskesinin altından bir başka Damian belirmişti. Ona Damian'm dokunduğu gibi dokunuyor ve aynı sözleri, aynı ifadeyle söylüyordu. Elizabeth hakkında bütün bunları nereden öğrenmişti? Ona ulaşmayı nereden biliyordu? Kuşkusuz hepsini Damian'dan öğrenmişti. Başka nasıl olabilirdi? Herkese delilik gibi gelebilirdi, ama Damian'm hala ona ulaşmak istediğini ve bunun için de Yves'i kullandığını düşünmekten kendini alamıyordu Elizabeth.

Acaba Yves de, Damian'm kurbanlarından biri miydi? Belki de Yves, gerçekten neler yaptığının farkında değildi. Nehir kenarında onu suçlayıcı bir sürü söz ederken sarsılmış bir hali vardı. Taş kesilmiş, Elizabeth'i dinliyordu. Onun hiçbir sözüne itiraz bile etmemiş, gözlerini ona dikip dikkatle dinlemişti. Acaba bu yüzden mi apar topar seyahate çıkmayı kabul etmişti? Birdenbire neler olup bittiğinin farkına vardığı için mi kaçmak istemişti? Acaba Damian onu da mı etkisi altına almayı başarmıştı?

Hiç kuşkusuz bu fikri inanılır gibi değildi. Böyle bir şeye inandığı için onu delilikle itham edenleri suçlayamazdı. Ama bütün dağılmış parçaları bir araya getirip bir bütün oluşturmaya çalıştığında başka bir sonuç aklına gelmiyordu. Henüz delirmediğinden de kesinlikle emindi.

Bazı olayların tümüyle gerçek olduğundan hiçbir kuşkusu yoktu. Birinin o resimleri yaparken Damian'm tekniğini kullandığı açıktı. Bu Yves'den başka kim olabilirdi? Biri

Damian'm en sevdiği şarkıyı ıslıkla çalıyordu. Yine bu ıslığı Yves'in çaldığını görmüştü. Yves'in sesi elleri ona sürekli Damlanı hatırlatıyordu. Vücudu onun dokunuşlarımı tanıyor ve sakın bir kafayla yaptığı her türlü uyarıya rağmen, ona ateşle karşılık veriyordu.

Gözlerini kapadığı zaman ise ona dokunan kişinin Damian olduğuna yemin edebilirdi. Ama gözlerini açtığında karşısında Yves'i buluyor ve bu da onu şaşırtıyor, üstelik garip bir şekilde korkutuyordu.

Önceleri Yves'in kasıtlı olarak böyle davrandığını düşünmüş ve Damian gibi davranarak kendisini cezalandırmak istediğini sanmıştı. Ama Yves'in duyguları gittikçe daha güçleniyordu. Bu cezalandırma yavaş yavaş gerçeğe dönmek üzere gibiydi.

Elizabeth titreyerek ellerini yüzüne kapadı. Delilikten başka bir şey değildi bu. Böyle aptalca şeyler düşünecek kadar gerçeklerden uzaklaşıyor muydu? Damian artık yaşamıyordu. Hayalet denen şeye de inanmıyordu. Damian nasıl Yves'in vücudunu ele geçirebilir, kendisine onun gözleriyle bakabilir ve onun elleriyle dokunabilirdi?

Yüksek sesle, Hayaletlere inanmıyorum. Dünya yüzünde öyle bir şey yoktur! diye söylendi. Ama sesinin titremesini de engelleyemi-yordu.

Ben de hayalet denen şeye inanmam! Elizabeth bu sesi duyunca birden yerinden zıpladı ve telaşla arkasını döndü. Vicky, gecelikle ve çıplak ayaklarla kapıda durmuş, ona bakıyordu. Yanakları pembe pembe olmuş, uzun sarı saçları karmakarışık bir hal almıştı. Ama gözlerinde telaşlı bir bakış vardı.

Kendi kendine konuşmak iyiye işaret değildir. Hala hayaletler görüyorsun, değil mi, Liz? Belki de buralara gelmekle hata yaptık. Sana Damian'ı hatırlatan o kadar çok şey var ki!

Elizabeth kendini zorlayarak gülümsedi. Ben de şimdi gelip seni uyandıracaktım. Fleur halanın partisinin başarılı olmasını istiyorsak, gidip alışveriş yapmamız gerekiyor.

Vicky onun sözlerine aldırmadı bile. Eve dönmek istiyor musun, Liz? Eğer her baktığın yerde Damian'ı görmek sana ıstırap veriyorsa, hemen yarın yola çıkar, birkaç gün de Paris'te kalırız. Ne dersin?

Elizabeth bir an tereddüt etti. Fleur hala ne der, bilmem ki...

O da senin haline çok üzülüyor, Liz.

Elizabeth kaşlarını çatarak ona baktı. Sahi mi? Bunu duyduğuma çok üzüldüm, Vicky. İkiniz yalnız kalınca benden mi söz ediyorsunuz yoksa?

Saçmalama! Sen bile gün geçtikçe hayalete benzemeye başladın. Teddy de ne kadar sessiz olduğunu fark etti. Yanımızda olduğun anlarda bile bizden o kadar uzaktasın ki.

Bak buna şaşırdım işte...

Vicky gözlerini kocaman açarak ona baktı. Neye şaşırdın?

Teddy'nin gözü senden başkasını görüyor mu?

Vicky kıpkırmızı olmuştu. Şimdi iyice saçmalamaya başladın işte!

İkinizin de bulutların üzerinde uçtuğu kimin gözünden kaçabilir!

Vicky telaşla karşı koydu. Sana daha önce de söyledim. Yıllardan beri biriyle çıkıyor Teddy. Benim hayatta olduğumun farkında bile değil.

Ben durumu pek öyle görmüyorum. Onunla karşılaştığımızdan beri peşimizden ayrılmıyor. Bütün merakı etraftaki bitkilerin fotoğraflarını çekip notlar almak değil herhalde. Gerçekten bu kadar meraklı olabilir, ama buraya her gün gelmesinin nedeni o değil!

Vicky sanki birden rahatlamış gibiydi. Omuzlarını silkerek, mutlu bir tebessümle Elizabeth e baktı. Evet, benden biraz hoşlanıyor galiba...

Elizabeth kahkahalarla gülmeye başlamıştı. Bu kadar mütevazi olma canım!..

Mütevazi mi? Aylardan beri beni fark etmesi için neler yaptığımı biliyor musun sen? Kitap rafları arasından, dükkan kapılarından, sıra altlarından fırlayıp, önüne çıkmaktan bir hal oldum. Ama baktım ki hiçbir faydası olmuyor, ben de vazgeçtim. Yani, tam da vazgeçtim sayılmaz... Vicky gülümseyerek utangaç bakışlarını ona çevirdi.

Bu yüzden mi Fransa'ya gelmek istedin yoksa? Onun Loire bölgesine geleceğini biliyor muydun? Vicky'nin masum bir ifadeyle gözlerini yere indirdiğini görünce gülmeye başladı. Demek böyle ha... Onunla karşılaşmak umuduyla buralara kadar geldin! Onunla karşılaş-masaydık, belki de kamp kurduğu yerlerde biraz gezintiye çıkardın?

Savaşta ve aşkta elinden geleni ardına koymayacaksın. Aslında ona aşık olmadığından emindim. Eğer öyle olsaydı şimdiye kadar çoktan evlenirdi. Onları birçok kereler gözledim ve aralarındaki ilişkinin bir alışkanlık haline geldiğine karar verdim. Sen de bilirsin ya, biriyle çıkmaya başlarsın, sonra da alışkanlık haline geldiği için hiç fark etmeden bu ilişkiyi sürdürüp durursun. Bu, biraz da televizyon seyretmeye benziyor. Seyrettiğin program seni hiç sarmadığı halde, aptalca bir alışkanlıkla yerinden kalkıp kapatmayı aklına bile getirmezsin. Teddy'nin durumu da aynen böyle işte! O kızla çıkmak aptalca bir alışkanlık haline gelmiş Teddy'de. Onu nasıl uyandıracağımı bir türlü bilemiyordum.

Ve şimdi de gözleri faltaşı gibi açıldı öyle mi?

Vicky sırıttı. Son günlerde sık sık beni görmeye geldi, ama Teddy fazla dinamik bir insan sayılmaz. Son derece durmuş oturmuş, sakin ve sabırlı biridir ve her işi de programlanmıştır. Kendimi onun alışkanlıkları arasına yerleştirmem gerekiyor. Eğer onu biraz olsun tanıyorsam, her şeyde olduğu gibi bunda da acele etmeyeceğinden yüzde yüz eminim. Emeğimin meyvelerini ancak aylar sonra toplayabilirim. Vicky birden susup üzgün gözlerle Elizabeth'e baktı. Farkında mısın, yine aşnı şeyi yaptın?

Ne yaptım?

Konuyu büyük bir ustalıkla çevirdin. Konuşmaya başladığımızda esas konu şendin. Sonunda söz dönüp dolaşıp Teddy'yle bana geldi.

Hadi git, bir banyo yap ve üzerine bir şeyler giy. Alışverişe gideceğiz.

Vicky çaresiz kalmış gibi ellerini havaya kaldırdı. Peki, peki... Nasıl istersen öyle olsun. Eğer burada kalmak istiyorsan kalırız. Ama etrafta bir hayalet gibi dolaşmanı görmek beni çok üzüyor!

Vicky sözünü bitirir bitirmez odadan çıkıp gitmişti. Elizabeth pencereye doğru yürüdü ve bir süre dışarısını seyretti. Kocaman beyaz bulutlar gökyüzünde hızla akıp gidiyordu.

Hayalet gibi ha? Gerçekten de bir hayalet gibi mi dolaşıp duruyordu? Bir hayaletin tutsağı olduğu demek bu kadar belli oluyordu? 'Keşke buraya hiç gelmeseydim! Neden Max'in evinde o resmi gördüm sanki? Hatta o partiye gitmeseydim, şu anda Damian'm öldüğünden haberim bile olmayacaktı. Üstelik şu anda New York'ta olacaktım,' diye düşünüyordu. Damian'm ölmüş olduğunu kendi kendine defalarca tekrarlıyordu, ama gerçekten buna inanıyor muydu acaba? Biri öldüğü halde onun yaşadığını düşünmek nasıl olabilirdi? Eğer beyninin bir köşesine yerleşmişse, bu da bir çeşit yaşam tarzı sayılabilir miydi?

Hadi, geliyor musun?

Vicky'nin sesi onu birden harekete geçirmişti. Arkasını dönüp şaşkınlıkla Vicky'ye baktı.

Ne kadar çabuk hazırlandın!

Vicky, giyinmiş, saçlarını taramış ve hafifçe yüzünü pudralamıştı. Yine kilometrelerce uzaktaydın. Her anını düşünmekle geçiriyorsun. Senin de sorunun bu!

Elizabeth, Vicky'nin arkasından merdivenlerden inerken, onun ne kadar haklı olduğunu düşünüyordu. Herhalde uzun bir süreden beri odasında pencereden bakıyor ve Damian'ı düşünüyordu. İnsanın bedenini terk edip düşünceleriyle başka yerlere gitmesi gerçekten endişe verici bir olaydı. Buna hiçbir çare bulamıyor, kendi beynini bile kontrol altına alamıyordu. İnsan hayatını idare ettiğini düşünürken birden artık patronun değiştiğini fark ediveriyor, ama ne ya da kim olduğunu bir türlü bulamıyordu... Elizabeth bunun ne denli dehşet verici bir olgu olduğunu şimdi şimdi anlıyordu.

Vicky ile birlikte alışveriş yaptıktan sonra Fleur halaya yemek pişirmesinde yardım ettiler. Bütün bir öğleden sonra çalışıp çabalayıp bir sürü yemek hazırlamışlardı.

Teddy gelir gelmez sofranın içine düşecekmiş gibi yemeklere baktı. Gözleri faltaşı gibi açılmıştı. Harika şeyler hazırlamışsınız. İnsan hangisinden başlayacağını bilemiyor...

Vicky onu kolundan tutarak uzaklaştırdı. Böyle gidersen çok yakında göbek bağlayacaksın. Hadi gel de, sandalyeleri, bahçeye taşıyalım. Tanrıya şükürler olsun ki, yağmur filan yağmıyor. Dün gece yatmadan önce hava güzel olsun diye durmadan dualar ettim.

Duaların kabul oldu galiba! Teddy başını kaldırıp mavi göğe baktı. Güneş yavaş yavaş ormanın arkasında kaybolmaya ve ortalığı kırmızı bir ışığa boğmaya başlamıştı. Gökyüzünde hiçbir bulut kalmamış ve gündüz ki boğucu sıcaklık azalmıştı.

Fleur hala onların arkasından baktı ve memnuniyetle gülümsedi. En sonunda Vicky de aşık oldu. Aşkın gizli tutulamaması ne kadar garip aslmda... Adeta gözlerini Teddy'den ayıramıyor, değil mi?

Bu sırada kapı zili çalınca Elizabeth kendini tutamayarak güldü. Senin konuklar damlamaya başladı bile!

Fleur hala birden telaşlanarak önlüğünü çıkarmaya çalıştı.

Telaşlanmana gerek yok, Fleur hala. Kapıyı ben açarım.

Fleur hala önlüğünü çıkarmış ve üzerine çeki düzen vermek için holdeki aynaya koşmuştu. Elizabeth yüzüne nazik bir tebessüm oturtarak kapıya koştu ve açtı. Karşısında duran adamı görünce tebessümü dudaklarında donup kalmıştı.

Merhaba! Beni gördüğüme şaşırdın mı?

Max... Max! Gözlerime inanamıyorum... Ne işin var senin burada? Elizabeth şaşkın gözlerle Max'e bakıyordu. Onu göreceğini hiç aklına getirmediği için gerçekten çok şaşırmıştı. Üstelik, kocaman vücuduyla ve kızılımsı saçlarıyla Fransa'da çoktandır görmeyi unuttuğu bir tipti. Elizabeth'in şaşırmasından çok hoşlanmıştı anlaşılan. Kahverengi gözlerinin içi gülüyordu. Elindeki bavulun her tarafı Amerika etiketleriyle doluydu. Üzerindeki gömlek ise son derece şıktı ve çok pahalı olduğu da ilk bakışta anlaşılıyordu.

Eee... Beni içeri almayacak mısın?

Ne münasebet! Gel içeri.2 Elizabeth bir adım geri çekilerek ona yol verdi. Bu sırada mutfak kapısında Fleur hala gözükmüştü. Çok şaşırdığı her halinden belli oluyordu.

Elizabeth yanakları kızarmış bir halde kekeleyerek onları birbirine tanıştırdı. „Max benim patronum, Fleur hala... Avrupa'da olduğundan haberim bile yoktu... Loire'a geleceği aklınım ucundan geçmezdi.

Max her ikisini de meraklı gözlerle süzdü. Umarım bir işinizi filan engellemiyorum. Her ikiniz de çok şıksınız. Bir yere mi gidiyordunuz yoksa?

Fleur hala hemen atıldı. Bir parti veriyorduk. Siz de kalmaz mısınız? Çok resmi bir şey değil aslında. Birkaç arkadaş çağırdık ve soğuk bir büfe hazırladık. Bize katılırsanız çok seviniriz.

Teşekkür ederim, ama kıyafetim parti için pek uygun değil.

Elizabeth gülümseyerek ona baktı. Çok şıksın, ama kompliman yapmamızı bekliyorsun herhalde!

Benim kusuruma bakmazsınız, değil mi? Daha yapacak bir sürü işim var. Elizabeth, Mr. Adams'a bir içki hazırlamayı unutma.

Elizabeth, Max'i oturma odasına götürdü ve viski şişesini eline aldı. Viskiyi tercih edersin, değil mi?

Tabii! Beni bu kadar iyi tanıyan bir kadının varlığından ürküyorum doğrusu!

Elizabeth bardağa bir parmak kadar viski ve üzerine de soda koydu. Burada ne işin var. Max? Seni gördüğüme çok sevindim gerçekten, ama Fransa'da ne yapıyorsun?

Yolladığın kartpostal...

Elizabeth şaşkınlıkla ona baktı. Kartpostal mı?

Cebir problemleri çözmekte çok ustayımdır ben. Bana yolladığın kartpostalı Flamboise denen bir yerden postalamışsın. Daha önce bu yerin ismini duyduğumdan yüzde yüz emindim. Birkaç saat düşündükten sonra nereden duyduğumu hatırladım. Flamboise, Damian Hayes'in oturduğu yerin adıydı.

Elizabeth yüzünün kıpkırmızı olduğunu fark ediyordu. Gözlerini yere indirerek, Yaaa... diye mırıldandı.

Daha sonra da, o tabloyu evimde görür görmez aniden bir tatile çıkma hevesine kapıldın. 0 gece garip bir şeylerin döndüğünü fark etmiştim zaten. Partiye ilk geldiğinde neşeden pırıl pırıl parlıyordun, ama aniden bayılacak gibi bir hal aldın ve eve dönmek istedin. Bundan sonraki adımın ise Avrupa'ya giden bir uçağa binmek olmuştu. Senin kartı aldıktan ve Damian Hayes'le, Fransa seyahatini de bir araya koyduktan sonra iyice bir düşünmeye başladım.

Evet, anlıyorum... Evet, buraya Damian için geldim. Birbirimizi yıllardan beri tanıyorduk. Öldüğünü duyunca da adeta şok geçirdim. Ayrıca buraya halamı görmeye ve biraz da güneşlenmeye geldim.2 Elizabeth kaşlarını çatarak bir an düşündü. Buranın adresini nasıl buldun, kuzum?

Annenleri telefonla aradım ve Fransa'ya gideceğimi, sana da uğrayıp bir merhaba demek istediğimi söyledim. Bu kadar basit işte!

Ama neden?..

Seni neden görmeye geldim, öyle mi? İyi olup olmadığını merak etmiştim. Gelecek yılın desenleri için sana ne kadar ihtiyacım olduğunu biliyorum. Benim en kıymetli varlığımsın sen. Daha doğrusu sana yardımcı olmaya geldim.

Elizabeth kısık bir sesle, İyiyim ben... Bir şeyim yok! diye karşı koydu. Oldukça da duygulanmıştı. Max'in sadece bir işadamı gibi davranmasına ve sadece kendini düşündüğü için konuya el atmış gibi görünmesine rağmen, onun gerçek yüzünü biliyordu.

Max ona dikkatle bakarak homurdandı. Bana böyle davranmana gerek yok, canım. Bütün dünyanın başına yıkılmış gibi bir halde olduğunu anlamam için yüzüne bir kez bakmam yeterli. Bu Hayes denen adam eski bir göz ağrısı, öyle mi?

Benimle dalga geçme, Max!

Demek öyle! Ben de doğru tahmin etmişim. Bu kadar çok üzülüyorsan, bunun bir tek çaresi var. Ne olduğunu da biliyorsun, değil mi?

Elizabeth gözlerinin içi gülerek ana baktı. Sen söyle bakalim...Nasıl olsa söyleyeceğinden eminim çünkü!

Çalışmak! Kafandan eski günlerin anılarını silebilmek için en iyi çare çalışmaktır. New York'a geri dön. Oraya aitsin sen... Ve soluğun kesilene kadar da çalış...

Elizabeth kahkahalarla gülmeye başlamıştı. Sen harika bir adamsın, Max! Dünyada bir eşin daha yok. Bencilliğinle iyilik yapma güdünü o kadar iyi birleştirmişsin ki!

Max yerinden kalkarak kendine bir viski daha doldurdu. Ama haklıyım, değil mi?

Elizabeth derin bir soluk aldı. Evet, Max! Haklı olduğunu domuz gibi biliyorsun sen de!..

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Max birkaç gün daha Fransa'da kalmaya karar vermişti ve Elizabeth'in kendisine bütün Loire bölgesini gezdirmesini ısrarla, istemişti. Max, yaptığı her ne olursa olsun, kendini büyük bir ciddiyetle o işe verirdi. Şu anda da turist olmaya karar vermişti. Bu da demekti ki, kaldığı üç beş gün içinde nehir üzerindeki bütün şatoları tarihleriyle birlikte öğrenecekti.

Max, Fleur halanın partisinde tam anlamıyla günün adamı olmuştu. Özellikle çoğunluğu oluşturan orta yaşın üzerindeki hanımlar ona bayılmışlardı adeta. Max de onlara karşı bütün cazibesini kullanıyordu. Elizabeth oturduğu köşeden Max'in yaşlı hanımlara komplimanlar yaptığını ve durmadan şarap taşıdığını görüyordu. Fransızcası çok azdı. Hiç pratiği olmadığı için de kitaptan öğrendiği gibi konuşuyor ve herkesi güldürüyordu. Küçük gramer kitabını da her zaman yanında taşıyordu. Arada bir gizli bir köşeye çekiliyor ve küçük kitabını açıp konuklara arkasını dönerek okuyordu. Elizabeth bu küçük kitabı gittikçe daha çok merak etmeye başlamıştı.

Teddy ile Vicky sürekli olarak çalışıyorlar, ellerinde tabaklarla konuklara servis yapıyorlardı. Hava oldukça durgun ve sıcaktı. Ufacık bir esinti bile yoktu. Duyulan tek gürültü ağustosböceklerinin hiç durmadan ötmeleriydi. Hava karardıkça davetsiz konuklar da bahçeye doluşmaya başladı. Sivrisinekler adeta herkese savaş açmışlardı

Fleur hala elini kolunu sallayarak konuklara döndü. Sanırım içeri girsek, hepimiz çok daha rahat edeceğiz. Burada ışık yandıkça sivrisineklerden kurtuluş yok!

Bir süre sonra da zaten konuklar yavaş yavaş dağılmaya başlamıştı. Bu civarda bütün insanlar erkenden evlerine çekilir ve saat gece yansını bulmadan da herkes yatardı. Konuklar dağıldıktan sonra ortalıkta boş içki şişeleri ve kirli tabaklar yığınlar halinde dağılmış duruyordu.

Son konuk da gittikten sonra Fleur hala esneyerek, Hiçbir şeye dokunmayın. Yarın sabah toparlarız, dedi. Max saatler önce partiden ayrılmıştı. Flamboise'den birkaç kilometre ötede küçük bir otelde kalıyordu. Erken yatıp, ertesi sabah da erkenden kalkıp etrafı dolaşmak istediği için partiden ilk ayrılanlardan biriydi. Gitmeden önce de Elizabeth'i kenara çekmiş ve Yarın sabah erkenden gelip seni alacağım. Öğle yemeğini dışarıda yer ve birkaç tane de şato gezeriz,demişti.

Birkaç tane mi? Max, aralarında kilometrelerce yol var! Birinden ötekine arabayla gitmek saatler sürer!

Max yüzünü buruşturarak Elizabeth'e bakmıştı. Neyse, bakarız... Hazır buralara kadar gelmişken mümkün olduğu kadar çok yer görmek istiyorum. Bir daha Loire'a yolum nereden düşecek!

lEizabeth ertesi sabah erkenden kalktı ve mutfağa indi. Fleur hala
bulaşık yıkıyordu. Vicky'yle ben hepsini yıkardık... dedi. Neden bu kadar erken kalktın?

Ben çabucak hallederim. Taze kahve yaptım. Biraz sonra da köye inip taze çörek alacağım.

Elizabeth hemen atıldı. Ben giderim, Fleur hala! Halasının karşı koymalarına aldırmadan dışarı fırladı. Dışarıda pırıl pırıl bir hava vardı.
Güneş yeni yükselmeye başlamış ve ağaçları tatlı bir altın rengine bürümüştü.

Elizabeth bomboş sokaklarda arabayı hızla kullanarak fırının önünde durdu ve bir sürü çörek ve ekmek aldıktan sonra aynı hızla eve döndü. Vicky kalkmış, halasına yardım ediyordu.

Vicky'yle birlikte kahvaltı ettiler ve bir önceki gecenin dedikodusunu yaptılar. Vicky bir an telaşla saatine baktı. Sekiz buçuk olmuş bile! Teddy şu anda Calais yolundadır. Güneş doğmadan yola çıkacaktı.

Dün geceki partiden memnun kalmış gibi bir hali vardı, değil mi?

Dünyanın şeyini yedi. Dün gece hazımsızlık çekmediyse iyidir! Sen bugün ne yapıyorsun?

Elizabeth içini çekti. Max civardaki şatoları görmek istiyor. Onu gezdireceğim. Sen de gelmek ister misin?

Vicky ellerini başının üzerine kaldırıp tembel tembel gerindi. Hayır, sağ ol! Artık şato görmekten içime fenalık geldi. Bu günden sonra güneşin altında tembel tembel yatacağım. Bu kadar kültür bana yeter!

Yarım saat kadar sonra Max geldi ve Fleur halaya kocaman bir buket çiçek getirdi. Dün geceyi hayatım boyunca unutamayacağım, madame! Artık gerçek Fransız yemeklerinin ne demek olduğunu çok iyi biliyorum. Dün geceki büfe harika bir şeydi!

Fleur hala kızararak teşekkür etti ve çiçekler Max'in elinden alarak vazoya koymaya gitti. Max bir anda bütün varlığıyla evi doldurmuştu sanki. Güçlü kişiliği herkesi silip bir kenara atıyordu. Elizabeth, gitmeye hazırlanırlarken halasının rahatladığını sezer gibi olmuştu.
Max'in yanında civardaki şatoları anlatan ve resimler olan kocaman bir kitap vardı. Kiraladığı arabayı çalıştırmadan önce kitabı Elizabeth'in eline tutuşturdu.

Öncelikle gezmek istediklerim hakkında epey bilgi edindim.

Max bir yandan arabayı kullanıyor, bir yandan da Elizabeth'e New York dedikoduları anlatıp onu güldürüyordu. Anlattığı şey fazla komik değilse, Max genellikle kendisinden bir sürü şeyler katardı. Anlattığı hikayeye de Elizabeth inanmaz gözlerle bakınca bir kahkaha koyuverdi.

Annemin mezarı üzerine yemin ederim ki, doğruyu söylüyorum!

Max! Annen hala yaşıyor ve hatırladığıma göre de, sen dahil hepimizden çok daha canlı!

Sahi ya! Haa, bu arada sana da sevgilerini yolladı, ama bir hayli de endişeliydi. Fransa'ya, senin yanma gideceğimi söylediğim zaman ne dedi biliyor musun? 'Neden onu kovalayıp duruyorsun, Maxie? Yeniden evlenecek kadar budala değilsindir umarım! Nafaka olarak

dünyanın servetini ödediğin yetmedi mi?' Ne dersin buna? Max gözlerinde muzip pırıltılarla yan yan Elizabeth'e bakıyordu.

Elizabeth gülmesini gizleyerek, Peki sen ne dedin? diye sordu.

Kendi işine bakmasını söyledim. Ama bu sözüme hiç aldırmadığına kalıbımı basarım!

Max, onun bütün işi sensin! Elizabeth, Max' in annesine her zaman hayranlık duymuştu. Zaman zaman kendisini güldürmesine rağmen onu çok severdi. Ufak tefek ve bütün dünyayı kendisi idare ediyormuş gibi bir havası olan bir kadındı.

Ama aklına sakın bir şeyler gelmesin ha! Buraya sadece iş için geldim!

Elizabeth gülmemek için kendini zor tutuyordu. Tabii, Max. Biliyorum!

Ama yine de merak etmekten kendimi alamıyorum. Neden buralara kadar geldin? Şu Damian Hayes denen herifle oldukça ciddi ilişkiler içinde miydiniz?

Evet...

Nasıl biriydi? Max'in insanlara duyduğu merak sonsuzdu. Hele yeni biriyle tanıştı mı, onun hakkında her şeyi öğrenene kadar didik didik ederdi.

Elizabeth derin bir soluk alarak sinirli hareketlerle saçlarını düzeltti. Nereden başlayacağımı bilemiyorum... Çok yetenekli bir ressamdı...

Onu biliyoruz! Buraya gelmeden önce bu konuda epey bilgi sahibi oldum, merak etme! Onun gerçek kişiliğini öğrenmek istiyorum ben! Ressamlığını filan boşver şimdi!

Çok karmaşık bir kişiliği vardı aslında. Tatlı, küstah, sevimli, haşin... Bütün gün sana onu anlatsam bile, hakkında yeterince bilgi sahibi olamazsın.

Hala ona tutkunsun, değil mi, canım?

Elizabeth hafifçe başını salladı ve pencereden yolun iki kenarında uzanan üzüm bağlarını seyretmeye başladı.

Max elini direksiyondan çekerek Elizabeth'in elini sıkıca tuttu. Çok üzgünüm, yavrum. Senin için çok zor olmalı. Yakında unutursun filan gibi sözler söylemeyeceğim, emin ol. Bir süre daha üzülmene göz yumacağım.

Elizabeth kısık bir sesle güldü. Sanki büyük bir savaş verecekmişim gibi konuşuyorsun.

Böyle olması daha iyi. Eski karım da beni aniden terk ettiği zaman böyle olmuştum. Hala bile zaman zaman yüreğim sızlar!

Elizabeth bir süre hiç sesini çıkarmadaaı pencereden dışarısını seyretti. Sonra aniden, Max hayaletlere inanır mısın? diye sordu.

Max, kaşlarını çatarak ona baktı. Hayaletlere mi? Benimle dalga mı geçiyorsun sen?

Elizabeth telaşla başını iki yana salladı.

Hayır, Elizabeth. Hayaletlere inanmam. Sadece çalışmaya inanırım ben ve senin de bir an önce New York'a dönmende yarar görürüm. Hem de çok çabuk!

Sunu izleyen iki gün içinde Elizabeth neredeyse bütün günlerini Max'le geçirmişti. 0 şatodan, bu şatoya koşturuyorlar ve bahçelerinde uzun yürüyüşler yapıyorlar. Max çocukça bir memnuniyetle listesindeki şatoları birer birer siliyor, ev ödevini yapan bir lise öğrencisine benziyordu. Yorulmak nedir bilmiyordu. Her yaptığı işe kendini o kadar iyi verebiliyordu ki! İş hayatında bu kadar başarılı olmasının da nedeni buydu zaten.

Hava çok güzel gidiyordu. Sıcak olmasına rağmen, hafif hafif esen rüzgar, bu sıcağı dayanılmaz olmaktan çıkarıyordu. Vicky her gün bikinisini giyiyor, eline de güneş yağı şişesini, dergi ve kitaplarını alarak bahçeye yayılıyordu. Elizabeth'in onu gıptayla seyretmesine de gülüp duruyordu.

Elizabeth, şatoları gezmekten yorgun düştüğünden yakındıkça Vicky de gülerek, Ne yapalım, senin arkadaşın! diyordu.

Arkadaşım değil, patronum! Eğer arkadaşım olsaydı söylemediğimi bırakmazdım. Ama işini sürdürmek istiyorsan, Max'e hiçbir şey söylemeyeceksin.

Kocaman bir ayıya benziyor, ama çok da sevimli bir adam.

Sevimli mi? Onun ne vahşi bir yaratık olduğundan haberin yok senin! Tanrıya şükür ki yarın gidiyor. Benim de dinlenmek için iki günüm daha kalıyor. Sonra da yola çıkarız.

Max, Fleur halayla birlikte mutfakta bazı Fransız soslarının nasıl yapılacağını öğreniyordu. Elizabeth, onun homurdanır gibi söylendiğini ta bahçeden duyuyordu. Peki, onu da öğrendim. Ya sonra?

Fleur halanın sesi ise iyice sıkıntılı çıkıyordu. Sonra mı? Sonrası yok işte! Artık salataya dökmeye hazır hale geldi...

2Yaa, öyle mi? Bu kadar basitmiş ha? Sanki sosun bu kadar basit oluşundan hayal kırıklığına uğramış gibiydi.

Fleur hala alınmış gibi bir sesle, Ama doğru dürüst hazırlamazsan, hiç de lezzetli olmaz, diye söylendi.

Elizabeth, Vicky'yle birden göz göze gelince deminden beri tutmaya çalıştığı kahkahasını koyuverdi. Bu sırada kapının çalındığı duyulmuştu. Max sanki kendi evindeymiş gibi rahatlıkla, Ben açıyorum, diye seslendi.

Ön kapı açılmış ve bazı mırıltılar duyulmaya başlamıştı. Bir süre sonra Max içeri seslendi,

Liz! Gel, canım. Biri seni görmek istiyor!

Elizabeth kaşlarını çatarak küçük hole çıktı ve Yves de Lavalle'le burun buruna geldi. Max, meraklı gözlerle onu süzüp duruyordu.

Elizabeth birden yerinde taş kesilmiş gibi kalakalmıştı. Haa, sen miydin?

Elizabeth'in telaşlı ses tonuna Max hemen dönüp baktı.

Yves de Lavalle, Seninle konuşmak istiyorum, diye mırıldanmıştı.

Çok işim var!

Max'in bakışları merakla bir ona, bir diğerine çevriliyordu. Yves, öne doğru bir adım atınca Max kocaman vücuduyla hemen aralarına girdi. Herhangi bir tehlikeye karşı Elizabeth'i hemen korumaya hazır gibiydi.

Max, homurtuya benzer bir sesle, Meşgul olduğunu söyledi ya... Duymadın mı?

Yves ona yüzünü buruşturarak baktı. Çekil yolumdan!

Max bacaklarını açmış, omuzlarını da dikleştirmişti. Kapı hemen arkanızda, mister! Bu hanım meşgul olduğunu söyledi!

Onunla konuşmadan hiçbir yere gitmiyorum. Yves sakin bir sesle konuşuyordu, ama ne kadar kararlı olduğu belliydi.

Elizabeth, Max'in onunla dövüşmesinden korktu bir an. Yapabilirdi de! Oldukça sert koşullar altında bir çocukluk geçirmiş ve hiçbir zaman da kavgadan kaçmamıştı. Çok fazla da iri yarı olduğu için Yves'e vurursa canını çok yakabilir, hatta bir yerini bile kırabilirdi.

Tamam, Max. Onunla konuşacağım. Beş dakika izin ver.

Max kaşlarını çatıp bir süre onu izledi. Eminmisin?

Evet. Bu odaya gelir misin, lütfen?

Max elini yelpaze gibi açarak Yves'in suratına doğru tuttu. Beş dakika sonra içeri geleceğim. Bilmiş olasın!

Yves buz gibi bakışlarla bir an onu süzdü ve hiçbir şey söylemeden sanki Max ortada yokmuş gibi yürüyüp geçti. Max bu davranıştan hoşlanmamış gibi birden yüzü kıpkırmızı oldu ve anlaşılmaz bir şeyler homurdanmaya başladı. Elizabeth parmaklarının ucunda yükselerek Max'i yanağından hafifçe öptü.

Merak etme. Hiçbir sorun çıkmayacak. Daha sonra da Yves'in arkasından oturma odasına girdi. Vicky kanepede ayaklarını altına toplamış oturuyordu. Elizabeth'i bekleyen Yves'e gözlerini dikmiş merakla bakıyordu.

Elizabeth, Vicky... Biraz izin verir misin?.. diye mırıldandı.

Vicky hiç istemeyerek yerinden kalkmıştı. Suratını buruşturarak odadan çıkınca Yves arkasından kapıyı sıkıca kapadı. Elizabeth ne yapacağımı bilemiyormuş gibi bir an etrafına bakındı ve oturmaya karar vererek Yves'den uzakta bir sandalyeye çöktü

Karınla güneye bir yerlere gittiğini sanıyordum.

Yves birden yüzünü ona döndü. Üzerinde çok şık gri bir takım elbise ve mavi çizgili gömlek vardı. Saçlarını itinayla taramıştı, yüzü ise her zamankinden daha solgundu. Yine kendinden son derece emin bir hali vardı. Elizabeth onun yüzüne bakarken bu maskeyi zaman zaman indirdiğine şu anda inanamıyordu.

Aralarında uzun bir sessizlik hüküm sürmekteydi. Elizabeth sabırla onun ne söyleyebileceğini bekliyordu. Uzun bir süre daha bekledikten sonra Yves ansızın onu dehşete düşüren bir şey söyledi:

Chantal benim karım değil!

Elizabeth bir an yanlış bir şey duyduğunu sanmıştı. Yves'in yüzüne bakarak, Ama... ama... diye kekeledi.

Chantal şu anda güney Fransa'da bir yerlerde herhalde. İki gün önce onu son gördüğümde Paris'teydi.

Elizabeth gözlerini fal taşı gibi açmış ona bakıyordu. Yves'in nelerden söz ettiğini bir türlü anlayamamıştı.

Chantal... Ne demek oluyor bu? Karın değil mi?...

Bu adam herhalde tümüyle aklını filan kaçırmıştı. Acaba Chantal'le hiç evlenmediklerini mi söylemek istiyordu? Ama bu doğru olamazdı... Eğer evli olmasaydılar, bütün köy şimdiye kadar çoktan duyardı. Özellikle küçük yerlerde kimse bir sırrını uzun süre saklayamazdı.

Yves gözlerini ona dikmiş, ısrarla bakıyordu. Elizabeth... Sana anlatacak o kadar çok şey var ki! Nereden başlayacağımı bir türlü bilemiyorum... Delice bir şey...

Acaba Yves boşanmaya mı karar vermişti? Kaşlarını çatarak yerinden kalktı ve huzursuz adımlarla pencereye doğru yürüdü

Ben, Yves de Lavalle değilim!

Yves'in bakışlarında garip bir şekilde yalvaran bir ifade belirmişti. Aslında söylemek istediklerimi yanlış ifade ettim. Şöyle söylemem gerekirdi: Ben Chantal'in kocası değilim.

Elizabeth yanında duran sandalyeye tutunmak ihtiyacını duydu. Bütün vücudu kaskatı kesilmişti. Kafası deli gibi çalışıyor, aklından bir sürü soru geçiyordu. Bir şey söyleyecekmiş gibi ağzını açtı, ama, Ne? diye ancak fısıldayabildi.

Elizabeth yüzündeki bütün kanın çekildiğini hissediyordu. Birden öfkeyle sarsıldı. 0 kadar sinirlenmişti ki, net olarak düşünemiyor, ağzını açıp doğru dürüst tek kelime bile edemiyordu. Kırık dökük cümlelerle kekelemeye başladı: Tanrım! Sakın... sana inanmamı mı bekliyorsun... Hiçbir şey duymak istemiyorum...

Yves birden onun yanma gelerek oturduğu sandalyeye doğru eğildi. Sakin ol, sevgilim!

Bana 'sevgilim' diyemezsin! Sakın bir daha o sözcüğü kullanma!

Ama biliyorsun...

Elizabeth bağırarak onun sözünü kesti. Bildiğim bir tek şey var! Beni delirtmeye çalışıyorsun sen! Söylediklerin... imaların... bazı hareketlerin... Niyetinin ne olduğunu biliyorum, ama sana izin vermeyeceğim! Senin, gibi deli olmayacağım! Çık git buradan! Seni artık dinlemek istemiyorum... Elizabeth ellerini yüzüne kapamıştı. Bütün vücudu titriyordu.

Elizabeth'in hırsla karşı koymasına rağmen Yves zorla ellerini yüzünden indirdi. Gözlerini onun yüzüne dikerek yavaş bir sesle, Ama beni ilk gördüğün anda tanımıştın, değil mi? Buraya ilk geldiğin gece? diye mırıldandı.

Elizabeth bir an kalbinin durur gibi olduğunu hissetmişti. Yeniden çarpmaya başladığında sanki kulaklarında atıyordu.

Yüzüne dikilen kuyu gibi karanlık gözlere uzun bir süre baktı.

Hayır! Öldü o! Sen Damian değilsin... Sen Yves de Lavalle'sin!

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Benim Damian. olduğumu biliyorsun. Hemen de anlamıştın, değil mi? Kollarıma atılarak bana 'Damian!' diye seslendin. Ö an senin kim olduğunu anlayamamıştım. Karanlıkta yüzünü iyi göremiyordum. Ama bana ismimle hitabedince birden kafamda şimşekler çaktı sanki.

0 akşam kendimde değildim. Ne yaptığımın farkında olamadım herhalde!

Hayır, farkındaydın. Nasıl fark ettiğini de Tanrı bilir... Kadınlık içgüdüsü herhalde. Bu içgüdülerinizle de bir daha asla alay etmeyeceğim! Genç adamın gözlerinde bir an muzip bir bakış parıldadı, ama Elizabeth ona gülümsememişti bile. Belki de şu anda kendisiyle alay ediyordu. Oysa durumunda alay edilecek bir hal yoktu.

Chantal de bu işin içinde mi? Yoksa bu planı ikiniz mi hazırladınız? Kim bilir ne kadar eğleneceksiniz, değil mi? Elizabeth bu sözleri özellikle büyük bir öfkeyle söylemişti. Ne kadar sinirli olduğunu anlamasını istiyordu. Başarılı da oldu.

Genç adamın yüzü bir an karardı ve Elizabeth'i omuzlarında tutup sert bir şekilde sarstı. Daha sonra da ona sımsıkı sarıldı. Elizabeth onun öpüşlerine bir kez daha dayanamayacağını hissediyordu. Kendisini her öpüşünde ondan nefret ediyor, karşı koymaya çalışıyor, ama her seferinde de sonradan kendisini dehşete düşürecek denli ateşle ona karşılık verdiğini fark ediyordu. Başını iki yana şiddetle sallayarak ondan kaçmaya çalıştı. Sanki kendisini öpmesini bekliyor gibi şiddetle titriyordu. Oysa çığlık çığlığa bağırabilirdi. Max hemen içeri gelir ve kızgın bir boğa gibi onun üzerine atılırdı. Ama Elizabeth bir kavga çıkmasını istemiyordu. Utanç verici bir sahne olurdu herhalde. Yves de Lavalle tehlikeli bir adamdı. Hiçbir zaman ne yapacağı kestirilemiyordu. Ayrıca Max'in ve Fleur halanın neler olup bittiğini öğrenmesi de Elizabeth'i utançtan öldürebilirdi. Gözlerindeki o nefret dolu bakışlara dayanamazdı.

Genç adamın kolları iyice çemberini daraltmış ve Elizabeth'i sımsıkı göğsüne bastırmıştı, ama öpmeye kalkışmıyordu. Yves'in, her hareketini gözlediğinin farkındaydı. Bu da ona korku veriyor, şiddetle titremesine neden oluyordu. Birden bu titremenin şekil değiştirdiğini ve garip bir arzunun bütün benliğini sardığını nefretle fark etti. Fakat Yves ona bu kadar sıkı sarılmışken yerinden bile kıpırdayamıyordu. Soluk alamıyordu. Soluk alamıyormuş gibi ağzını açtı. Gırtlağı kupkuru kesilmiş, alnında boncuk boncuk terler belirmişti.

Bu sırada kulağının dibinde, Kimim ben? diye bir fısıltı duydu.

Elizabeth ağzını açıp tek kelime söyleyemiyor, bu soruya ne cevap vereceğini bilemiyordu. Kendi duygularıyla savaşmaktan yorgun düşmüştü. Beyni sürekli olarak uyarı sinyalleri gönderiyor, ama artık vücudu bu sinyalleri dinlemiyordu. Bir alevin etkisiyle eridiğini hissediyor, gözlerini sımsıkı yumup ona dudaklarını uzatmak istiyordu. Yves başını eğip ona baktı. Gözleri vahşi bir hayvanınki gibi pırıl pırıl parlıyor, Elizabeth'i hipnotize ediyordu. Yves birden başını eğerek Elizabeth'in çaresizlikle uzattığı dudaldarına kapandı.

Elizabeth, kollarını onun boynuna dolamış, büyük bir özlemle dudaklarını aralamıştı. Artık onun kim olduğu ve neden kendisine böylesine sarıldığının hiç önemi yoktu. Onun kolları arasında olmanın dışında bütün dünya gözlerinin önünden silinmişti.

Yves başını kaldırdığında, Elizabeth bayılacak gibiydi. Gözlerini sımsıkı yummuştu. Genç adam yeniden, Kimim ben? diye fısıldadı. Elizabeth bu kez berelenmiş dudakları arasından onun ismini mırıldanmıştı

Yüksek sesle söyle!

Elizabeth, Damian... diye soludu ve birden gözlerini açarak onu kendisinden telaşla uzaklaştırdı. Başını deli gibi iki yana sallıyordu.

Hayır! Beni aldattın... Ne yapmaya çalıştığının farkında değil miyim sanıyorsun? Kafamı karmakarışık ettin. Ne söylediğimin farkında değilim!..

Genç adam onu yeniden sandalyeye iterek oturttu. Bir sandalye de kendisi çekerek yanma geldi ve iyice Elizabeth'e sokuldu.

Seninle konuşmaya gelmeden önce iyice emin olmam gerekiyordu... Bana öyle bakıp durma, Liz! İkimizin de aklı başında Tanrıya şükür! Doğrusu gerçeği hemen anlayamadım. Yavaş yavaş kafamda oluştu. Bir bilmecenin parçalarını yavaş yavaş yerine oturtur gibi... İlk önceleri aklımı kaçırıyorum sandım. Asabi bir buhran geçiriyorum diye düşündüm, ama nasıl düşünürsem düşüneyim gerçek ortadaydı. Ben, Damian Hayes'tim!

Hayır! Durmadan bunu söylüyorsun! Damian olsan herkes anlayamaz mıydı sanki? Yüzünün de onunkiyle hiçbir benzerliği yok. Bir ayna al da bak!

Bakmadığımı mı sanıyorsun?

Tabii Yves de Lavalle'in yüzünü gördüğünden hiç kuşkum yok!

Evet, onun yüzünü gördüğüm bir gerçek. Aynaya bakıp da kendi yüzünü görmeyi beklerken bir başkasınınkiyle karşılaşmanın nasıl bir duygu olduğunu sana anlatamam!

Elizabeth şimdi ona başka bir gözle bakıyordu. Acıma ve endişeyle bir süre onu inceledi. Bu ışıkta, şimdiye kadar fark etmediği bazı derin çizgiler görüyordu. Günlerce uyumamış gibi gözlerinin altı çökmüştü. Bu yüz hatları her zaman o kadar düz ve el değmemiş gibiydi ki, sanki duygudan yoksun bir maske geçirilmişti.

Ellerime bak! Kendi ellerim... Görmüyor musun? Birden hızla yerinden fırlayarak etrafına bakındı.

Sen hastasın! Kazadan bu yana korkunç bir baskı altında tutuyorsun kendini. Geçirdiğin ameliyatlar, hastanede aylarca kalman, çektiğin bunca ıstırap... Hepsini anlayışla karşılıyorum, Yves...

Yves değil! Damian... Ben, Damian'ım!

Elizabeth onu yatıştırmak istermiş gibi yumuşacık bir ses tonuyla konuşmasına devam etti. Haklı olarak suçluluk duyuyordun. Çünkü o ölmüş, sen ise hayattaydın. Kafandan bunu bir türlü atamıyordun.

Bak, şuraya... Genç adam iki elini de Elizabeth'in kucağına koydu. Elizabeth şaşkınlıkla bir süre onun uzun parmaklarına baktı.

Biraz kağıt var mı?

Elizabeth de ayağa kalkmış şaşkın gözlerle ona bakıyordu. Yves her zamanki gibi yine garip bir şekilde davranmaya başlamıştı.

Vicky masanın üzerinde yazı kağıtlarını bırakmıştı. Yves bir kaplan gibi kağıtların üzerine atıldı ve Vicky'nin dolmakalemini de eline aldı. Elizabeth kafası karmakarışık olmuş bir halde şaşkınlıkla hala onu izliyordu. Şimdi ne olacaktı acaba?

Yves eline bir dosya kağıdı aldı ve yan yan bir süre Elizabeth'i süzdükten sonra bir şeyler karalamaya başladı. Eli hızla kağıdın üzerinde geziyor ve arada bir de Elizabeth'e bakıyordu. Bitirdikten sonra kağıdı ona uzattı. Elizabeth kağıda baktığında kendi yüzünü gördü. Gerçekten kendi yüzüydü bu ve bir dakika gibi kısa bir zamanda çizilmişti.

Kağıdı telaşla bir yana fırlattı. Onun stilini çok iyi kopya edebildiğini biliyordum zaten! Çok zor bir iş değildi herhalde. İyi eğitim görmüş bir ressam pekala yapabilir.

Yves doğru dürüst bir çizgi bile çizemezdi!

Sen Yves'sin! Damian olamazsın! Kendini buna inandırmaya çalışıyorsun, ama yüzünün bir tek çizgisi bile ona benzemiyor!

Şu anda benzemediğini ben de biliyorum. Hala anlayamadın mı? Şu anda benzemiyor diyorum!

Elizabeth ne yapacağını şaşırmıştı. Çok geç olmadan yardım istemesi gerekiyordu belki de. Sanki çok mantıklı konuşuyormuş gibi delice şeyler anlatıyordu. Gerçeklerden uzaklaşmış bir kafanın ürünüydü bu sözler.

Elizabeth kapıdan yana bakmamaya çalışarak, Neden oturup doğru dürüst konuşmuyoruz bu konuyu? diye sordu. Eğer dışarı çıkabilirse Fleur halasına hemen en yakın doktora haber vermesini söyleyecekti. Bu adam hastaydı. Biri daha bunu söylemişti. Kimdi acaba? Tabii ki, Chantal! Gerçekten ne demek istediğini şimdi anlıyordu. Acaba Yves'in gün geçtikçe delirmeye başladığını o da fark etmiş miydi? Elizabeth ne zaman onu görse, son derece rahatsız ve endişeli bir halde oluyordu. Genç kadının nedenlerini çok iyi anlıyordu şimdi.

Söylediklerimin tek kelimesine inanmıyorsun, değil mi?

Tabii ki inanıyorum!

Yves birden ellerini uzatarak onu kollarından tutup sarsmaya başladı. Elizabeth bağırmamak için kendini zor tutuyordu.

Beni ciddiye almıyormuş gibi bir halin var! Ben deli filan değilim, Liz! Neden söz ettiğimi çok iyi biliyorum. Bana Yves'in yüzünü verdiklerini hala anlayamadın mı?

ON BESINCI BÖLÜM

Elizabeth o kadar şiddetle titriyordu ki, kaçmak için çabalayacak hali bile yoktu. Yves onu yeniden sandalyeye oturtarak önünde eğildi. Şuraya otur ve beni iyi dinle, Liz. Hem de can kulağıyla!

Elizabeth titremelerini önlemek istermiş gibi ellerini kucağında sımsıkı kavuşturmuştu. Korktuğunu ona belli etmemeliydi. Tehlikeli bir hayvanın gözlerinin içine bakarak onu durdurmaya çalışırmış gibi sakin görünmeye gayret ediyordu.

Yves'in gırtlağından inlemeye benzer bir ses çıkmıştı. Gözlerini Elizabeth'e dikmiş, onu görmüyormuş gibi boş boş bakıyordu. Ellerin ne kadar önemli olduğunu fark etmedin mi hiç? Tanrı aşkına, Liz! Kafanı kullansana! Parmak izlerinden söz ediyorum!

Elizabeth birden şok geçiriyormuş gibi sarsıldı.
Parmak izleri mi?
Şu anda onun ne demek istediğini kavrayabilmişti. Kalbi yerinden çıkacakmış gibi atıyor, yemyeşil gözleri vahşi bir umut ve heyecanla parlıyordu.
Genç adam onun bu halini görünce memnuniyetle gülümsedi. Gözlerinde aynı heyecan okunuyordu..
Ben de bunu fark etmeye başlayınca her şey birdenbire çözüldü. Bana yeni bir yüz vermişlerdi, ama parmak izlerimi değiştirememişlerdi. Ya da kan grubumu! Çok ender bulunan bir kan grubum var benim. Fransa'da ancak birkaç bin kişi bulabilirsin ve Yves'in kan grubu da benimkiyle uyuşmazdı. O gece kazadan sonraki panikle Paris'deki doktoruyla temas bile kurmak akıllarına gelmeden benim kan grubumu tespit edip kan vermişlerdi. Tonlarla kan kaybettiğim için anında kan vermeleri gerekiyordu. Kimliklerle uğraşmayı bir kenara, bırakıp hayatımı kurtarmaya uğraşıyorlardı.
Elizabeth, Ama daha sonra... diye başladı ve birden sustu. Ona inanmaya bir türlü cesaret edemiyor, hala yalan söylediğinden kuşkulanıyordu.
Beni tanımlayan kim oldu dersin?
Elizabeth bir an soluğunu tuttu. Chantal?
Yves gergin bir ifadeyle başını salladı. Neler olduğunu yavaş yavaş sen de anlamaya başladın. Ona Damian'm öldüğünü söyledikleri için beni Yves sanıyordu. Şatodan ayrıldığımızda arabayı ben kullanıyordum. Şoförün öldüğünü söylediklerinde doğal olarak ölenin ben olduğumu sandı. Kaza olduğunda arabayı Yves'in kullandığı aklına bile gelmezdi tabii!
Ama Fleur hala size el salladığında direksiyon başında seni gördüğünü söylemişti.
Doğru. Ona el sallayan bendim. Arabanın üzerini açmıştık. Hava çok sıcaktı ve ikimiz de fazla şarap içmiştik. Elimi yukarı kaldırıp halana el salladığımda elimi aniden bir arı soktu. Yolun kenarına çekip hemen arabayı durdurdum. Elim şişmeye başlamıştı. Arı sokmasına allerjim olduğunu hatırlamıyor musun? Seninle beraberken bir gün arı sokmuştu da bir sürü antiallerjik iğne olmuştum. Yves, beni hemen bir doktora götüreceğini söyledi. Yerlerimizi değiştirdik ve Yves direksiyona geçti. Tam arabayı hareket ettirmişti ki, önümüze bir tilki çıktı. Yves direksiyona hakim olayım derken şiddetle ağaca çarptı.
Elizabeth, genç adamı dikkatle süzüyordu. Yüzü bembeyaz olmuş, gözleri daha bir koyulaşmıştı sanki. Arkasını dönerek pencereye doğru gitti ve bir süre dışarısını seyretti.
Pek bir şey hatırlamıyorum, ama sanki bütün dünya başıma yıkılmış gibiydi... Etraf birdenbire kararmıştı. Daha sonra olanları ise hiç hatırlamıyorum. Tekrar kendime geldiğimde hafızamı yitirmiştim. Neler olup bittiğini anlayamıyor, kim olduğumu bir türlü çıkaramıyordum. Chantal yanı başımdaydı. Bana kocası olduğumu söyleyip duruyordu. Ona inanmamak için hiçbir nedenim yoktu... Nasıl kuşkulanabilirdim ki? Onu hiç hatırlamıyordum, ama bana tanıdık gelen de bir yüzü vardı. Aylar boyunca yerimden kıpırdayamadan yattım. Başımdan ayaklanma kadar sarıp sarmalamışlardı. Bu süre içinde Chantal beni hiç yalnız bırakmadı. Yanımda oturuyor ve hayatımız hakkında bir sürü bilgi veriyordu. Yves hakkında bana her şeyi anlatmıştı. Çocukluğunu, ailesini, bankayı, şatoyu... Kafam sanki boş bir teyp gibi her şeyi kaydediyordu. Benim Yves olmadığımı fark etmeden aylar boyunca bana ait olmayan anılarını anlatıp durdu. Tabii ağzımı açıp da bir tek kelime

söyleyecek halim yoktu. Gırtlağım alev alev yandığı için ancak zorlukla fısıldayabiliyordum. Chantal yüzümü de göremiyordu tabii. Tek gördüğü şey bir çift gözdü.

Ama nasıl olabilir? Kocasını... Yani, insanı tanımlayan ilk yeri gözleridir!

Uzun bir süre beni tanımadığına yemin etmişti.

Ama sonunda tahmin etmiş demek ki? Elizabeth kaşlarını çatmış dikkatle ona bakıyordu. Chantal onunla aylar boyunca beraber kalmıştı. Eninde sonunda anlaması gerekirdi. Herhalde kocasının öldüğünü uzun bir süre önce anlamıştı. O da yavaş yavaş anladığını söylüyor. Tıpkı benim gibi... Bir takım gariplikler dikkatini çekmiş olmalı. Konuşma tarzım, hareketlerim filan. Ama hastaneden çıkıp da şatoya gelene kadar benim Damian olduğumu kesinlikle anlayamamış.

Zavallı Chantal! Korkunç bir şok geçirmiş olmalı... Elizabeth'in iyice aklı karışmıştı. Onu ilk günden tanımıştı, ama hala içgüdüsüne inanıp inanmamakta tereddüt ediyordu. Özellikle Yves'in acı çektirmek için kendisini delirtmeye çalıştığını sanıyordu. Chantal de aynı yollardan geçmişti mutlaka. Ama kimseye de bir şey söylememişti.

Neden? Neden bu kadar zaman sessiz kalmıştı acaba? Şatoyu kaybetmekten mi korkuyordu? Sahi, Yves'in malı olan bu şato ne olacaktı şimdi? Damian'm yaşayıp da Yves'in öldüğü öğrenildiğinde bir sürü hukuksal karışıklıklar çıkacaktı hiç kuşkusuz. Ama gerçek olan bir şey vardı ki, Yves'in dul karısı olarak şato Chantal'e kalacaktı.

Peki neden gerçeği senden sakladı?

Damian omuzlarını silkerek derin bir soluk aldı.

Gerçekten bilemiyorum...

Elizabeth düşündükçe nedenini anlayabiliyordu. Chantal aylar boyunca onun hastaneden çıkmasını ve yeniden birlikte bir hayat kurmalarını beklemişti. Ona ihtiyacı vardı. Yaşamını sürdürebilmesi ancak ona bağlıydı. Onu da Yves gibi kaybedecek olursa kocaman bir şatoda yalnız bir hayat sürmek zorunda kalacaktı. Belki de onun kocası olmadığını idrak edene kadar Damian'a aşık bile olmuştu! Aylar boyunca onun yanında kalıp çocuğu gibi bakmasının da bu yakınlaşmada bir etkisi olmuştu mutlaka. Damian iyileşip şatoya döndüğünde de, kalbinde Yves için yaşattığı tüm sevgiyi ona vermiş ve bunun farkında bile olmamıştı.

Her karşılaştıklarında Elizabeth'e gösterdiği büyük düşmanlık da şimdi anlaşılıyordu. Damian'm anılarını tazeleyebilir diye ondan korkuyordu. Kıskançlığı gittikçe artmaya başlamış ve Elizabeth'i öldürmeye kadar götürmüştü işi. Bu yüzden de İngiltere'ye dönmesi konusunda uyarmıştı onu. Her an yalanı ortaya çıkabilir diye günlerini çaresizlik içinde geçirmişti kuşkusuz.

Elizabeth başımı kaldırıp bakınca Damian'm yüzü yerine Yves'inkini görünce birden şaşırdı. Deminden beri onu Damian olarak düşününce birden dehşete kapılmıştı.

Ama bu yüz... Nasıl...

Damian gülerek parmaklarını yüzünde gezdirdi. Kaza olduktan sonra berbat bir halde yaralanmıştı yüzüm. Estetik cerrah da tabii ki Chantal'in verdiği fotoğraflara göre yüzümü tamir etti. Yves'le aynı kemik yapısına sahiptik zaten. Doktor bir gariplik sezmiş bile olsa bize bir şey söylememişti. Yves'in fotoğraflarına göre bana olması gereken yüzü vermişti.

Elizabeth dikkatle onun yüzüne baktı. Hiçbir dikiş izi göremiyorum.

Damian onun önüne eğilerek elini tuttu ve Elizabeth'in parmaklarını yüzünde dolaştırdı. Bak!.. Beni ameliyat eden doktor çok parlak bir estetikçiydi. Çok yakından bakılmadıkça hiçbir iz göremezsin. Bandajlar çıktıktan sonra adamın sevincini görecektin, Bu başarılı

ameliyatı göstermek için bir ordu asistanıyla odama doluşmuşlardı. Dikkat edersen ellerinde hissedebilirsin.

Elizabeth dikkatle parmaklarını onun yüzünde dolaştırdı. Gerçekten de yanaklarının kenarında ve çenesinin altında izler fark ediliyordu. Bu yüzün maske takmış gibi ifadesiz ve hatta sanki cansız gibi duruşunu şimdi çok iyi anlıyordu.

Yüzümü yeni baştan yarattılar desem yeridir. Burnum kırılmış, yanaklarım paramparça olmuştu. Beni nasıl insan kılığına soktuklarını
Tanrı bilir.

Elizabeth onun simsiyah gözlerini yüzünde hissedince birden titredi. Öldüğünü duyunca kulaklarıma inanamamıştım. Ölümünü mutlaka hissedebileceğimi düşünüyordum. Hatta buraya geldiğimde bile senin hayatta olduğundan emindim. Ne saçma bir duygu, değil mi?

Hayır! Damian'ın simsiyah gözleri ışıl ışıldı şimdi. Elizabeth kalbi çarparak bu derin gözlere bakıyordu.

Ama herkes senin öldüğünden o kadar emindi ki! Artık ben de delirdiğime inanmaya başlamıştım. Kafam karmakarışıktı. Seni her gördüğümde şaşırıyordum. Bir anın bir anma uymuyordu. Sonunda kasten böyle davrandığını ve beni delirtmeye çalıştığını düşündüm.

Seni çok üzdüm, değil mi?

Sen kötü ruhlu bir adamsın zaten!

Buraya geldikten sonra Chantal senden biraz söz etmişti. Zaten o zamana kadar da gerçek Damian'dan hiç bahsetmemişti. Arabada bir başkasının daha olduğunu ve öldüğünü biliyordum, ama seninle karşılaşana kadar bunu da hatırlamamıştım. Chantal de büyük bir tehlikeye atılarak bana bazı şeyler anlattı. Ama hiç kuşkusuz seni yerden yere batırarak...

Neredeyse beni idama mahkum etti, değil mi?

Aslında bazı söyledikleri hiç de yalan değildi! Örneğin beni terk edip gitmen... Yalan mı?

Elizabeth birden kasıldı. Onun yine sinirleneceğinden korkmuştu. Rahatsız olmuş gibi kafasını şiddetle salladı.

Damian, ben gitmeyi hiç istememiştim. Ama kıskançlığın beni korkutuyordu. Hiç yoktan deliye dönüyordun. Daha fazla dayanamayacağımı hissettiğim için senden kaçtım. Seni kırmak istemiyordum, ama ben gittikçe daha fazla kırılıyordum. Hayatımda senden başka kimse olmadı... Seni o kadar özlemiştim ki! Öldüğünü duyduğumda bir an hayatıma son vermeyi bile düşündüm... Kıskanmak için hiçbir nedenin yoktu. Yalnız seni seviyordum ben...

Geçmiş zamanlardan söz ediyor gibisin, Liz!

Geçmiş ve gelecek... Her zaman!

Ne kadar aptallık ettiğimi biliyorum ve beni terk ettiğin için de seni suçlamıyorum. Ama kıskanmaktan da kendimi alamıyordum. Seni kaybetmekten korkuyordum her zaman. Ne garip! Seni kendimden uzaklaştıran yine ben oldum! Seni bir yere kilitleyip anahtarını da atmak geliyordu içimden.

Elizabeth birden ürpermişti. Buraya geldiğinden beri Damian'm düşmanlığı, Chantal'in söylediklerinden miydi acaba? Yoksa bilinçaltı kim olduğunu biliyor ve onu cezalandırmak mı istiyordu?

Son günlerde iyice aklımı kaçırmaya başladığımı düşünüyordum artık...

Benim de kafam karmakarışıktı. Daha önceleri yavaş yavaş Yves olduğuma inanmaya başlamışım. Daha sonra nehir kenarında seni delirtmeye çalıştığımı ve Damian olmadığımı

yüzüme haykırınca birden bilmece çözülmeye başladı ve hemen şatoya dönüp Chantal'le konuştum.

O da kabul etti mi?

Damian başını salladı. Yüzü yine ifadesiz bir hal almıştı. Tam bir şey söyleyecekken kapı birden açılıp içeri fırtına gibi Max girdi.

Elizabeth yeşil gözlerini kocaman kocaman açarak şaşkınlıkla Max'e bakıyordu.

Neler oluyor burada? Beş dakika demiştin, ama neredeyse bir saate yaklaştı!

Damian ayağa kalktı ve yüzünü ona döndü. Buz gibi bir sesle, Bu konuşma özeldir! diye söylendi.

Max, ona aldırmamıştı bile. Elizabeth'e döndü. Bu adam evli, değil mi? Halan çok üzülüyor. Gidip onunla konuşsan iyi edersin. Ben bunu hallederim.

Damian, Elizabeth'e bakarak, Kim bu? diye sordu. Ses tonunda Elizabeth'in çok iyi tanıdığı bir ifade vardı.

Kim olduğuma boş ver sen! Sana kapıyı gösterecek kişiyim ben! Bu kadarını bil yeter!

Elizabeth durumu ona nasıl anlatacağını düşünüyordu. Max... diye söze başladı, ama Damian hırsla onun sözünü kesti.

Max? Max?.. Onun adını öylesine korkunç bir alayla tekrarlıyordu ki, Max'in yüzü birden öfkeyle kıpkırmızı oldu.

Gittikçe sinirime dokunmaya başlıyorsunuz, mister! Çenemizi kapamanın yollarını çok iyi bilirim ben!

Kendinizi bu kadar küçümsemeyin, dostum!

Elizabeth birden telaşla aralarına girdi.

Max, anlamıyorsun... Şu anda sana açıklayamam. Lütfen... Damian'la konuşmam gerek. Elizabeth düşünmeden onun ismini kullanınca birden Max' in çenesi düştü.

Ne... ne dedin? Liz, yavrum... Bu adamın ismi Yves de Lavalle. Çok yanılıyorsun.

Elizabeth kendini tutamayarak sinirle güldü. Biliyorum, ama aslmda Yves de Lavalle değil... Karşında duran Damian Hayes!

Hey ulu Tanrım!

Max'in birden rengi solmuş, endişeli gözlerle Elizabeth'i süzmeye başlamıştı. Elizabeth gülümseyerek onun yanağını okşadı.

Her şey yolunda, Max. Merak etme, deli filan değilim. Şu anda sana garip gelebilir, ama aklım başımda. Korkunç bir yanlışlık olmuş. Damian yaşıyor.

Tabii canım, anlıyorum. Neden gidip halana her şeyi anlatmıyorsun? Şu anda Vicky ile birlikte mutfakta.

Elizabeth onun kendisine inanmadığını anlamıştı. Fleur halasına da gidip her şeyi anlatması gerektiğini biliyordu, ama bu iş hiç de kolay olmayacaktı. O da Max gibi önce inanmayacak ve dehşete düşecekti. Onu ikna etmenin ne kadar zor bir iş olduğunu tahmin edebiliyordu.

Damian'la kavga etmeyeceksin, değil mi?

Max onu yatıştırmak istermiş gibi tatlı tatlı gülümsedi. Ne münasebet!

Ciddi söylüyorum, Max!

Ciddi söylediğinin farkındayım, canım. Ona elimi sürmeyeceğime yemin ederim.

Elizabeth arkasını dönüp Damian'a baktı. Genç adamın gözlerinde muzip pırıltılar uçuşuyordu. Elizabeth birden omuzlarını silkerek dışarı çıktı. Ama kapıyı kapar kapamaz da Max'in gök gürültüsünü andırır sesini duydu

Şimdi anlat bakalım, aşağılık herif! Onu ne tür yalanlarla doldurdun?

Elizabeth donmuş gibi yerinde kalakalmıştı. Cevap veren Damian'm sesi son derece sakindi. Bu kadar çok heyecanlanma. Damarların çatlayacak. Tansiyonun epey yüksek galiba?

Elizabeth'in bu Hayes denen adam yüzünden neler çektiğinden haberin var mı senin? Suratını dağıtmalıyım, ama... Kendini Hayes olarak tanıtman ve onun ölmediğine Elizabeth'i inandırman ne kadar iğrenç bir dolap! Kimsenin bu kadar alçakça bir şey yapacağına inanmazdım. Zavallı çocuk! Yüreği paramparça olmuştur herhalde. Keşke daha önce gelseydim! Buralarda bir şeylerin döndüğünü hissetmiştim zaten. Aslında onu Avrupa'ya hiç yollamayacaktım ya, neyse!

Damian buz gibi bir sesle, Onu yollamayacak miydin? Ne demek oluyor bu? Elizabeth'in sahibi misin sen?

Kelime oyunları yapma bana!

Elizabeth kapıda durmuş onları dinliyordu. Elini kapı tokmağına koymuş içeri girip girmemekte tereddüt ediyordu.

Damian ancak duyulur bir sesle, Onun gitmesi ya da gelmesiyle ilgili kararları vermekte sana ne hakla bir söz düşer? diye sordu.

Tabii ki düşer! Çünkü benim yanımda çalışıyor o! Yanımda çalışan insanların da en yeteneklisi... Eğer yalanlarınla onun aklını çelmeyi düşünüyorsan seni kıyma haline getiririm! Sakin kafalı bir Elizabeth'e ihtiyacım var benim. Ondan uzak dur! Beni duyuyor musun? Bu andan itibaren ancak benim ölümü çiğneyerek onun yanma gidebilirsin!

Damian kısık bir sesle yumuşak bir kahkaha attı. Elizabeth rahatlamıştı. Elini kapı tokmağından çekti. Bir yandan da onun kıskançlıktan kudurduğunu tahmin edebiliyordu. Yeni bir yüzü olabilirdi, ama dünyada hiçbir cerrah ona yeni bir kişilik veremezdi. Bu andan itibaren de hiçbir önemi yoktu zaten. Gelecekte ne kadar zor bir insan olursa olsun ve ne yanlışlar yaparsa yapsın, hayatı boyunca Damian'm sağ salim yanında olması her şeye bedeldi. Bir kez onu kaybetmişti, ama bir daha elinden kaçırmayacaktı.

Elizabeth mutfağa girdiğinde Vicky ve Fleur hala çabucak ona baktılar. Gözlerinde endişeli bir ifade vardı.

Elizabeth, Size söylemek istediğim bir şey var, diye söze başladı ve olanları bir bir açıkladı. O anlattıkça, her ikisinin de gözleri şaşkınlıkla büyümeye başlamıştı. Önceleri inanmaz bakışlarla Elizabeth'i süzüyorlardı, ama daha sonra hayretle onu dinlemeye koyulmuşlardı. Fleur hala eliyle ağzını kapamış, hiç sesini çıkaramıyordu.

Vicky hemen atıldı. Liz... Dalga geçmeyi bırak. Bütün anlattıklarına inanacağımızı mı sanıyorsun...

Vicky! Kes sesini ve bırak da sözümü bitireyim. Her şeyi birazdan anlayacaksın.

Seni anlıyorum zaten, Liz! Gerçekten! Neler hissettiğini çok iyi biliyorum. Damian için deli olduğunun da farkındayım, ama bu...

Dinle, lütfen! Elizabeth elini Vicky'nin ağzına kapatarak onu susturdu ve yine konuşmaya başladı. Vicky'nin gözleri gittikçe daha büyüyordu.

Elizabeth sözlerini bitirince aralarında uzun bir sessizlik oldu. Vicky bile bir şey söyleyecek halde değildi.

Neden sonra Fleur hala konuşmayı başarabilmişti.

Chantal muhakkak başından beri biliyordu. İnsan kendi kocasını nasıl tanımaz? Ama ben hiçbir şey anlayamadım doğrusu... Yves diye tanıdığın adamın Damian olduğu aklına gelir mi? Hastaneden çıktıktan sonra onu birçok kez gördüm, ama hiçbir şeyden kuşkulanmadım doğrusu...

Vicky gözlerini kocaman açarak Elizabeth'e bakıyordu. Ama sen başından beri anlamıştın, değil mi, Liz? Ben de keçileri kaçırdığını düşünüp duruyordum. İlk geldiğimiz geceden itibaren onun Damian olduğunu biliyordun...

Fleur hala derin bir soluk alarak başını iki yana salladı. Tanrı biliyor ya, ben de senin için epey telaşlandım hani! Gerçekten inanılmaz, müthiş bir şey! Nasıl olur da, hiçbir şey anlamam ben?

Vicky sırıtarak halasına döndü. Sen Damian'a aşık değilsin de ondan!

Fleur hala da gülümsemiş ama bakışları yine de hüzünlüydü. Chantal'e çok üzüldüm. Ne yapacak şimdi acaba? Neredeymiş, Elizabeth? Hala şatoda mı?

Damian'm dediğine göre güney Fransa'da bir arkadaşının yanındaymış.

Ha, evet... Şimdi hatırladım. Bir avukatla evli olan okul arkadaşının güney Fransa'da oturduğunu söylemişti bir kez. Kazadan birkaç gün önce de düğünlerine gitmişti. Neyse ki yakın dostlarının yanında. Kocasının yaşadığını düşünürken birdenbire ölmüş olduğunu fark etmesi ne kadar acı! Zavallı kız!

Elizabeth, Evet... Artık her ikisi de kaybetti... diye mırıldandı.

Bu sırada mutfak kapısı aniden açıldı ve Max belirdi. Şaşkın bakışlarla bir süre hepsini süzdü. Elizabeth, onun artık gerçeği kabullendiğini anlamıştı. Damian onu nasıl inandırabilmişti acaba?

Damian seni görmek istiyor, Liz. Ben artık hiçbir şey anlayacak halde değilim. Hayatımda böyle bir şey duymadım. Bu hikayeden film yapmalılar!

Elizabeth gülerek onun yanından geçmek istedi, ama Max kolundan yakalamıştı. Kulağına eğilerek, Sakın benimle sözleşmen olduğunu unutmayasın! Bu herifle evlen istersen, ama beni de bırakıp gitme, olur mu? Sadece muhasebecimin değil, benim de kalbimi kırarsın sonra, diye fısıldadı.

Bir kalbin olduğundan haberim yoktu

Bir sürü insan bilmez, ama var... Hem de kocaman! işte burada...
Max eliyle ceketinin üzerine vurunca Vicky'den gülmeye benzer bir ses çıktı.

Max soran bakışlarını ona çevirmişti.

Senin kalbin sağ tarafta mı, Max?

Max ceketini açarak cebini gösterdi. Cüzdanım bu tarafta, yavrum! Vicky kahkahalarla gülüyordu. Hiç olmazsa samimi bir adam, değilmi?

Elizabeth mutfaktan çıkıp oturma odasına girdiğinde Damian ayakta durmuş pencereden dışarısını seyrediyordu. Elizabeth onun yanma gelip duvara dayandı ve gülen gözlerle Damian'a baktı.

New York'da yaşayamam ben... Ama burada da oturabileceğimi hiç sanmıyorum. Nereye baksam anılarla dolu, dedi genç adam.

Biz de New England'da otururuz. Orası çok güzel bir yerdir. Haftada bir iki gün New York'a giderim. İşimi evde de yapabilirim aslında. Daha iki yıllık sözleşmem var. Max de dünyada beni bırakmaz.

Biliyorum. Söyledi bana da. Her sözü de gök gürültüsü gibi patlıyordu!

En azından bir deneriz. Eğer beğenmezsen yine Avrupa'ya döner ve oturacak bir yer buluruz.

Damian başını çevirince gözleri karşılaştı ve Elizabeth'in kalbi dudaklarında atmaya başladı. Damian kollarını uzatınca .da hemen koşup ona sarıldı. Başını kaldırıp özlemle dudaklarını ona uzattı.

Uzun bir aradan sonra Damian başını kaldırıp Elizabeth'in gözlerinin içine baktı. Beraber olduğumuz sürece yaşadığımız yerin hiç önemi yok aslında. Eğer New England'da oturmak istiyorsan, orada otururuz. Max'in iki yıllık sözleşmesi umurumda bile değil. Bu andan itibaren seni gözümün önünden bile ayırmak istemiyorum.

Ne yapmayı düşünüyorsun peki?

Senin bir sürü resmini yapacağım.

Ne? Yine mi? Yüzlerce resmimi yaptın zaten!

Bu kez de nehirden çıkarken resmini yapmak istiyorum. Tenin gümüş gibi parlıyor ve saçlarında yosunlar...

Yooo... Lütfen...

Damian onu hiç duymamıştı sanki. Güneş ışığı omuzlarında yansıyor ve buraya kadar iniyor... Damian elini indirip Elizabeth'in göğüslerini okşamaya başlamıştı.

Elizabeth, Damian! diye karşı koymaya çalıştı, ama onun dinlediği bile yoktu. Bir adım geri çekilmiş, kısık gözlerle Elizabeth'i inceliyordu.

Bir süre seyrettikten sonra, Hadi gidelim, diye mırıldandı.

Gidelim mi? Nereye?

Nehir kenarına... Biraz ön çalışma yapmalıyım.

Damian! Şimdi olmaz!

Damian onu elinden tutarak sürüklemeye başlamıştı. Bu saatte ışık çok iyi değil, ama daha sonra, hava kararınca istediğim ışığı bulacağımdan eminim.

Şaka ediyorsun herhalde...

Damian derin düşüncelere dalıp gitmişti sanki.

Ilık bir gece olacak. Bu harika işte! Göğüslerinin arasından süzülen suları yakalamak istiyorum, Nefis bir şey olacak!

Bütün gece yarı belime kadar suyun içinde mi duracağım yani?

Beline kadar değil, canım! Dizlerine kadar...

Hole çıktıklarında Fleur hala gülümseyerek onları karşıladı. Ama birden şaşırmıştı. Dışarı mı çıkıyorsunuz?

Damian bir an onun kim olduğunu anlayamamış gibi boş gözlerle baktı.

Aaa, merhaba! Çok kalmayacağız. Sonra da Elizabeth'in elinden tutarak dışarı sürükledi.

Damian bekle! Yanında kağıt kalem bile yok...

Kuleden alırız.

Elizabeth gülsün mü, ağlasın mı bilemiyordu. Herhalde gün ışığında çırılçıplak soyunup nehre girmemi beklemiyorsun? Biri balığa ya da yürüyüşe çıkmış olabilir!

Eğer biri gelirse biz de kuleye kaçarız.

Resim yapmayı bu kadar çok mu özledin? Damian bir an durdu ve Elizabeth'in gözlerine muzip pırıltılarla baktı.

Özlediğim resim yapmak değil! Zaman zaman bazı şeyleri o kadar geç anlıyorsun ki!

Elizabeth ona bakakalmıştı. Birden dudakları aralandı ve inler gibi bir ses çıkardı.

Sonunda birbirimizi anlayabildiğimize çok sevindim! Seninle sevişmek istiyorum. Ama sizin evde bir sürü insan var. Kulede ise bizi kimse rahatsız edemez. Unuttun mu?

Elizabeth gözleri parlayarak gülümsedi. Neden daha önce söylemedin sanki? Eğer koşarsak bir an önce varırız!

Elele tutaşarak hızla koşmaya başladılar.

